T.D.R.C. 1649
R.R. 21
DIGITIZED
C
L
Q22:4:7xlg
N08
118045

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

நாலாயிரப்பிரபந்த வி

ஆபாச தர்ப்பணம்.

புன்னிகிரி - பிரபந்நவித்வான் - ஸ்ரீமா

அழகிய மணவாள ராமாநுஜ தாஸரவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

சென்னை, திருவல்லிக்கேணி,

நபர்ட் கம்பெனியாருடைய நம்பாபிரஸ்ஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1908.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆழ்வார்களைப் பரவி யான்றோர் பணித்தருளும்
வாழுலவார் தமிழ்மறை மறைப்பொருட்குத்—தாழ்வாகப்
பாகிய குதிர்டியார்கள் பன்றுமுரை மீறெனவே
யெனு மறப்பா மெடுத்து.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

நாலாயிரப்பிரபந்த விசார

ஆபர்ச தர்ப்பணம்.

242 / .08

புவனகிரி - ப்ரபந்தவித்வான் - ஸ்ரீமான்

அழகிய மணவாள ராமாநுஜ தாஸரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு.

சென்னை, திருவல்லிக்கேணி,

நபர்ட் கம்பெனியாருடைய நச்மாபிரஸ்ஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1908.

ஸ்ரீமதே ராமாநு[illegible]ாயந:

ஆழ்வார்களைப் பரவி யன்றோர் பணிக்[illegible]ருளும்
வாழ்வார் தமிழ்மா மறைப்[illegible]ொருட்குத்—தாழ்வாகு[illegible]
[illegible] குதிட்டியர்கள் [illegible]ன்றுமுரை நீறெனவே
யேகிய [illegible]ீறப்பா மெடுத்து.

180845

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

நாலாயிரப்பிரபந்த விசா[illegible]

ஆபாச தர்ப்பணம்.

[illegible]லாயிரப்பிரப[illegible]விசா[illegible]ம் என்னு நூல் கண்டனம். அவ்வாபாச நூலில், வைண[illegible]சி[illegible]ர், சைவநிந்தை புரிந்தனராக அவர் பொருட்டு நாலாயிரப்பிரப[illegible]துனின்றே சிவபாரம்மியங் காட்டுவானெழுந்[illegible] நாலாயிரப்பிரபந்தத்து[illegible] சில பாடல்கட்குப் பூர்வோத்தர பரஸ்பர விரோதமுண்டாம்படி பொருளெழுதியும் ஆழ்வார், ஆசா[illegible]டியவராகிய பெரியார்; அவர்க்[illegible]ஐயமுமச்சமுமு[illegible]ளவைந்[illegible]ம், தமது ஆபாசப்பொருள் கூறற்கியலாத சில பாடல்கட்கு மறுப்பெழுதியும், சில சுருதிவாக்கியங்கட்கு வி[illegible]சனைப் பொருள் குறித்தும் தாமதபுராண வசனங்களை யெடுத்துக்காட்டியும், தாமதத்துட்டாமதமாகத் தம்மவர் பாடிய பாட்[illegible]களை யெடுத்துத் தீட்டியும்; வேறு சில வைணவநூல்களிற் போ[illegible] வி[illegible]ங்களை மறுத்தும் பலவாறு சென்று உபரதி யடைந்தார் அ[illegible]னையாகியோர்.

அவரது எப்பு அறிவுடையோர்க்கு [illegible]கைப்புக்கிட மென்[illegible]தனை முன்னரெடுத்துரைத்து [illegible]பி[illegible]ரனர், அவர் கூறுதலை [illegible]சிந்து நீக்குவாம். அவர் நாலா[illegible]ரப்பிரபந்தச் செய்யுட்களிற் சிலவற்றுக்குச் சிவபாரம்மியம் பே[illegible]திரப் பொருளுரைத்தும் சிலவற்றை மறுத்தும், ஆழ்வார் [illegible]ரனடியார்; ஐயமுமச்சமு[illegible]பரெனவுமுரைத்தாரன்றோ?

[illegible]விலியமொருவன், இந்தப் [illegible] வதநாலில் "மா[illegible]வோபவ, பித்ருதேவோபவ" என்றிருப்பதற்குத் தனது மாதா தெய்வத்தையும், பிதா தெய்வத்தையுந் தொழக் கட்டளையிடுமெனவும், [illegible] [illegible]சனங்கள் தனக்கு மாறுபடுதலால் அவை மறுக்கற்பாலனவெனவும் அவைகளைப் பிரவசனஞ் செய்தோர், அறிவுடையோர்; ஐயமுமச்சமுமுடையாரெனவுங் கூறினனேல், அவற்கெய்தும் பெருமையத்தனையும் இவர்க்குண்டாமென்னத் தட்டென்[illegible] [illegible]?

[illegible]ங் கல்வி மணமேபோதக் [illegible]டெருவன், திருக்குறளில்

"கற்றதனாலாய பயனென்கொல்"

"கல்லாதவரு நனிநல்ல[illegible]"

[illegible] தேவரனையர் கயவர்"

என்பனவற்றைத் தனக்குச் சாதகமாகக்கொண்டு தன்னொழுக்கத்திற்கு மாறுகிற மற்றவை மறுக்கக்கூடியனவென்றும், நாயனார் பெரியோர்; ஐயமு மச்சமுமுடையாரெனவுங் கூ[illegible] அதனைத் தன்னிற்குபதேசித்து அவர்க்குக் குருவாவனேல் அவ் வலிவே[illegible] பூரண குருவின் அன்னை பெய்தும் ஆதிக்கிய மத்தனையும் இவரெய்துவரென்பதனை மறுக்கவல்லாரொருவரேனு மிவ்வுலகத்துண்டோ?

இனி அந்நூல் ௬௬-ம் பக்கத்தில் மும்மூர்த்திப்பிரஸ்தாபத்தில், பரத்துக்குப் பரமாவார் பிரமா, அவருக்கு மேலாவார் ஹரி, அவருக்கு மேலாவார் ஈசனென மூர்த்திரர் எனப்பொருள்கொண்டு, "பராத்பர தரோப்ரஹ்ம, தத்பராத் பரதரோஹரி: தத்பராத் பரதரோஈச" என்னும் சரபோபநிஷத் வசனத்தைக் காட்டினர். காட்டினவர், அவ்வசனத்தக[illegible]றுதியில் அவ்வீசருக்குச்சமானமானாரும் உயர்ந்தாருமில்லை எனப் பொருள்படும் "தஸ்மாத் தல்[illegible]மாதிகோ [illegible]" என்பதனை மறைத்துவிடுத்தார். சில சுருதி

[illegible]யங்கட்கு ஆபாசவுரை கூறுவதேயன்றி, உள்ளதை மறைத்துச் சிவபாரம்மியங் கூறவும் இவர்க்குப் பேராசையுண்டுபோலும். இவர் மறைத்த வசனம் ஸ்ரீசிவம் என்னும் நாலாவது பொருளை நிர்மூலமாக்குவதாகும்; இது நோக்கியே மறைத்திட்டார். இது பூனையொன்று தன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தான் திருடியதை யுண்ணும்போது யாவருங் கண்ணை மூடியே யிருப்பரென்றெண்ணுவதனையொக்குமன்றோ? அவ்வசனம், ஹரிக்கு மேலாவார் ஈசரென்றுரைப்பது வைணவர்க்குப் பாதகமன்றோவென்னில், அன்று. [illegible] [illegible]று என்று இராவி[illegible] [illegible]வபக்ஷ பிரகாசிகையுட் [illegible] [illegible]ரிக.

[illegible]ண்டாயர்யே நாரா[illegible] [illegible]ரம்மியங் கூறிய ஆழ்வார், [illegible] [illegible]ஜேந்திரர்[illegible] ஆழ்வார், சிவபாரம்மியங் கூறிச் சிவனைத் துதித்தாராகக் காட்டவேண்டி, ஆழ்வாரை அரனடியவராகிய பெரியோரெனவும் ஐயமுமச்சமுமுடையாரெனவும் சொ[illegible]ினார். இதற்கு அந்நூல் ௨௬, [illegible]ரு-ம் பக்கங்களில் முறையே காண்க. இதனுல் ஆழ்வரிக்கு நாராயண பாரம்மியங் கூறுங்கால் உ[illegible] நாராயணனினுஞ் சிவபாரம்மியங் கூறுங்கால் அரனடிமைத்தனமும் ஐயமு மச்சமுங் கற்பிக்கப்பட்டமையால் நாராயணனினுஞ் சிவ[illegible] பாரம்மிய முறைக்கும் அரனடியார்க்கெல்லாம் ஐயமுமச்சமும் பிறவிக்குண மென்பதாயிற்று. ஆகவே அத்தனைவுடைய இவர்க்கும் ஐயமு மச்சமும் ஜந்மஸித்தமென்றே நிலைபெற்றது. அதனாலேயன்றோ? தம்மகுணத்தைப் பிறர்க்கு மேற்றித் தமொழிகின்றார்.

இன்னும் அந்நூலில் ௬௫-ம் பக்கத்தில் "நீலகண்டசிவாசாரியர் செய்த சைவபாஷியத்திலுள்ள விசிஷ்டாத்வைதசப்தத்தைப் * * * இராமாநுஜர் கிரகித்தவராகித் தமது புத்தகம் விசிஷ்டாத்துவைத பாஷியமென்றெழுதினவர்[illegible]ம்" என்று விசிஷ்டாத்வைத மெல்லாம் தழுவிய இவரே, ௬௭-ம்பக்க

தில் "விசிஷ்டாத்வைத சப்தம் வேதத்திலில்லை" என மயங்கி உரைத்தார். இது இவரது சொல்லின் முன்பின் முரணாகும். வேதத்திலில்லாத விசிஷ்டாத்வைத சப்தத்தை முதற்கண் தழுவினவர் நஞ்சீயர் ஆசாரியரோ? இராமாநுசரோ? இவர்சொல் கல்வியறிவுடையோர்க்கடுக்குமோ?

இதுகாறும் இவரது நூல் ஆபாசமெனக் கூறியதற் காரணங்களை நியாயத்தோடு சில எடுத்துக்காட்டினும். இனி மேற்செல்வாம்.

அந்நூலின் முதலான அறிவிப்பில், வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில்

"ஒரேனத் தனைத்தேட வொளித்தருளு மிருபாதத் தொருவனைத் தப்பேரேனத் தனைத்தேடிக் கனைகணோடுந் தொடுத்தான் புனங்களெல்லாஞ் சேரேதல் விளைவிக்குந் தேவனையும் குழவியையுஞ் செங்கையேந்திப், பாரேனையுலகனைத்தும் புரிவுடனே புகழ்ந்திடத் தன்பதியில் வந்தான்."

என்னும் செய்யுளை வைணவரொருவர் எடுத்தாவிட்டுப் புதித்தாரென்றார். பல பிரதிகளில் இச்செய்யுளின்மையால் ஒழிக்கப்பட்டதென்க. வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில் நல்லாப்பிள்ளை, முருகப்பிள்ளை யென்னு மிருவர் செய்யுட்களும் இடையிடையே கோக்கப்பட்டிருத்தலை உலகமறியும். அப்பிள்ளைகளிருவராலேயே இச்செய்யுள் வில்லிபுத்தூரார் வாக்கினுள் புகுந்தது. ஆயினும் அச்செய்யுட்குப் பிறர் கூறுமுரை பொருந்தாது. தக்க உரை யாதோவெனின் "ஒரேனந் தனைத்தேட ஒளித்தருளு மிருபாதத்தொருவன்" என்பதற்கு "தனிப்பரம்பொருளான பூவராக மூர்த்தி, (தன்னைக் காக்கும்பொருட்டுத்) தேடிவரும்போது, முகுண்டாசுரனுக்குப் பயந்து ஆட்டுருக்கொண்டு மறைந்தருளிய சிவன்" என்பதே தக்க உரையாம். இடையே இருந்தவென்றது அப்பாதங்கள் ஓடுதற்குச் சாதனமாயிருத்தலை நோக்கியென்க. இச்சரிதம் திருமுட்டப்

புராணம் தீர்த்தமான்மிய காண்டம். ௧௦-வது, முகுண்டாசுரன் வரலாறுரைத்த படலத்தில் ௫௩-வது செய்யுள், "மேல்விழு வீரன் றன்னை விழிகண்முன் றுடையநாதன், மேல்விழுந் தோடத்தோகைக் கணமெலாஞ் சுழன்றே யோடப், பால்விழுந் தவருஞ் சாதிப் பிறைகங்கை பலவுமாடக், கால்விழுந் தோடி யோடிக் காந்திப் பட்டாவீசன்" என்பதனாலும் ௧௧-வது சிவனுட்டுருவமகற்றிய குலிய படலத்தில் ௧௮-வது செய்யுள் "ஆட்டுரு வாயிம் மங்கையுளே நீ ரனைகெட்டு, காட்டிய வாக்கா லச்சிவனுடாக் கலந்தானை மோட்டின் ... னவ்வுரு வேர்த்தே முனிவரர், நாடிய வர்ட்டின் முடிவநன்றென்று நவனெய்தி" என்பதனாலும் ௨௫-வது செய்யுள் "அவ்வேலைக்க ணெம்மா னடியனை யகல்லாமற் றவ்வாமம்முகுண்டப்பேர்த் தானவன் றலையாயச், செய்வாய்க் கமலக் கண்டிருமுலார் இன்கேழ, லொவ்வா ருமர்செய் துயிர்பலி யிட்டே யுவந்தாருல்" என்பதனாலு மறியத்தக்க. ஏனை விரிவை அப்புராணத்திற் கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம் யாம் வைணவநூற்கு வைணவநூலைக்கொண்டே பொருளுரைத்தாம். அதனைச் சைவர்கவியென் றுரைத்துவிட்டு வைணவநூற்படி பொருளுரைத்தல் பொருந்துமோ வென்னில் சைவர் கவியும் சைவர்பொருளும் வைணவர்க்குப் பொருந்தாதென்றே மேம்பது கருத்தாம். ஆயினும் "ஒரேனம்" என்னும் செய்யுள் வைணவரான வில்லிபுத்தூரார் வாக்கென்று, சைவர் கூறுங்காறும் வைணவநூற்படி யாங்கூறும் பொருள் பொருத்தமுடைத்தே யன்றோ? சைவநூற்கு வைணவநூலைக்கொண்டேனும் வைணவநூற்குச் சைவநூலைக்கொண்டேனும் உரை பிதற்றித் தடுமாறி யவமதிபெறும் அயோக்கிய காரியம் எமக்கு வேண்டா. முழுமகளில் முதல் மூலம் பெறுஞ்சிலர்க்கே அது தகைமையுடைத்தாம்.

இவ்வாறன்றி அன்னையை விலைப்படுத்தியபகழவர்க்கோர் தத்துவம் உறுதிப்பணி யாகப் பன்றியாய்ப் பாரிடந்தவர் திருமாலாதலால் அவர் இம்மலை

முடியைக் கண்டு பிடித்தற்கே பன்றியாய்ப்பாரிடந்தா னெனக் கற்பித்துக் கூறியது இங்கு ஒவ்வாது. எம்பெருமான் வராகாவதாரங்கொண்டு அண்டபித்தியிலொட்டிய பூமியைக் கீண்டெடுத்த போது அதனை ஒரு கோட்டில் ஒரு துகள்போன்றிருந்ததென நூல்கள் உரைப்பதால் அப்பூமியில் ஏகதேசத்திலடங்கிய மலையினடியைக் காணத்தேடினாரென்றல் ஒவ்வாமை யுய்த்துணர்க.

"—ண்ட மளக்க வடிக்கு மெழாலெங்கியுல
குண்ட பொழுதுதரத் தள்ளோடுங்கித்—தண்டமதி
சூடினன் மாலருளாற் றேன் நிறை ருப்பணைத்
தேடினன் மாலென்ப தென்."

என்னுஞ் செய்யுளால் முன்னரே அக்கற்பனை கண்டிக்கப்பட்டது. சிவன் அயனரியால் அடிமுடிகாண வரியதென்றது சுதரிசனகிரி புராணத்தில் அம்பரீஷரோடு மாறுபட்ட துருவாசருக்காகச் சிவன் பரி தியக்கு சக்கரத்தாழ்வாரோடு பொருது புண்பட்டுக்கொண்டு பனிமலைக்கோடும்போது, "கடியுநிர்கிற் கனலாழி யென்றுபெண், வடிவ ளாகி யரிதரு மாசிவன் அடியு மாரு முடியு மறிகலார், படியுண் மாலயு னென்றிடப் பாறினன்" என்றபடி சிவன் தன்காலை தெரியாமல் ஓடியதை நோக்கி யெழுந்ததென்க. இன்னும் சிவன் ஸ்தாணுவாய் நின்றானென்றும் பிறருரைப்பர். அவர் ஸ்தாணுவானது, சிவன் திருமாலுடன் எதிரம்பு கோக்கவந்து திருமாலின் ஹூங்காரத்தால் ஸ்தம்பித்து நின்றதாம். இதற்கு ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டம் எழுபத்தைந்தாவது ஸர்க்கத்தில் "ஸ்தம்பிதோதத் த்ரிலோசந:" என்றிருப்பதுவே தக்க பிரமாணமெனக. இதுநிற்க.

வைணவரான வில்லிபுத்தூரார் சிவனைத்துக்கு மாறாக "ஒரேனம்" என்னும் செய்யுளைப் பாடினரென்றல் குற்றமேயாம். அவர் தாம்பாடிய பாரதத்தில், "கரிய கோவலன் செய்யதாள்,

[illegible]கலொன் கருத்தை விட்டகலாவே—எனமாயினவ யனைக்கு, மருப்பிறு லேர்திறலோனையாண்டோன்—அழுதும் வாயமுறுவ லரும்பியுங் களித்து மாடியும்பாடியு மகிழ்ந்தும், தொழுதுமாதரித் தும் விழுந்துமேலெழுந்தும் துந்திடத்தன்பதந் [illegible] நடத்து நாயகன் கருமுகில் வண்ணமென் னயனம்விட்டகலாவே —பயம்படு மல்லரோடு பாதல மடியகீண்:— சயம்படு கமலத்தானொன் றலைமிசை யகல்கிலாளே—சங்கண்மாலெங்கள்கோவே— பாம்பின்மேலாடியுங் கொத்தார் னென்னை யாண்டான்—திருமலையல்ல [illegible]ர்கள் யார்—சங்கையிலாவகை யமைப்பாரு மித்தன பொழுதருகே, மங்கையர்குழ விருந்துழு துள்ள மயக்கிடும் மிசைமறவேன், கங்கையு நான்மறையுந் துளவுங்கமழ் கழலிணையுந் திருமா, லங்கையின் மிசொளிர் சங்குஞ்செய்யுமருச மேனியுமே—மாதவ யாதவ வாசவ கேசவ மாயா வாயா மதுசூதனா திருப்பேரகமு மாயனின்புக ழல்லாதுரையே னடியேனே—மாயமுரா [illegible]கணத்திலளவிடுங்கமல பாதனார் நாதனார் கோமகனே—மாயவெம் பெருமானென்னை யாண்டருளாழியாய்—தன்னாலுயர்ந்தவர்யாருமிலாமுகில்—கோவியர்குரவை கொண்டபுராதனன் றன்னையேத்தும்புனிதர்தாள்போற்றி செய்வாம்—கார்படைத்த நிறத்தோனைக் கைதொழுவார் பிறவாழிக் கரைகண்டாரே" என்பனவாக திருமாலன்பும் அவனடியாரிடத்தன்பும் போதரவுரைத்திருத்தலாலும்,

போராழிசூழ்ந்த மறைநூல் [illegible] மிட்டும்பினுந் திறவித்
தாராழுமாறு கிளையாமலுங்க டொழிலே புரிந்த சமய
ரோராறுபேத சமயங்களுக்கு முருவாகி நின்ற வொருவன்
சீர் நாம முறை செய்து மண்கொ டியோர்கள் [illegible]

எனத் திருமண்ணைப் புகழ்ந்திருத்தலாலும்,

வலியிலன்று தந்தைசெற்ற மைந்தனுக்கு வந்தபேர்
நலமெலா மகற்றுநாம நாலிரண் டெழுத்துடன்
மெய்யியுநாம மறைகள்சொன்ன பொருள்விளக்கு நாமரு
...ளாசர்ள் மங்கையாதி கண்டுகொண்ட நாமமே.

எனத் திருவஷ்டாக்ஷரியையும் திருமங்கையாழ்வாரையும் புகழ்ந்திருத்தலாலும்,

இச்...தம் டசனென்று செப்புகின்ற மூவகைத்
தத்துவத்தின் முடிவுகண்ட ...தும் ...றப் பரோகிதன்
கொத்தவிழ்த்த சோலைமன்னு குருகையாதி நெஞ்சிலே
வைத்தமுத்தி நாதனன்றி வானநாடர் முதல்வர்யார்

என நம்மாழ்வாரைப் புகழ்ந்திருத்தலாலும் கிருஷ்ணன் றூதுச்சருக்கத்தில் கடு-ம் செய்யுளில், "கட்வுட்கங்கை நீர்முடித்தா னிரவொழித்த நீ" எனவும் அச்சரு...த்... அஉ-ம் செய்யுளில் "உலகுக்கு நாயக னிரவொழித் தருளினான்" எனவும் பதினிரண்டாம்போர்ச் சருக்கத்தில் ருகூ-ம் செய்யுளில் "சிவனுக்கு மலருறை பிரமற்கு முனோர்வரிய திகிரிக்கை வலவன்" எனவும், கன்னபருவத்தில் உஅ- செய்யுளில்,

"செங்கோல மலரிலிருந் தனைத் மீன்ற
திசைமுகன்ற னறம்வளர்க்குஞ் செல்வப்பாவை
பங்கோனுக் காதிமறைப் புரவிபூண்ட
படிக்கொடித்தேர் கடவுதனிப் பாகனானான்
பொங்கோதப் பாற்கடலா னிவனென்றியாரும்
புகழ்கின்ற வசுதேவன் புதல்வன் வந்து
வெங்கோப விசயனுக்குச் சூதனானான்
விசயனுமன் றுத்தரன்றேர் விரவினூர்ந்தான்"

...எனவும் சிவன் திருமாலருளைப்பெற்றதையும் திருமாலுக்கும் பிரமனுக்கும் சிவன் தாழ்வையுடையாரென்பதையுங் கூறியிருத்த லாலும் "ஓரேனம்" என்பது நல்லாப்பிள்ளை, முருகப்பிள்ளை யென்னு மிருவரா லிடையிடை சொருகிய கவியேயன்றி, வில்லிபுத் தூரார் கவியன்றென்றே துணிக.

இன்னும் பாரதம் வைணவ நூலாதலால் அதில் "ஓரேன" மென்னுஞ் செய்யுள் வைணவத்துக்கு மாறாகப் பொருள்பயந்திருப் பதும், அபாசமென்க. பாரதம் வைணவ நூலென்பதற்கு வில்லி புத்தூரார்,

முன்னு மாமறை முனிவருந் தேவரும் பிறரும்
பன்னு மாமொழிப் பாரதப் பெருமையும் பாரோன்
மன்னு மாதவன் சரிதமு மிடையிடை வழங்கு
மென்னு மாசையால் யானுமீ தியம்புதற் கிசைந்தேன்.

என்னுஞ் செய்யுளி னுத்தேசித்ததுபோன்றே அதற்கடுத்த செய்யுளான ஆதிபருவத்தி னுதிச்செய்யுளில் "... மாதவ னிதயமா மலர்வரு முதயத் திங்கண்மா மரபு" எனக்கூறியிருப்பதுவே சான்றுமென்க. அருச்சுனன் றவநிலைச்சருக்கத்தில், கக0-ம் செய்யுளில், சிவனை மாதவனென வில்லிபுத்தூரார் கூறியிருத்த லால் அதுகொண்டு பாரதம் சிவகதை யென்னலாமே யென்னில், அச்செய்யுளிலேயே அருச்சுனனையும் மாதவனெனக் கூறியிருத்த லால் அருச்சுனன் சரிதையெனக் கூறுவது சாலப்பொருந்துவதே யன்றோ? அங்ஙனமே கொள்ளின் வைணவ நூலெனற் கேலாதே யெனின், மஹாபாரதத்தில், ஆதியில் "வாஸுதேவஸ்ய மாஹாத் ம்யம் பாண்டவாநாஞ்சஸாம்யதாம் துஷ்டத்வம் தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் முக்தவாந் பகவாந்ருஷி" என்னும் வசனத்தால் வாசுதேவனுடைய மான்மியத்தையும், பாண்டவர்களின் நன்மையையும் தார்த்தராஷ்டிர ருடைய துஷ்டத்தனத்தையும், பகவானாகிய வியாசர் சொன்னார். என

றய்; "நமோ பகவதே தஸ்மை வ்யாஸாயா மிததேஜஸே யுது
[illegible] தாத் ப்ரஸாதி [illegible]ராயணகதாமிமாம்" என்னும் வைசம்பாய
வசநத்தால் வியாசருடைய அநுக்கிரகத்தினாலே, இந்த நாராயண
னுடைய கதையைச் சொல்லுகிறேன் அளவிறந்த தேஜசுடைய
பகவானுயிருக்கும் அந்த வியாசர் பொருட்டு நமஸ்காரம் என்றும்
உரைக்கப்பட்டிருத்தலால் இவை வில்லிபுத்தூரார் உத்தேசத்தோ
டொத்து பாரதம் நாராயண கதையெனவே நிலைநாட்டப்படுமெ
ன்க. மேற்கூறிய இரண்டு வசனங்கள் அப்பய்ய தீக்ஷிதரால்
பாரத தாற்பர்ய சங்கிரகத்தில் எடுக்கப்பட்டுத் தமிழிலும் மொழி
பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. பாரதத்தில் கண்ணன் கைலாயத்துச்
சென்று சிவனைத் துதித்ததைக் காண்டுமே யென்னில், [illegible]தனை
யெமது திராவிடவேதவைபவப் பிரகாசிகையுள் மறுத்தாம்; அதனை
ஆங்குக் காண்க.

இனி திருவாய்மொழியில், "செக்கர்வானச்சடையோன் [illegible]சே
வடிக [illegible] மெய்க்கணிட்டுச் சக்கரமீ பெற்றவிளையா[illegible]
பே[illegible]ல்" என்னுமடிகளைக் கொண்ட செய்யுள் இக்காலத்துப் பிரதி
யாவில்லாதொழியுமாறு அச்சாதிலிருந்தத் திருத்திப் பிறிதொரு
செய்யுட்சேர்த்துப் பிரசுரித்திருக்கின்றனரெனப் பல்லோரும் பகர்
த[illegible]லும்" என்றார். ஒழிந்த அச்செய்யுள்யாதோ? அவ்வாறு பக
ரும்பல்லோர் யாவரோ? அவர் தமது தஸ்தாவேசுகள் தப்பு தஸ்
தாவேசுகளாய்ப் பிறரால் மதிக்கப்படா தொழிந்திருத்தலைக் கண்
டேக்கிப் பிறர் தஸ்தாவேசில் நமக்குச் சில ஆதரவுண்டென்று
[illegible]பொருத்தமின்றித் தாமே சில கற்பித்துப் பேசியவமதிப்
[illegible]ன்னும் [illegible]பதைமக்கள் போல்வாரன்றோ? திருவாய் மொழியினி
ன்று, "செக்கர்[illegible]" என்னுஞ்செய்யுளை யொழித்து வேறு
[illegible] வைணவர் சேர்த்திருப்பரேல் அவ்வைணவர்கள் இவரது
[illegible]ச்ச[illegible]பென்றெடுத்துக்காட்டும் பாட்டுக்களையும் ஏன்

மாற்றவில்லை? பயனில்சொல்லால் யாதுபயன்? "பயனில் சொல்
பாராட்டுவானைமகனெனல், மக்கட்பதடியெனல்" என்பது தமிழ்
வேதத்துணிபன்றோ? ஏனெனச் சைவபரமென்றெடுத்ததை சைவத்து
க்குமாகவைணவத்துக்குமாகப் பொருளாவதால் அவற்றையொழிக்க
வில்லை; நேரே சைவத்துக்குச் சார்பானவைகையே யொழித்தாரென்
று கூறவருவரேல், அங்ஙனம் சைவத்துக்குச் சார்பானவைதயொழித்
து, வைணவத்துக்குச் சார்பாகவே வைணவர் மாற்றியிருக்கக்கூடு
மே? அங்ஙனஞ்செய்யாது ஏமாறியிருக்கக்கூடுமெனில் மாணிக்க
வாசகர் திருவாசகத்தில் "வந்தடியார் வணங்கியேத்[illegible]லும்
பாட்டிலும் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில் "கருங்கண்ணனை
யறியாதுகின்றோன்" என்னும்பாட்டிலும் சைவத்தாழ்வும்வைண
வச்சார்பும் போதரலால், அது நோக்கி மாணிக்கவாசகரை ஐயமு
[illegible]டையாரென யாங்கூறும். திருவாசகத்திலும் கோவையா
[illegible]லும் [illegible]வைணவச்சார்பாயுள்ளவற்றை மாற்றாது, சைவர்களேமாறி
னார்களென்றேயாந் துணிந்துரையாடக்கூடுமே. [illegible]நூலில் சிலவற்
றைப் பிறிப்பதும் சிலவற்றைத் தழுவுவதுஞ்செய்யா [illegible]றுமேசர்ப்
பொருள் படுத்தியுரைப்பதே அறிவுடையோர் கடைப்பிடித்த நெறி
யாதலால் சைவநூலில் வைணவச் சார்பாக விசேஷார்த்தங்களை
யுண்டாக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென [illegible] முன்பொருவரு [illegible] முயன்ற
தில்லை. இனி யாமு முயல்வதில்லை. ஆங்காங்கு சிலகூறுவது
பிரபந்தத்துக்குத் தவறுரை கூறுமவரை மறுத்தற்கேயாம்.

கம்பராமாயணத்திலும் மாற்றப்பட்டிருப்பதாயுரைத்தார். சைவ
வநூலில் தமக்குச் சார்புண்டென்று வைணவர்கள் அதைத் தொட
வும்கருவதில்லை. சைவரிற் சிலரோ வைணவநூலிற்சைவச்சார்புண்
டென்றுரைத்துச் சபேடிகைபெறுகிறார்கள். ஆகையால், அதற்கேற
[illegible]வாறு மாற்றுவதும் சேர்ப்பதுஞ் சைவர்தொழிலேயென்க. வில்லி
புத்தூரார் பாரதத்தில் சைவரான நல்லாப்பிள்ளை முதலியோர்
சேர்த்ததையும் மாற்றியதையும் அறிவுடையோர் [illegible]

மா...ன்த்து, சைவ நூல்களில் தனது செய்யுட்களைக் கோத்த வெள்ளித்தம்பிரான் பட்டு கூடியிருத்தல் பாலகாண்டம் வேள்விப்படலத்துட் காணலாம். வசநமெழுதுஞ் சுவாபுலரும் தற்காலம் வழங்குஞ் செய்யுட்களுக்கு மாறாகப் பொருள்மாற்றியிருப்பதை யெளிதிலறியலாம். திருவள்ளுவமாலையில் நல்கூர்வேள்வியார் இயற்றிய உக-வது "உப்பக்கநோக்கி யுபகேசி தோண்மணந்தா, னுத்தரமா மதுரைக் கச்சென்ப—விப்பக்க, மாதாநு பங்கி மறுவில் புலச்செந்நாப், போதார் புனற்கூடற் கச்சு." என்பதில் "உபகேசிதோண்மணந்தான்" என்பதற்கு நேமிநாதமென்னும் பழையதோரிலக்கணநூலி னுரையாசிரியர் "பாலேதிணையே" என்னுஞ்செய்யுளில், "உபகேசியாவாள் நப்பின்னைப்பிராட்டியார்" என்றுரைத்து மணந்தானுமவன் கண்ணபிரானெனக் குறித்திருக்க, விசாகப்பெருமாளையரென்பவர் அதற்கு, "உமாதேவியினது தோளை மணந்த கடவுளே" எனப் பேதப்படுத்தி யிருக்கின்றனர். இன்னும் காளிந்தசதகத்தில் "...லிக்க வாழ்ந்துண் டிருந்தாலும் யார்க்கு மன்வகுத்த, சோலக்கணக்கின் படிதப்புமோ. தொழுவார்க்கு முத்தி பாலிக்கும் வெள்ளி மலையான்பிரம்படிபட்டுப்பிட்டுக், கூலிக்குமண் சுமந்தா னச்சுதானந்த கோவிந்தனே" எனத் திருவேங்கடாசல முதலியார் பதித்திருக்க, விசாகப்பெருமாளையர், "தொழுவார்க்கு முத்தி பாலிக்கும் வெள்ளிமலையான் பிரம்படி பட்டுப்பிட்டுக் கூலிக்குமண்சுமந்தான்" என்பதையொழித்து, "தொல்புவியினனன்; சாலிக்கு நேர்தன் மனையு மிழந்தொரு சாரதியாய்க், கூலிக்கு வேலைசெய்தான்." எனப்பேதப்படுத்திப் பதித்தார். எவர் எந்நூலை எவ்வாறு செய்யினுஞ் செய்யட்டும்; பிரமாணசிரேஷ்டமாய் நித்ய நிர்த்தோஷமான வேதாந்த வசநங்களைக் கொண்டு பிறமதவாதியரை அறமாகக் கழுவுதலினால், மாற்றினார்கள் ஒழித்தார்கள் கூட்டினார்கள் என்றாளையிடுதல் எமக்குவேண்டா. பிறரிடத்தே இச்செய்... ...னற்கே இச்சிறிதுமெடுத்துரைத்தாம்.

...ஞ்ஞும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தில், வைணவர்கள் மாற்றக்கூடுமென எச்சரிக்கை யுரைத்தார். அதில் பிறமதவாதியர் ஓரெழுத்தையேனும் ஒரு சொல்லையேனும் ஒரு தொடரையேனும் மாற்றுவரேல் அவர் சதாசிவங்கலங்கச் சபேடிகை செய்யுமாறு எமது பூர்வாசார்யர்கள் வ்யாக்யானஞ் செய்தருளினாராதலால் எப்பதராலாயினும் எமது நாலாயிரப்பிரபந்தத்துக்கு வருங் குறையொன்று மின்றென்றே துணிக.

இஃதன்றிச் சைவ நறுநூல்களை நறும் பெட்டியில் வைத்தும் பேணிக்கோடல்போல வைணவப் புத்தகங்களை ஒரு மூலையில் வைத்துப் பேணிக்கொள்க என்றார். ...க இடங்காட்டினவர், எடுக்கக் கைகளும், பார்க்கக் கண்களும், படிக்க வாயும், சைவநூல்கட்கு வேறும் வைணவநூல்கட்கு வேறுமாக அமைத்துத் தராதது கடவுளின் ... தாலேயே நகைத்துப் பரிகசித்தற் கிடனென்க. வைணவ நூல்களை நறுமூலையில் வைக்கச்சொன்ன மந்நூலை ஆபாசமெனத் தெரித்தோமாதலால் அதனை நம்வீட்டில் நாடோறும் விளையும் தீநிறைச் சேர்க்குமிடத்தே நீக்கிவைப்பான் அவ்வடியார் அறிவாராக.

இன்னும் இராமாயணத்தைச் சிவனடியார் சரித்திரமாகவே யெண்ணுவராக என்றார். அவ்விராமாயணத்தில் பாலகாண்டத்தில் இராவணாதியரைச் சங்கரிக்கும் பொருட்டுப் பிரார்த்தித்த தேவதைகளில் சிவனுமொருவரெனப் படிக்கப்பட்டது. உத்தர காண்டத்தில் இராக்கதர் தீச்செயலுக்கஞ்சிய தேவர்கள், முன்னர் சிவனையடைய, அவர் பிரமனையடைய, அவர் திருமாலையடைந்து பிரார்த்தித்தமை சொல்லப்பட்டது. பாலகாண்டம் எரு-வது ஸர்க்கத்தில், "ததாது ஜ்ரும்பிதம் சைவம் தநுர்பீம பராக்ரமம் ஹுங்காரேண மஹாதேவ ஸ்தம்பிதோ, த்ரிலோசந:" என்னும் வசநத்தாலே விஷ்ணுவோடு எதிர்த்த சிவன் தன் ஹுங்காரத்தாலே ... கையில் முறிந்து தானும் ஸ்தம்பித்து நின்றானென்றும், "ஜ்ரும்

பிதம் ருத்தநர் திருஷ்ட்வா சைவம் விஷ்ணு பராக்ரமம்: அதிகம்
மேநிரே விஷ்ணும் தேவாஸ்ஸர்ஷி கணாஸ்ததா" என்னும் வசனா
காமே. தேவர்களும் முனிவர்களும் சிவனிலும் திருமாலே உயர்ந்த
வனென நினைத்தார் என்றும் சொல்லப்பட்டது. யுத்தகாண்டத்
தில் கஉ-வது ஸர்க்கத்தில் "ததோ வைச்ரவணோ ராஜா யமச்சா
மித்ரகர்சந: ஸஹஸ்ராக்ஷோ மஹேந்த்ரச்ச வருணச்ச பரந்
தப: ஆஜக்மு: அத நயந ஸ்ரீமாந் மஹாதேவோ வ்ருஷத்வஜ: கர்த்தா
ஸர்வலோகஸ்ய ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மவிதாம்வர: எதே ஸர்வே ஸமா
கம்ய விமாநை: ஸூர்யஸந்நிபை: ஆகம்ய நகரீம் லங்காம் அபிஜக்
முச்ச ராகவம் தத: ஸஹஸ்தாபரணாந் ப்ரக்ருஹ்ய புலாக்புஜாந்
அப்ருவம் த்ரிதச ச்ரேஷ்டா: ப்ராஞ்ஜலிம் ராகவம்ஸ்திதம்"
என்று குபேரனென்ன யமனென்ன இந்திரனென்ன வருணனென்
ன ஜயமாந்த்ர முக்கண்படைத்த மஹாதேவனான சிவனென்ன
ப்ரமதேவனென்ன, இவர்யாவரும் கூடி விமான மூர்ந்து லங்
கைக்கு வந்து, இராமபிரானருகிற் சேர்ந்தனராய் ஆபரணங்க
ளணிந்த தங்கள் கையங்களை யுயரவெடுத்துக்கொண்டு கைகூப்பி,
நின்ற இராகவனை நோக்கி, "கர்த்தா ஸர்வஸ்யலோகஸ்ய ச்ரே
ஷ்டோ ஜ்ஞாநவதாம்வர: உபேக்ஷஸே கதம்ஸீதாம் பதந்தீம் ஹவ்
யவாஹநே கதம்தேவ கணச்ரேஷ்டம் ஆத்மாநம் நாவபுத்யஸே
ருததாமா வஸூநாம் பூர்வம் வஸூநாம் த்வம்ப்ரஜாபதி: த்வம் த்ரயா
ணாம் ஹி லோகாநாம் ஆதிகர்த்தா ஸ்வயம்ப்ரபு: ருத்ராணாம் அஷ்ட
மோ ருத்ரஸ் ஸாத்யாநாம் அபிபஞ்சம: அச்விநௌசாபிதே க
ர்ணௌ சந்த்ரஸூர்யௌ ச சக்ஷுஷி அந்தே சாதௌ ச லோகாநாம்
த்ருச்யஸே த்வம் பரந்தப:" என்று ஸர்வலோகங்களுக்கும் கர்த்தா
வாயும் ஞானிகளுக்கெல்லாம் சிரேஷ்டராயும் சகல கல்யாண
குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாயுமுள்ள நீர் அக்கினியிற்பிரவேசித்த
பிராட்டியை ஏன் உபேக்ஷைசெய்கின்றீர். தேவர்கட்கெல்லாம் சிரே
ஷ்டராகிய நீர் உம்மை ஏன் அறியவில்லை. அஷ்டவசுக்களுக்குள்

பூர்வம் ரிததாமா வென்றும் வசு நீர்தான். பிரஜாபதியும் நீர்தான்.
மூன்றுலோகங்களுக்கும் ஆதிகர்த்தா நீர்தான். ஸ்வயம்பிரபு நீர்
தான். ருத்திரரில் எட்டாவது ருத்திரனான மஹாதேவனும் நீர்
தான். சாத்தியர்களுக்கு ஐந்தாவதான வீர்யவான் நீர்தான். உம
க்கு அசுவினி தேவதைகள் காதுகள். சூரிய சந்திரர்கள் கண்கள்.
சத்துருஸம்ஹாரராகிய ஸ்ரீராமா நீர்தான் சிருஷ்டிக்கு முன்னும்
பிரளயத்துக்குப் பின்னும் காணப்படுகின்றீர் எனத்துதித்ததாகப்
பேசப்பட்டது. இன்னும் பிரமதேவன் விஸ்தாரமாகவே இராக
வபிரானைத் துதித்து அவனது பரத்துவத்தை வெளியிட்டதும்
அடுத்தஸர்க்கத்தில் சிவன் பிரத்தியக்ஷமாய் விஞ்சி விடுத்தாம்.
இராமாயணத்தால் சிவன் திருமாலைத் துதித்து வேண்டியவர் இரா
மனுடன் பொரவந்து தோற்ற தேவர் முனிவர், திருமாலைப் பர
ம்பொருள் எனத் தெளியுமாறு செய்ததும் வெளிப்படும். இரா
மாயணத்தால் சிவபூஜா துரந்தரர்களான ராக்ஷஸர்களது தலை
களையும் அவர்களை வேரறுக்கும்படி தேவர்களும் வேதமேத்திய
னும் மன்னுலகிற் றோன்றி ராக்ஷஸரான சைவர்களைக் கொன்
று நாசப்படுத்தியதும் முக்கியாம்சமாயிருக்க இவ்வுண்மையைச் சிவனடி
யார் கதையென்றது எக்காலத்தும் எவ்வகையும் செல்லுமோ?
"அதர்மம் தர்மமிதியா மந்யதே தமஸாவ்ருதா ஸர்வார்த்தாந் விப
ரீதாம்ச்ச புத்திஸ்ஸா பார்த்த தாமஸீ" என்கிறபடி இது தாமஸ
குண மேலீட்டாற் றோன்றிய விபரீதமேயல்லது வேறியாதாம்.

அந்நூல்பதிப்புரையில் வேறொருவர்வாயிலாக அதனாசிரிய
பெருமை கூறுமிடத்து, அவர் பிறந்தது தசரதராம சந்திரர் இரா
வணனைக் கொன்றதனாலுற்ற பிரமகத்தி நீக்கியுய்யுமாறு சிவபூசை
செய்த திருவிராமேச்சர மென்னப்பட்டது. தாசரதி சிவபூசை
செய்ததாக வால்மீகி ராமாயணத்திற் பேசப்பட்டதில்லை. ஆயின்
சிவன் தாசரதியைத் துதித்தது திருமாலின் [illegible] சாற்றுதலும்
வால்மீகிராமாயணத்தி லுள்ளதென முன்னெடுத்துக் காட்டினோம்.

வேறு நூல்களி லுண்டேல், தாசரதி சிவபூசைசெய்தது பிரமகத்தி யின் [illegible] பொருட்டன்று. [illegible]ய்யதியோடு எழுகாலிருந்து வருண்ஜபஞ் செய்த போல [illegible] லகத்திற் சாமானியர் நமஙகளை யநுஷ்டித்து [illegible] வரப் [illegible]நார்த்தமாகவுமாம். இங்ஙன ஆநந்தராமாயண மெடுத்துக் கூறு[illegible] அன்றி இராவணனுக்குப் பிறப்பாலேனும் ஒழுக்கத்தாலேனும் பிராமணத்துவம் சித்தித்ததில்லை. அவன் பிற ந்த க்ஷேத்திரமோ சுமாலியென்னும்நிருதராஜன் புத்திரி [illegible] யென்பாள். இவள் புத்திரப்பேறு வேண்டி விச்சிரவ முனிவரை [illegible]தியபோது அவர் "நீ அ[illegible]வேளையில் வந்தமையால் கொடுந் தன்மையும் அ[illegible]சிந்தையுமுள்ள அசுரரான் புத்திரர் பிறப்பாலு ளிப்ப" ரென [illegible]கரித்தனர். இதனாற் பிறந்தவர்களே இராவணகும்பகர்ண சூர்ப்பநகைகள் [illegible]ன சைவர்கள், பின்னுமிவள் நல் [illegible] வேண்டியபோது அவர் மனமிரங்கி, "[illegible] [illegible]ப்பவன் அறநெறி நிற்போனும் சாந்தசித்தனும் குலம் வளர்ப்ப வனு[illegible]" வெனக் கூறி [illegible]யளித்தனர். இதனாற் பிறந்தவரே விபீஷண[illegible]னான ஸ்ரீவைஷ்ணவர். இனி இராவணனுடைய ஒழு க்கமோ தீயொழுக்கமேயன்றி [illegible]வில்லை. இன்னதன்மையனான இராவணனுக்[illegible] [illegible]த்துவ மெய்திய தின்மையாலால் அவனைக் கொன்றதனாற் பிரமகத்தியு மெய்தமாறில்லை யென்க.

சிவன் ஆஞ்சநேயரா யவதரித்து தாசரதிக்குத் தொண்டுசெய்து ராமபக்தாக்ரகண்ணியராய் விளங்கியது பலநூல்களாலு ணரப்படும். "மகாரவாச்யஸம்பூதச் சிவஸ்து ஹநுமாந்ஸ்ம்ருத:" எனவும், "மகாரவாச்யச்சிவரூபோ ஹநுமாந்" எனவும் போந்தசுக்லயஜுர்வேத[illegible]ந்தர்க்கத தாரகோபநிஷத்தின் வசநமே பெருஞ்சான்றுமென்க. [illegible]னைய [illegible]லாதாரங்களை விரிவஞ்சிவிடுத் தாம். ராமோபநிஷத்தில் "போ[illegible]க்ர,ஸ்வமேவ வாயுபுத்ரோபூத்வா" என்றுள்ள [illegible]மூ[illegible]திற்குச் சாத [illegible]மென்க. திருவாசகத்தில் "வந்தடியார்வணங்கியேத்த" என்னுஞ் செய்யுட்கருத்து இதனையுட்கொ

ண்டதேயாம். "முன்னையிட்டதீ முப்புரத்திலே, பின்னையிட்டதீ தென்னிலங்கையில்" என்னும் பாடலானும் தெரியாகும்.

ராமதாரக மந்திரத்துக்கு ரிஷி சிவனேயாகுர். [illegible] அது ற் சித்திபெற்றவரொன்றபடி இப்போதும் [illegible]ாரக மந்திர ஜப [illegible]ய்வோர், சிவனை ரிஷியாகவே முதற்க[illegible] [illegible] "விசுவாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷி:" என்னும் சுவேதாசுவத ரோபநிஷத் [illegible]சநம் இதுநோக்கியேயெழுந்ததாம். பார்வதிதேவி யாருக்கு ராமதாரக மந்திர [illegible]வைபவமுரைத்தவரும் உபதேசஞ் செய்தவரும் சிவனேயாவர். கா[illegible]க்ஷேத்திரத்தில் ராமதாரகமந்திர [illegible] [illegible]ஞ்செய்து,ப்ரஸந்நமான ராமமூர்த்தியின் திரு[illegible] [illegible]பெற்று, அங் [illegible]றப்போர்க்கு அத்தாரகமந்திர[illegible] யுபதேசிக்கும்படி நியமநம் பெற்றவர் சிவனேயாவரென ராமதாபிநியுபநிஷத்து[illegible] [illegible] கின்றது. [illegible]ச்சிவனைச்சைவர்க[illegible] தம் [illegible]படி தஞ்சிவனெ [illegible] றென்னலாம். இராமபிரானருள் [illegible]பெற் அச்சிவன் [illegible]அவிமுக்தேமஹா மக்ஷேத்ரே" என அக்காசியைத் த[illegible] க்ஷேத்திரமென்றுரைத்தது அவ்வுபநிஷத்திற் பெறப்படும். [illegible] சிவக்ஷேத்திர மென் றுரைக்குஞ் சைவர்கள், அச்சிவனைத் தம்ம சிவனென்றென பது அசப்பியமேயல்லது வேறியாதாம்.

இனி ராமசேது தர்சநத்தாலே தமதுபிரமகத்தி நீங்கப்பெற் றவர் சிவனேயாவர். இதற்கு சுக்லயஜுர்வேதம் எட்டாவதுசத த்திலுள்ள ஸ்ரீராமப்ரஹ்மோபநிஷத்தில் "கேவலஹேதுபூதா [illegible] தர்சநம் விததார-வருணைப்ரார்த்திநயா ஸேதுபந்தநத்வாரா ருத்ர ப்ரஹ்மஹத்யாபநோதநம்" என்றுள்ள வாக்யம் ப்ரமாணமாகும்.

இங்ஙனமாக இராவணன் பிராமணனுவதும் அவனைக் கொ ன்றதனாற் பிரமகத்தியெய்தா[illegible]தும் அங்ஙனம் [illegible]யினின்று மீண்[illegible] [illegible]கண்டாகர்ணனாதி பல பிரமகத்திகளைத் தனது கடாக்ஷ

வீகரணியபோன்றிருலே போக்கிய எம்பெருமானுக்குச்சார் து ய்வெம்பெருமான் தன்னைச் சரணடைந்து பிரமகத்தியின் றும் நீக்குதல் சிவனைப்பூசித்து அதனைத்தொலைத்ததும் ஆட சக்கரத்தினையே இதனால் அவர் பிறந்த தலத்துக்கேற்றிய லை யறற் மறக்கப்பட்டதென்க. இன்னும் அந்நூல் பதிப்புரை யில் அதனாசிரியர், நின்மல நிஜாநந்த ஏக பரிபூரண வியாபக பொருளாய்ச் சராசரகாச வஸ்துவா யிராநின்ற இறைவனும் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பரமாத்துமாவென பெருங்கருணை யுடையாரென் றுரைக்கப்பட்டுள்ளது. வேதவேதாந்தங்களைக்கொண்டு நிச்சயி க்கப்படும் ப த்துமா நாராயணனேயாம். சிவபரமாத்துமாவென் று வேறொன்றை காட்டவருஞ் சைவர்கள், சக்திபரமாத்துமாவி நாயக மாத்துமா சுப்பிரமணிய பரமாத்துமா எனப் பல பரமாத்து மாக்களுக்கும் இடந்தர, இப்பரமாத்துமாக்களுள் எது பரத்துவமெய்தவல்லதே அறியோம். முடிவிலே ஒன்றுக்கே பரத் துவ மெய்துமென்னில், சைவர் சாக்தேயர் காணபத்யர் சௌமா ரர் ஆகிய அ வாதியர் ஒன்றுபட்டிருத்தலை யாண்டுங் கண்டிலம். இதுநிற்க, சுப்பிரமணியர் உற்பத்தியை வால்மீகி ராமாயணம் பாலகாண்டம் ௩௬, ௩௭-வது சருக்கங்களில், சிவன் பார்வதியாரை மணந்து தேவமானத்தால் நூறுவருஷகாலம் கூடி யிருந்தனராகவே அவரது வீரியம் சிதறின் உலகுக்குத் தீங்குண்டா மாதலால் தேவர்கள் வேண்டுகோளின்படி அதனைப் பூமியில் விட் டுப் பின்னர், அக்கினி யேற்றனன். தேவர்கள் தங்கட்குச் சேனாபதி யை வேண்டியபோது பிரமதேவன் நியமித்தவண்ணம் அக்கினி யேற்ற சிவவீரியத்தை கங்கையில்விட அது சரவணப்பொய்கை யிற் றங்கி, கிருத்திகாநக்ஷத்திரங்களாலே வளர்க்கப்பட்டு, குமார சுவாமியாய்த்தேவசேனாபதியாய் விளங்கியதெனக்கூறப்பட்டுளது. இது இவரது உற்பத்திக் கிரமமாம். இதற்குமுன் சுப்பிரமணிய ருண்டாயிருந்து ஒரு காரியத்தை யுத்தேசித்து இவ்வாறு தோன்

றினவரல்லர். இவர்க்கு மூலம் சிவவீரியமேயாம். சிவவீரியம் சிறந்ததன்றோ வெனின், அவரவ ராற்றலுக்கேற்றவாறு வீரியம் பெ மேதையாயினும் புணர்ச்சியும் வீரிய ஸ்கலிதமு முடைய பிர கிருதி வசப்பட்ட பிராகிருதர் தன்மையேயன்றி ஞானி ம் பொ ருளாதற்குத் தடையாயதென்க. கண்ணபிரான் பல்லாயிரமென் ட மாதர்வேட்கையை நிறைவேற்றினானேனும் "யதிமே ப்ரஹ்மசர்யம்ஸ்யாத் மயிஸத்யம்ச நிஷ்டிதம் அய்யாஹதம் மமைச வர்யம் தேஜஸ்வது பாலக." என் பிரமாணப் அவன் லிக ப்ரஹ்மசாரியான வைபவத்தோடொப்பதின்றென்க. பிர நீ வீரியமே முதற்காரணமான உற்பத்தியாவதன்றி லைப்பயிற்சியும் நூல்களாலுணரப்படும். கல்விப்பயிற்சியின்போ து பிரமனைக்குட்டி விலங்கிட்டதும், சிவனுக்கு உபதேசித்தும் காண்டுமேயென்னில் இதனால் சிவனுக்கு அஞ் ழும் அசக்தி யும் தெரியப்படும். அன்றிச் சிவபரமாத்துமாவுக்குச்சுப்பிரமணிய பரமாத்துமா உபதேசித்ததன்றிச் சுப்பிரமணிய பரமாத்துமாவுக் குச் சிவபரமாத்துமா மந்திரோபதேசஞ் செய்ததும் ஆயுதங்கள் பல அளித்ததும் சீகாழித்தலபுராணம் குமாரோபதேசம்பெற்ற வத்தியாயத்தாற் றெளியப்படும். இன்னும் சுப்பிரமணியருக்குப் பர சுராமருக்கும்சிவன் படைக்கலப்பயிற்சிசெய்வித்ததென நூல் கள் கூறும். இவர் "செம்மான் மகளைத்திருடுந் திருடன்" எனக் காமபரவசரானதும் அருணகிரிநாதராற் சொல்லப்பட்டுளது.

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் ஐந்தாவ பாணாசுர விசயமுரைத்தவத்தியாயத்தில்,

திரிபுர மெரித்த வீரன் செய்கையியான் னுயாவித்
தருகுசோர் வடைந்து நின் று னசுரருங் கணத்தி னெடு
மெரியுறு சருகின் மாய்ந்து ரிந்துவாழ் சடில னென்னி
லரியின தத்திரத்தா லடங்கி மெய் யவசனுகி

தனதுதேர்த் தட்டினுற்று செல்லதாகைத்தின்மேலாம்
வினைசெயுங் கண்ணனோடு வெஞ்சம விளைக்குமாற்ற
லலையவு மிலனாகப்பி ன்னிணையிறன் றந்தைக்குற்ற
னவுகண் டயில்வேற் செங்கை யீராறு புயத்த னேற்றன்.

எதிர்த்த போழ்துத் தலைகடற் றுயின்ற மாய
னைங்கரித் திடனு மன்று னுரங்கெழு கொற்ற மை
வெங்கொளித் தருசெ லென்ன வேறிய திவரும் வாகம்
பொங்கொலிக் கலுழன் ...தற் புடைப்புண்டு வீழ்ந்த தன்றே

அப்பொழு தாங்குநின்ற வடற்பிரத் துமனனு...
வெப்பமர் சரங்க டம்மால் விசாகத்தி னி...
ருப்புற வோட்டத் தானச் சுடரிலை கைவேற் காளை
...ப்புறப் புரமுன் றட்டோ னிகலிடைத் தளர்ந்து வீழ.

என்றுஞ்...களா[ற்] சுப்பிரமணியர்தோல்விசொல்லப்பட்டது.

திருச்சித்திரகூ...டகாண்டத்தில் ருசு-வது வெளித்தருளிய படலத்தில்,

ஞானமாரினிய வீஞ்சைசாலர்செய் நல்லறாலழகினைச் சிவணை
ஊனமின்மணிப்பொ ருலம்பியற்றி யோங்கெமை யுற்றவரோடு
வான்மகிழுருச்சை பதிட்டைசெய்தாக்கை வாக்குளம் வீட்டியர்ச்
[சித்தாய்
தேன்மகிழ்வெற்றி வேலை நீபுனையச் செய்குவனஞ்சலோ வென்று.

தன்றிருக்கரம்வாழ் படைக்கெலாம்வலிசேர் சக்கரப்படைய
ரசொளியின்
மக...வெள்ளமாக்கொன்னோ வாரியிலொருசிறுவ
னைத்
தென்றிருப்பதி...ரெம்பிரானெடுத்துச் செயமருள் சக்கி
யாய்ச் செய்து
நின்றுவாய்பொத்திக் கைகளோ[ரு]ந்து நிலவுறு குமாரனுக்களித்

...சேர்வெற்றி தருபண்டையேந்திப பின்னரும்பெருமயா னியற்றிப்
பாடுசேர்சாசுக் கென்பெயரிட்டுப் படிந்துளநினைத்தது பொருந்த
நீடுசேர்வரமீந் தருளெனவெம்மா னவ்வணநிகழ்த்துற வின்றும்
மாடுசேர்சாமி புட்கரணிப்பேர் மன்னியுற்றுளதுகாண் முனிவீர்.

...னுக்கு சுப்பிரமணியர் தேவப்பிரானை யாராதித்து வேற்படை பெற்றது கூறப்பட்டது.

திருமுட்டப்புராணத்தில் இரண்டாவது க்ஷேத்திரமான்மிய காண்டம்...வது க௭-வது படலங்களில் சுப்பிரமணியர் திருவுருவத் திருவராகஞ் செய்து வரப்பிரசாத முற்றதும் கந்த... யாவும் கழ்ந்தது செப்பப்பட்டன.

திருவேங்கடஸ்தலபுராணத்தில் சுர...வது பிரயாகையின் மான்மிய முரைத்த வத்தியாயத்தில்,

ஆதிகா னிமயவெற்பி னறுமுக னெனக்குச் சொன்னான்
எதெனி லவன்கைலாய விறைவனைப் பணிந்து போற்றி
தாதையே தமியன்சென்று தாருகவசுர னென்னுங்
காதகன் மாளப் போரிற் கருந்தலை துணித்ததாலே

உற்றவெம் பிரமகத்தி யுருகனு ...க்குப்
பற்றிய பசிநீர் வேட்கை பயமடைந் திடுகள்...
பெற்றன னிந்தப்பாவம் பெயர்தர வருள்செய் ...
சொற்றசண் முகனைநோக்கி யுருத்திரன் ...ன்.

எனவும்.

௬௨-வது சண்முகன் றவமுரைத்த வத்தியாயத்தில்,

மங்கையுங் காளன் குமரகப்பிரம மனுவினை வழங்கிடக்கேட்டுக்கு
பொங்கெழில் வாய்ந்த புட்பக...க்கிரியிற்போயவணலம்பெறவிளங்

பங்கய மலிமான் சாமிபுட்கரணி மருங்கிலிற் பத்திமைவாய்ந்து
தங்கித்தவஞ்செய்பவனை நோக்கித்த னுயங்கேய்ந்தரிதனையே.
இக்கருத்தை நிரப்பினனென்று நாரதனிகழ்த்தினன்

எனவும் போந்த பாடல்களால் சுப்பிரமணிய ரெய்திய பிரமகத்தியைத்தொலைக்கத் திருவேங்கடத்திற்றவஞ்செய்தகதை சொல்லப்பட்டது.

இறையனாரகப் பொருளுக்கு மதுரைக் கடைச்சங்கத்துக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் செய்த உரையில், முதற் சூத்திரத்தில் கூறுமாறு: "அவ்விறையனாரகப்பொருளுக்குச் சங்கப்புலவர் பலரும் தனித்தனி யுரைகண்டு தம்மொடு கொண்டு அரசன் மாட்டணுக: அரசன் அவர் சடைக்கடவுளை யெய்தி மெய்யுரை யிதெனத் தெரிப்பான் ஓர் காரணிகனைத் தரல்வேண்டுமென வேண்டி வழிபடப்ப, அக்கடவுள் இடையாமத்தே "இவ்வூர் உப்பூரிகுடிகிழார் மகனுவன் உருத்திரசன்மனென்பான், பைங்கண்ணன், புன்மயிரன், ஐயாட்டைப்பிராயத்தான், ஒரு மூங்கைப்பிள்ளையுளன்; அவனை அன்னனென்றிகழாது கொணர்ந்துபோந்து ஆசன மேலிரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப்பொருளுரைத்தாற் கண்ணீர்வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கும் [illegible] உரை கேட்டவிடத்து; மெய்யல்லா உரை கேட்டவிடத்து [illegible], அவன் குமாரதெய்வம்; ஓர் சாபத்தினாற் றோன்றினன்" என முக்காலிசைத்தனர். இதனால் சுப்பிரமணியருக்குச் சாபசம்பந்தஞ் சொல்லப்பட்டது.

இந்தச் சாபத்துக்குக் காரணம். அடியில் வரும் திருவிளையாடற்புராணம் ஐம்பத்தெழாவது வலைவீசின படலச்செய்யுட்களாலறிக.

நாதனின் னருளாற்கூறு நான்மறைப் பொருளையெல்லாம்
யாதுகா ரணத்தான் மன்னோ வறிகிலே மெம்பி ராட்டி

காதர மடைந்தாள் போலக் கவலையுஞ் சிறிது தோன்ற
வாதர மிலளாய்க் கேட்டா ளஃதறிந் தமலச் சோதி.

* * * * *

விரதமு மறனு மின்றி மீன்படுத் திழிஞ ரான
பரதவர் மகளா கென்று பணித்தனன் பணித்த லோடு
மரதக வரைதாழ்ந்த வாரமென் முலையா ளஞ்சி
வரதநிற் பிரிந்து வாழ வல்லனே னென்று தாழ்ந்தாள்.

நாறுநீர்ச் சடையா னிங்கு மெல்லியல் பரிவு நோக்கி
வாங்குநீர்க் கானல் வாழ்க்கை வலைஞர்கோன் மகளாய் வைகி
யாங்குநீ வளர்நாள் யாம்போந் தருங்கடி முடித்து மென்னாத்
தேங்குநீ ரமுதன் னாளைச் செலவிடுத் திருந்தா னிப்பால்.

அன்னது தெரிந்து நால்வா யைங்கரக் கடவு டாதை
முன்னர்வந் திதனா லன்றோ மூண்டவிச் செய்தி யெல்லா
மென்னவிர்ங் கவளம் போலாங் கிருந்தபுத் தகங்க ளெல்லாந்
தன்னெடுங் கரத்தால் வாரி யெறிந்தனன் சலதி மீதால்.

வரைபக வெறிந்த கூர்வேன் மைந்தனுந் தந்தை [illegible]
னுரைபெறு போத நூலை யெடுல்லொய் [illegible] வல்லே
திரைபுக வெறிந்தா னாகச் செல்வநான் மாடக் கூடல்
வரைவிடை யுடைய நாதன் னந்தியை வெகுண்டு நோக்கா.

அடுத்துநா மிருக்குஞ் செய்தி யறிந்திடா வகை வாயில்
விடுத்துநீ யிருந்தாய் நீங்கு விளைத்ததன் [illegible]க்கு மிந்தத்
தொடுத்ததீக் கொழிய வின்றோர் சுறவுரு வாகி வைய
முடுத்தகா ரோத நீர்புக் குழல்கெனப் பணித்தான் மன்னோ.

பெருவருஞ் செலவின் வேழ முகத்தினை யடுத்த சாபப்
பெருவலி தன்னைச் சாரும் பெற்றியற் றசாபங் கூறு
னருவரை நெஞ்சு போழ்ந்த வள்ளியை வடிவேற் செய்கை
முருகனை வணிகர் தம்மின் மூங்கையா னென்று ணிப்பால்.

திருச்செங்கோட்டுப்புராணம் முருகர் சிவார்ச்சனைச் சருக்கம்.

௭௨-வது செய்யுள்.

பெற்றமையா னைத்தினையும் பெருந்தப்பன் னிருகரத்தாற் பிர [சமென்பூங்
கற்றைகுவை குவைசொரியக் கற்பகப்பூங் காமலையின் கணனை [தாங்கி
கொற்றமுற வடனிறுத்தக் கொன்றபிர மகத்திபறக் கோதையாக
னற்றளிய வடிவையுள நவின்மல ரிடையிருத்தி நைந்தார்கந்தர்.

௧௪-வது பாட்டு.

ஓசை ரடிபரவ வசுரேச ரிடர்தொலைய வகிலம் வாழத்
தூமேச னென்றுசிவ லிங்கத்துக் கொருதிருநா மந்தான் கூறி
நமரேச னெனப்பணிய நகேசர் நயந்ததிருச் செங்கோடாய் [கண்
...னெனவெதிர்ந்த தாருகனைக் கொன்றநவை தணிந் [தார் வேலர்.

இதனாற் சுப்பிரமணியர் பிரமகத்தியெய்தியதுஞ் சொல்லப்பட்டது.

ஆக இவைகளால் இவர் அவரைப் பரமாத்துமாவென்றுரையாடியது பாற்றப்பட்டதென்க.

இன்னும் அந்நூலில் சைவர்கள் திரியக்குப்புண்டரமே வேதாதி பிரமாணமுடையதெனவும் சூரியசிவனே பரதத்துவமெய்தினு

ரெனவும் தாபிப்பதற்கும் வைணவர்கள் ஊர்த்துவபுண்டரமே வேதாதி பிரமாணமுடையதெனவும் நாராயணனே பரதத்துவப் பொருளெனவும் நாட்டுதற்கும் முத்திரைக்காவிதமும் நூறுரூபா இறுப்பும் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விஷயங்கள் சாஸ்திர சாதனத்தாலேயே நிரூபிக்கப்படுவனவாம். இவ்விசாரம் முன்னரே செய்துள்ளனவேயன்றி இப்போது செய்துகோடற் குரிமைப்பட்டிலது. இதிகாசபுராணாதி நூல்களில் சைவச்சார்பாயுள்ளனவற்றை வைணவர் கற்பனையென்பதும் வைணவச்சார்பாயுள்ளனவற்றைச் சைவர்கள் கற்பனையென்பதும் எளிதாயுள்ளன. இதனை அந்நூலிலேயே காணலாம். அவை பிரதிகடோறும் பேதப்பட்டும் மொழிபெயர்ப்பாளரால் மாற்றப்பட்டும் வருதலாலென்க. எங்கும் வழங்கும் பாரதமொன்றே மூன்று இராஜதானியிலும் நான்கு வகையாயுள்ளது. இனி நிற்க. ஏனைய புராணங்களைச் சொல்லவேவேண்டா. உபநிஷத்துக்களுங் கூடியன, முன்னோரால் உரைசெய்யப்பட்டுள்ள வேறுசில நூல்களுமாம். இவைபட்டபாடாதி சம்பிரதாயமுடைமையால் பேதப்படுதற்கியலாவாம். ஆயினும் உரைசெய்வோர் மத வேறுபாட்டால் அங்கு காணப்படுவதாம். அங்கும் ஒருவரெழுதிய முடிவை மற்றொருவர் தவறு கூறுவதும் இயற்கையாயிருக்கின்றது. அவ்வுரையின் வன்மை மென்மைகளை அறிவுடையாரால் நடுநின்று ஆராயத்தக்கதாம், சந்நியாசிக்கும் சாதிசமயாபிமானம் ... யால் அபிமானம் விட்டாராய்வார் அரியரே.

இவ்விசாரம் நெடுங்காலமாக முறையே ஒவ்வோர் காலத்திற் றோன்றுவதும் அடங்குவதுமாயுள்ளது. முன்னைய வாதத்தால் யாவரு மொப்பக்கூடிய தீர்மான முண்டாயவிடமேல் பின்னைய வாதம் நிகழ்வதற் கிடமின்றன்றோ? நேர்வாதத்தாற் பெறப்படுவது வாதிபிரதிவாதிகளின் சாதுரியமான வாக்குவன்மையும் அஃதின்மையுமாம். வாதிப் பிரதிவாதிகளில் பெருங்கல்வி யாராய்ச்சி

புடையாரும் அதனிற் றாழ்ந்தாரும் அவருள்ளும் எடுத்த விஷயத் துக்கேற்றபடி தொடுத்துக் கூறவல்லாரும் அஃதில்லாரு முள ரன்றோ? ஆகவே நேர்வாதத்தால் வாதியின் றோல்வியல்லது மதத்தின் றோல்வி யென்றுமின்று. முன்னோராற் களையப்பட் டதென்னு மதங்கள் இன்னும் நின்று நிலவுகின்றனவன்றோ? வாதி யேனும் பிரதிவாதியேனும் தோல்வியுறுவனேல் எவரேனும் அத் தோல்விக் குடன்படவேண்டுமென்னும் நிர்ப்பந்தமுமில்லை. ஒழிக் கற்பாலதேயாய்த் தம்மவர் பிறர் சொல்லைக் கேட்டுமனம் வேறுபடா மைக் கென்று செய்யத்தக்க சமயவாதம், அக்காலத்தேயன்றிப் பிற்காலத்துக்கும் நிற்பனவாகா. சாஸ்திர நியாய விசாரமுறையா னூலானேயன்றி நேர்வாதம் புரிதல் அத்துணைச் சிறப்பினதன் றொழியுமென்க. இருவகையாரிலும் சமய வாதத்தை வளர்த்திவி டுந்தம் மவர்க்கேற்றபெற்றி யுரைத்து நிலை நிறுத்தவல்லாருண் டேல் நன்மையேபயக்கும்: அதனையறியாது அதிகத்திற்செல்லு தல் ஒவ்வாதேயாம். இதனையுய்த்துணராது முத்திரைகாகிதமும் நூறுரூபா இறப்பும் ஏற்படுத்தி நேர்வாதஞ்செய்ய நேர்ந்தது பெரி யோரிடத்துக் கேட்டறியாக் குறையேயாம். முத்திரைக்காகிதம் ஒருவர் ஒரு மதத்தைத் தழுவுதற்கும் வழுவுதற்கும் தடைசெய்வ தாமோ? இத்தன்மையாரால் எவ்வகையாலேனும் நன்மை யெய்து தலின்று.

வேதாந்த பிரமாணங்களை உபப்பிரும்மணங்களாற் கொண்டு விசாரிப்புழி நாராயணபாரம்மியமே நிலைநிற்பதாம். இவ்வாற்றை எமதுதிராவிடவேத வைபவப் பிரகாசிகையில் இந்திர சிவ இர ணியகருப்ப நாராயணாதி சப்தங்களை ஒருங்குசேரப் பொருள்படுத் திக்கொள்வான் பிறர் கூறியதனை மறுத்துவிடத் தெடுத்துரைத் தாம். துரீயப்பொருளும் நாராயணனேயெனப்பிரமாண வாயிலாகக் காட்டினும். அவற்றையாங்குக் கண்டுகொள்க. ஸாத்துவபுண்டர

ஸ்தாபகமான வேதாதி ப்ரமாணங்களைப் … வைதிக சித்தாந்த தத்வரத்நாகரம் என்னும் சிறந்தநூலின்கணெடுத்துக் காட்டப்பட் டுளது. ஆங்கதனைக் கண்டுணர்க.

இன்றுமந்நூலில் ஆதனுசிரியர் அத்யாயிரம முடையராய் மதவியாத்தட் புக்கது சம்மதமாகுமென்றுரைக்கவந்து … செய்யாவிடத்துக் குற்றமே யெய்துமென்றுரைத்தவிடத்து "தக்ஷ யாகத்திற் சிவநிந்தை கேட்டிருந்த விஷ்ணு முதலாயினோர் துன்புற் றதும் இங்ஙனங் கருதத்தக்கதே" என்றுள்ளது. தக்ஷயாகத்தினை முடிவில் அவிர்ப்பாகம் பெற எம்பெருமானெழுந்தருளியதே யன் றி ஆரம்பத்தில் வந்ததில்லை. முதலில் வந்ததாகத் தாமசபுராண ங்களுரைக்கும். சாத்துவிகபுராணங்கள் அவிர்ப்பாகம் பெற இறுதியிலெழுந்தருளினதாயுரைக்கும். ஆகவே தாமசபுராணவச னங்கள் அப்பிரமாணங்களேயாம். புராணங்களில் சாத்துவிகம் ராஜசம் தாமசமென்னும் பகுப்புண்டெனக்கூறு மச்சிய புராண வசனத்தைத் தழுவிச் சைவ ங்கள்வருந்துரைக்கும். மச்சியபுராணவசனத்தைத் தழுவியே யீண்டுதெரிக் சாவல்லொருவர் சிவகர்ணாமிர்தத்திற் காட்டியவதையே எனக் காம். "சங்கீரணஞ் சாத்துவிகம் இராசதந் தாமதம் எனக் கற்பங்களை நான்காகவகுத்தெடுத்துக்கொண்டு, "அப்புராணமற் றெப்பக்க … பயன், செப்பலின்றது பண்டு … தப்பறப் புகலப்படும்." எனநிறுத்து, "வயக்கு மங்கி யெனப்பெருமான் மேன்மை மிய, ம்பம்பு தாமதத் தெய்திடு நான்முகத், தயன்றன் மேன்மை யிராசதத் தாகிடு, நயங்கொள் வாணி பிறிர்புகழ் காடினே; …ளக்கருமரி மன்னிய மாக்க மெய்தகங் கிரணயிக்குதன், க்க … ளக்கண் யோகசித் திச மாய், ளக்கநீங்குமச் சாத்துவி கத்துள், … என்றிங்ஙனம்வரு மற்சபுராண சைசங்களி னுட்கோ ளாக வோர்த்துகொள்ளற் பாலவாம்." என்றுள்ளதால் சைவபுரா ணங்கள் தாமதமேயெனத்தெளிக.

அப்புராணங்களை [illegible] றின், பாத்மத்தில் " வைஷ்ணவம் நாரதீயஞ்ச ததாபாகவதம் சுபம் காருடஞ்ச ததாபாத்மம் வாராஹம் சுபதர்சநே ஷடேதாநி புராணாநி ஸாத்விகாநி ப்ரசக்ஷதே ப்ரஹ்மாண்டம் ப்ரஹ்மவைவர்த்தம் மார்க்கண்டேயம் ததைவச பவிஷ்யத் வாமநம் ப்ராஹ்ம்யம் ராஜஸாநி நிபோததமே மாத்ஸ்யம் கௌர்ம்யம் ததாலைங்கம் சைவம் ஸ்காந்தம் ததைவச ஆக்நேயஞ்ச ஷடேதாநி தாமஸாநி நிபோததமே " என்றுரைத்ததனால் ஸாத்விக ராஜஸ தாமச பேதங்களையுந் துணர்ந்துகொள்க.

ஆக இவ்வளவால் அந்நூலின் அறிவிப்பு பதிப்புரை உடன்படிக்கை முகவுரை இவைகளில் அவரும் பிறரும் கூறியவை வேதாதி நூல்களுக்கு முழுமுரணனவே தக்க நியாய பிரமாண வாயிலாக விளங்கவுரைத்தாம். இனி நூலின்கட் போந்த விஷயங்களைப் பரிகரிக்க முதலிடுதும்.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

முதலதிகாரம்

தமிழ்வேதமாகிய நாலாயிரப்பிரபந்தம், நாராயணனே பரனென வுரைக்கும் வைணவநூலெனவும் அஃது தஞ்சமயத்துக்கு மாறுகாணுமிடத்து அது தமக்குடன்பாடன்றெனவும், முன்னைய சைவர் யாவருங் கொண்டிருந்தனர். கற்றுணர்வில்லாத சிலர் " செக்கர்வானச்சடையோன் " என்னும் செய்யுள் அதிலுள்ளதெனவும் நீறு கண்டிகை எனக் காண்பதும் தமக்குச் சாதகமானதெனவும் வதறுவதுமன்றி, ஒரு சமயநூலில் மற்றொரு சமயவாதி புக்கு, பூர்வோத்தர பரஸ்பரவிரோதமின்றி அம்படி யுரைக்குந் தவறுரை நான்முழுமையு மொருங்கே கூட்டியுரைக்கும் உரையின் முன் நாய்போ லோட்டெடுப்பதாதலால், அவருள்ளங் கல்வியறிவுடையோர் அவ்விழிதொழிலிற் பிரவேசித்திலர். வைணவ சைவ சமயங்களிற் பொதுநோக்குடையார், வேதத்தில் ஸாமாநாதிகரண்ய நியாயத்தால் சரீரி சரீர சம்பந்தங்கொண்டு ஈசுவரனையும் சேதநாசேதநங்களையும் ஐக்கியப்படுத்திச் சொல்லியும் வையதிகரண்ய நியாயத்தால் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ வேறுபாட்டாலே ஈசுவரனையும் சேதநாசேதநங்களையும் வேறாகச் சொல்லியுமிருப்பதுபோலத் தமிழ்வேதமான ஆழ்வாரருளிச் செயல்களில், ஸாமாநாதிகரண்யமாகப் பெருமானுடன் சேதநாசேதநங்களைச் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பவைகளைப் பெரிதுந் தழுவுவர். சிலவருடங்களுக்குமுன் சைவரொருவர் தாமியற்றிய திராவிடப்பிரகாசிகையென்னும் நூலில், நாலாயிரப்பிரபந்த பிரஸ்தாபத்தில், நாலாயிரப்பிரபந்தத்தில் சிவ

ருத்திரர் திருமாலுடன் கூடியிருந்தவராகக் கூறப்பட்டாரெனவும்,
அவர் சம்ஹார ருத்திரர் கூறின காரண வசனங்களின் முதலியோ
ரெனவும் தமது திரிமூர்த்தி நாலாயிரப் பிரபந்தத்துட் கூறப்பட்
டிலரெனவும் முடிபு கட்டினர். இவரோ முன்னுக்குப்பின் முரணு
மாறு உரை கூறியும், அங்குக் கூறப்படுவோர் தம் ஸ்ரீ ருத்திர
ரெனத் துணிந்தும் மறுக்க வெழுந்தனர். சைவசமயாசாரிகள் இன்ன
தாலே இவ்வாறு ஞானவிதன்று... இன்னும் பேறு படவில்லை
போலும். சில வருடங்களுக்குமுன் சோமசுந்தரநாயகரும் பாலபதி
நாவலரும் ஞானபேத விவாதம் புரிந்தனர். இதனாற் சைவசமயத்
தருள் ஞானம் பேதமடைந்துள்ளதென்பது வெளிப்படை. ஞா
னமே இத்தன்மையாயின் ஏனையவைகளைப் பற்றிக் கேட்கவேண்
டாவன்றோ? ஆயினும் இவர் கூறுமவை ஆபாசமேயென உலக
மறிய வேண்டுமாதலால் அவைகளையெடுத்துப் பரிகரித்திடுவோம்.

அவ்வாபாசநூலின் மூலநிகாரத்தில், "பரமசிவனது திரு
வுரு வலப்பாகமும் விஷ்ணுமூர்த்தியினது திருவுரு இடப்பாகமு
மாகவுள்ள கேசவார்த்த மூர்த்தியை ஆழ்வார் துதித்தார்" எனக்
காட்டவந்து, இதற்கு முதற்பிரமாணமாகத் திருமங்கையாழ்வார்
பெரியதிருமொழி "பெரும்புற" என்னுந் தொடக்கத்துப் பத்தில்,
௭-வது பாட்டில், "கண்ணுதல் கூடிய அருத்தனையரிவை தன்னை
மங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே". என்பதனை யெடுத்துக்கொ
ண்டு, இதற்குப் பொருள், "நெற்றிக்கண்ணனாகிய பரமசிவனது
ருவில் இயைந்திருக்கும் பாதியுருவுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியை"
எனப்பொருளுரைத்தார். "கேசவார்த்தமூர்த்தியை (சிவனை)"
ஆழ்வார் துதித்தாரென்று உத்தேசித்தெழுந்ததும் அதற்குச் சாத
கமாக எடுத்த வாக்கியத்துக்கு "விஷ்ணுமூர்த்தியை" யென
உரை யெழுதியதும் மிக்க அழகிதேயாம். இவ்வுத்தேச வுரைகளுக்கு
நகைப்பதேயன்றி வேறென்செயலாம். இங்கு கண்ணுதல் கூடிய

என்பது முதல்வே, [illegible]யென எழுவாய்த்தொடராய், கண்ணுத
லரனவர் கூடிய வென நேரே பொருள் படவிருக்க இவர் அதனை
ஆறும் வேற்றுமைத்தொகையாக்கியும் "உருவில்" என்பதை இடை
ப்பெய்தும் பொருளுரைத்தார். உள்ளதை யுள்ளபடியே யுரைப்பது
திரிபுடைய இவர்க் கொவ்வாது போலும். இவரென்செய்வார் ம
யக்குற்று. வைதிக நூல்கட்கு அவைதிகர் தங்கள் அவைதிகக்
கொள்கைக்கேற்ப வகுப்பது பொருள் பொருத்தமுறினன்றோ இவ
ருரையும் பொருத்தமுறும்.

ஆழ்வார், சிவனைத் துதித்தாரெனக் காட்டவெழுந்து, திரு
மாலைத் துதித்தாரெனப் பொருளெழுதியது ஒவ்வாதே
ல், [illegible]உருவில் திருமால் வந்து கூடினும் திருமாலுருவில் சிவன்
வந்து கூடினும் அது கேசவார்த்தமூர்த்தமாதலால், இருவருங்கூ
டிய அவ்வுருவை ஆழ்வார் துதித்தார் என்னலாகாதோவென்னில்;
கேசவார்த்தமூர்த்தமெனக் கொள்வது தாமசபுராணங்களானும்
அவைகளோடொத்த நூல்களினும் போந்த துணிபேயன்றிச் சாத்
துவிக நூல்களின் றுணிபன்று. ஆகவே ஆழ்வார் அவ்வுருவைக்
கூறினாரென்பது இழுக்குடைமையாம். ஆயின் திருமாலுருவில்
சிவன் கூடியுள்ளாரென ஆழ்வார் உரைப்பதால் அவ்வுருவம் எவ்
வாற்றால் கொள்ளற்பாற்றெனில், திருமாலுருவில் சிவனேயன்று
பிரமருத்திரர் ஆபத்துக்காலத்தில் கூடி நிலைபெற்றிருந்து ரக்ஷிக்க
ப்படுவர். சர்வசம்மாரகாலத்தில் திருமாலுருவில் அடங்கியிருந்த
பிரமன்சிவனாதியர் சிருஷ்டிகாலத்தே மீண்டும் வெளி வருவர்.
அவர் யாவரும் திருமாலைத் துதித்து வணங்கித்திகழ்வர். ஒருகால்
குணவசப்பட்டுத் திருமாலை யெதிர்த்துத் தோல்வியுறுவர். தமக்கு
நேர்ந்த துக்கத்தைத் திருமால் போக்கத் திரும்பப்பெறுவர். இவை
களையே ஆங்காங்கு ஆழ்வார்களுரைத்தவாறும். இவற்றை— வல
த்தனன் திரிபுரமெரித்தவன் என்பதும், ஏறனைப்பூவனைப் பூமக

டன்னை வேறின்றி விண்டோழத் தன்னுள்வைத்து என்பதும்,
எருது பிறையோனுந் திசைமுகனுந் திருமகளுங் கூறுளுந் தனியுட
ம்பன் என்பதும், தடம்புனலுஞ் சடைமுடியன் றனியொருகூறம
ர்ந்துறையும் உடம்புடையான் என்பதும், வெள்ளநீர்ச் சடையானு
நின்னிடை வேறலாமை விளங்க நின்றதும் என்பதும், தான் தாம
ரையானுனை துர்கியான் வாள்கொளன்ணமழுவாளி யன்றருகத்தான்
ஆளராய்த் தொழுவாரு மமரர்கள் என்பதும், சிவனொடு பிரமன்
வண்டிருமடந்தை சேர் திருவாகம் என்பதும், மாகத்திளமதியஞ்
சேருஞ் சடையானைப் பாகத்து வைத்தான் என்பதும், பூத்திரு
ந்த வண்டுண் தொங்கலப்புண்ணொண்முடியன் சூழ்கழல்சூழ நின்ற
எங்களப்பன் என்பதும், பிறையிருங் சடையானை வலத்தே வைத்
துப் பிரமனைத்தன் னுந்தியிலே தோற்றுவித்து என்பதும், அலர்
மகட்கு மரற்குங் கூறுகக் கொடுத்தருளுந் தனியுடம்பன் என்ப
தும், வானூர் மதிபொதியுஞ் சடை மழுவாளியொடொருபால்
தானாகிய தலைவன் என்பதும், மலைமங்கைதன் பங்கனைப் பங்கில்
வைத் துகந்தான் என்பதும், அக்கும் புலியினதளுடையா ரவரொ
ருவர் பக்க நிற்கின்ற பண்பர் என்பதும், எறுமேறி யிலகு மொ
ண்மழுப் பற்றுமாசற இசைந்து நான்மிலோர் கூறுதான் கொடுத்
தான் என்பதும், மல்கிய தோளு மாவுரி யதளு முடையவர் தம
க்குமோர் பாகம் நல்கிய நலமோ என்பதும், நக்கபிரானோடயன்
முதலாக எல்லாரு மெவையுந் தன்னுள் ஒக்க வொடுங்க விழுங்க
வல்லானை என்பதும், எம்பெருமா னுண்டுமிழ்ந்த எச்சிற்றேவ ரல்
லாதார் தாமுளரோ என்பதும், நெற்றிமேற் கண்ணானு நிறை
மொழிவாய் நான்முகனு நீண்ட நால்வாய் ஒற்றைக்கை வெண்பக
ட்டி லொருவனையு முள்ளிட்ட வமரரோடும் வெற்றிப்போர்க் கட
லரையன் விழுங்காமற் றான்விழுங்கி யுய்யக்கொண்ட கொற்றப்
போ ராழியான் என்பதும், நக்கபிரானோ டயனு மிந்திரனு முத

லாக ஒக்கவுந் தோற்றிய ஈசன் மாயன் என்பதும், கமலத்தயனம்
பிதன்னைக் கண்ணுதலானொடுந் தோற்றி அமலத்தெய்வத்தோடு
லகமாக்கி என்பதும், இந்திரவார் சடையீசனைப் பயந்த நான்முக
னைத் தன்னெழிலாரும் உந்திமாமலர் மீமிசைப் படைத்தவன் என்
பதும், கண்ணபிரானைத் தொழுவார் ஒற்றைப்பிறை யணிந்தா
னும் நான்முகனு மிந்திரனு மற்றை யமரருமெல்லாம் என்பதும்,
வெள்ளேற னான்முக னிந்திரன் வானவர் புள்ளூர்தி கழல் பணிந்
தேத்தவர் என்பதும், சிலற்குந் திசைமுகற்கும் ஆமோ தரமறிய
எம்மானை என்பதும், பிறையேறு சடையானு நான்முகனு மிந்தி
ரனு மிறையாத லறிந்தேத்த வீற்றிருத்தல் என்பதும், சென்னி
தம்மை தருமவனு நான்முகனுஞ் சடைமுடியண்ணலுஞ் செம்மை
யாலவன் பாதபங்கயஞ் சிந்தித்தேத்தித் திரிவர் என்பதும், தெரி
வரிய சிவன்பிரம னமரர்கோன் பணிந்தேத்தும் விரிபுகழான் என்
பதும், நீலார்கண்டத்தம்மானு நிறைநான்முகனு மிந்திரனுஞ் சே
லேய்கண்ணார் பலர்சூழ விரும்புந் திருவேங்கடத்தான் என்பதும்,
அரனான்முகனேத்துஞ் செய்ய நின்றிருப்பாதத்தை என்பதும்,
அன்றி யாமொரு புகலிட மிலமென்றென் றலற்றுவர் நான்முக
னரனொடு தேவர்களுடை என்பதும், சிவனும் பிரமனுங் காணாது
அருமாலெய்தி யடிபரவ அருளையீந்த வம்மான் என்பதும், முக்க
ணம்மானுந் தெருள்கொள் பிரமனம்மானும் தேவர்கோனுந் தேவ
ரும் இருள்கள்கடியு முனிவருமேத்துமம்மான் என்பதும், நாத்த
ழும்ப நான்முகனு மீசனுமாய் முறையால் ஏத்த அங்கோராளரியா
யிருந்தவம்மான் என்பதும், ஆடுதாமரையோனு மீசனு மமரர்கோ
னு நின்றேத்தும் வேங்கடத் தாடுகூத்தன் என்பதும், திரிபுரமூன்
றெரித்தானும் மற்றை மலர்மிசைமேலயனும் வியப்ப முரிதிரை
மாக் கடல்போல் முழங்கி மூவுலகு முறையால் வணங்க என்ப
தும், இந்திரன் பிரமனீச னென்றிவர்க ளெண்ணில் பல் குணங்

சனேயிற்ற என்பதும், பிறையாறுஞ்சடையானும் பிரமனு முன்னொழுதேத்த இறையாகி நின்றான் என்பதும், முக்கணாற்றோன் ஐவாயரவோடாறு பொதிசடையோ னறிவருந்தன்மைப் பெருமையுள் நின்றனை என்பதும், நேர்சரிந்தான் முக்கண்மூர்த்தி என்பதும், வாணபுரம்புக்கு முக்கட்பிரானைத் தொலைய வெம்போர்கள் செய்து, என்பதும், ஈசன் படையொடும் கிளையொடுமோட வாணனை யாயிரந்தோள்களுந் துணித்தவன் என்பதும், சடையானோட அடல்வாணன் தடந்தோள் துணித்த தலைவன் என்பதும், வள்ளி கொழுநன் முதலாய மக்களொடு முக்கணான் வெள்கியோட விறல் வாணனை வியன்றோள் வனத்தைத் துணித்துகந்தான் என்பதும், விடையானோட வன்று விறலாழி விசைத்தான் என்பதும், மாபாவம் விட அரற்குப் பிச்சைபெய் கோபால கோளரியேறு என்பதும், குமரனார் தாதைதுன்பந் துடைத்த கோவிந்தனார் என்பதும், அயனைத் தான் முனிந்திட்ட வெந்திறல் சாபந் தவிர்த்த என்பதும், அரன்கொண்டு திரியும் முண்டமது நிறைத்து அவன்கண் சாபமது நீக்கு முதல்வன் என்பதும், உமைபங்கன் வன்சாப மற்றது நீங்க மூ... ரத்தம் அன்று அளித்த முதல்வன் என்பதும், தக்கன் வேள்வி தகர்த்த தலைவன் துக்கந் துடைத்த துணைவர் என்பதும், ஒருவனை யுந்திப்பூமேல் ...வித்து ஆகந் தன்னால் ஒருவனைச் சாபநீக்கி யும்பரா ளென்று விட்டான் என்பதும், ஊனமர் தலையொன் றேந்தி யுலகெலாந் திரியுமீசன் ஈனமர் சாப நீக்காயென்ன வொண் புனலை யீந்தான் என்பதும், சடலையிற் சுடுநீறணிமர்ந்ததோர் கடலை தீர்த்தவன் என்பதும், பிண்டியார் மண்டையேந்திப் பிறர்மனை திரிதந்துண்ணும் உண்டியான் சாபந்தீர்த்த வொருவன் என்பதும் பிரதிபாதிப்பனவாம்.

இவ்வாறு பிரமன்சிவனாதியர் திருமாலுருவில் அடங்கியிருந்து, மீண்டும் வெளிவந்து, திருமாலைத் துதித்துவணங்கி, குணவசத்த

ராய்த் திருமாலை யெதிர்த்துத் தோல்வியுற்று, அம்மது துக்கத்தைத் திருமால் போக்கப் பெற்றவ ரென்பதேயன்றிச் சிவன் மார்க்கண்டேயருக் கருள்செய்தது திருமாலருளாலேயெனவும் புகல்வர். இதனை "புக்கடிமையினாற் றன்னைக்கண்ட மார்க்கண்டேயனவனை நக்கபிரானு முய்யக்கொண்டது நாராயணனருளே." என்னும் அருளிச்செயலாலறிந்துகொள்க. சிவனாதியர்க்குத் திருமாலே தலைவனெனப் பரோபதேசஞ்செய்தவாறும் "பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன்றனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்" என்பதனால் விளங்கற்பாற்றும். "தீர்த்தனுலகளந்த சேவடிமேற் பூந்தாமந், சேர்த்தி யவையே சிவன்முடிமேற் றான்கண்டு, பார்த்தன் றெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை, பேர்த்துமொருவராற் பேசக்கிடந்ததே" என்பதும் கண்டறியத்தக்கதாம்.

பிரமன் சிவனாதியர் திருமாலுருவிற் றிகழ்வதால், பிரமனாதியர்க் கெய்தும் பெருமையத்தனையே சிவனுக்கு முரியதேயன்றிச் சிவ இவர் கூறு மாபாசந் தலையெடுப்பதன்று. பிரமனாதியருஞ் சிவ னுயர்ந்தவராதலால் அவரே சிவனைச் சேர்த்துரைப்பது கூடுமோவென்னின், இது தாமசனாற் றுணியாம், அத்துணிபு வறனைப் பூவனைப் பூமகடன்னை வேறின்றி விண்தொழத் தன்னுள்வைத்தும்" என்றும் "எருளுமிறையோனுந் திசைமுகனுந் திருமகளுங் கூறனாந்தனியுடம்பன்" என்றும் போந்த அருளிச்செயல்களோடும், "நாராயணாத் ப்ரஹ்மோஜாயத, நாராயணாத் ருத்ரோஜாயத" என்றும் "ப்ரஹ்ம ஈசிவஸ்ஸேந் நாராயணாத் ருத்ரோஜாயத" என்றும் சிவனுக்குப் பிரமனாதியரோடு சிருஷ்டியும் காரியத்வமும் சமமப்படும் வேதாந்தவசனங்களோடும் மாறுபட்டு வன்மையுறுவதன்று. "ப்ரஹ்மண: புத்ராய ச்ரேஷ்டாய ஜ்யேஷ்டாய"

என்னும் சதபத ப்ராஹ்மண சுருதியும் அத்தாமசநூற்றுணிபை நீருக்கிவிடுமென்க.

அன்றிச் சிவன் திருமாலுருவில் அர்த்தபாகமாயிருப்பது கேசவார்த்த மூர்த்தத்தைத் தலைபெறுத்துமே யென்னில், "வெள்ளநீர்ச் சடையானு நின்னிடை வேறலாமை விளங்க நின்றதும்" என்றும், "மழுவாளி யுன்னாகத்தான்" என்றும் வருமவைகளால் திருமாலுருவிற் சிவன் கூடியிருப்ப தெனினும், "சடைமுடியன் றனியொருகூ றமர்ந்துறையும் உடம்புடையான்" என்றும், "கண்ணுதல் கூடிய அருத்தனை" என்றும் வருமவைகளால் ஒரு பாகத் தமர்ந்துளனெனினும், "ஏறனைப் பூவனைப் பூமகடன்னை வேறின்றி விண்டொழுத் தன்னுள்வைத்து" என்றும் "ஏருளுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளுங் கூறுகொள் தன்னியுடம்பன்" என்றும் "சிவனொடு பிரமன் வண்டிருமடந்தை சேர் திருவாகம்" என்றும் வருமவைகளால் பிறர்போலவே ஓரிடம் பெற்றிருப்பனெனினும், பிரமன் சிவனுதியர் திருமால் திருமேனியை யண்டைகொண்டு, அங்கமெனலாம்படி தாங்க ளுளராயிருப்பரென வுரைத்தவாறும். "அங்கானயங்கதேவதா" என்னும் சுருதியும், "ப்ரஹ்மாண மீசம் கமலாஸநஸ்தம்" எனத் திருமாலின் விச்வரூபத்தில் சிவன் பிரமனிருந்தாரென்னும் பகவத்கீதையும் இது நோக்கியதேயாம்.

கேசவார்த்த மூர்த்தத்தை யுரைக்குந் தாமசநூல்கள் கேசவனினுஞ் சிருத்திவாசன் சிறந்தோனென்றுரைக்கும். சத்தசத்துவ நூல்களான ஆழ்வாரருளிச்செயல்களோ கிருத்திவாசனினுங் கேசவனே பரனென்றுரைக்கும். இவ்வாறு மாறுபடும் இருவகைநூல்களையும் ஒன்றுகூட்டி யுரைப்பேனென்று சொல்லுந் தவறுரை அறிவுடையோர்க் குடன்பாடன்றாம்.

உ-வது வியமுடைவென்னும்பத்தில் ௬-வது பாட்டில், "மழுவியல் படையுடை யவனிடம் மழைமுகில் தழுவிய வுருவினர்" என்பதற்கு மழுப்படையுடைய பரமசிவனது இடப்பாகத்திற் பொருந்திய கார்மேகம்போன்ற மேனியுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியானவர் எனப் பொருளுரைத்தார். இதுவுந்தவறும். இதற்கு மழுவியல் படையுடையவன் றன்னிடத்திற் றழுவப்பெற்ற மழைமுகிலுருவினர் என்பதே தக்க வுரையாம். அன்றி மழுப்படையானிடமாவது முகிலுருவினர் எனலுமாம். இவருரையில் வேறுருவில் திருமால்வந்து கூடினரென்பதுபோதரும். எம்முரையில் திருமாலுருவிற் சிவன்வந்து கூடினனென்பது போதரும். நமது பக்ஷத்துக்கு "சடையானை பாகத்து வைத்தான்" என்பதும், "மன்னிய தன் பங்கனை பங்கில்வைத்துகந்தான்" என்பதும் "மல்கிய தோளு மாலு ரியதளு முடையவர் தமக்குமோர்பாகம் நல்கிய நலமோ" என்பதும், சாதகமாதலறிக. இவர் இங்கு இடம் என்பதற்கு இடப்பக்கமெனப் பொருள்கொண்டதனை மறுத்து, இடமெனவே பொருள்கொள்க. இடப்பக்கமெனப் பொருள்கொளின், "ஒருபாதி மால்கொள மற்றொரு பாதி யுமையவள்கொண்டிருபாதியாலு மிறந்தான்புராரி" என்னும் சைவப்புலவர் பாட்டு மாறுபடுவதற்கு இவரென்செய்வரோ அறியேம். இப்பாட்டின்படி, உமையவள் கொண்டது இடப்பாகம், திருமால்கொண்டது மற்றொருபாதியான வலப்பாகம். ஆதலால் சிவனது இடப்பாகத்தில் திருமாலிருப்பரெனவும் அவ்வாறே ஆழ்வார் கூறினரெனவுங் கூறிய இச்சைவர் சொல்லே, "ஒருபாதி" யென்னும் பூர்வீக சைவப்புலவர் பாட்டே மறுத்தொதுக்கி விடுகின்றதென்க. ஆழ்வாரருளிச்செயல்களில் தமக்குச் சாதகமென்றெண்ணப்பிரமித்து முன்பின் முரணுமாறு கூறுந்தவறுரை தஞ்சமயப்புலவர் கூறிய பாட்டுக்கும் ஒத்திருக்கவேண்டாவா? வைணவநூற்கும் சைவ

னார்கும் மாற்பமொறு கூறு மிவர் சொல், கலிகால விபரீதமே யன்றி வேறியாதாம். சைவப்புலவர் கூறும் பாட்டினைச் சைவராகிய நாம் ஒப்பமாட்டேமென் றிவர் கூறுவரேல் அப்புலவரே பாடிய பரப்பிரமவிளக்கம் என்னும் நூலிலும் வேறுதனிச் செய்யுட்களையும் பேணுதல் அறிவுடை யார் காரியமாமோ?

௩-வது கண்ணுத என்னும்பத்தில் ௯-வது பாட்டில் "பிணங்களிடு காடதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞகனோடு, இணங்கு திருச்சக்கரத் தெம்பெருமான்" என்பது சுடுகாட்டிலாடும் சிவனுடனிணங்கிய திருமாலின் சிலகுணமுரைத்தவாறாம். இதனை, "சடலையிற் சுடுநீறமர்ந்ததோர் நடலை தீர்த்தவன்" என்பது, விளங்கப்பால தாம். இணங்குதல் என்பது அநுக்கிரகத்தைக் குறித்தபடி. இன்னுமிவர் பிஞ்ஞகனென்பவர் சிவபராம் பிரமமூர்த்திகளி லொருவரென்றும் அவர் பிரமவிஷ்ணுக்களது உடற்சாம்பரை யணியுமவரெனவு மெழுதினர் "ஈசன் றன்படையொடும் கிளையொடு மோட வாணனை யாயிரந்தோள்களுந் துணித்தவன்" என்றும் "சடையானோட வடல் வாணன் றடந்தோள் துணித்த தலைவன்" என்றும், வள்ளி கொழுநன் முதலாய மக்களோடு முக்கணான், வெள்கியோட விறல்வாணன் வியன்றோள் வனத்தைத் துணித்துகந்தான்" என்றும் பேசும் ஆழ்வாரருளிச்செயல்களில் வியபராக்கிரமஞ் செல்லத்தக்கதன்றாம். பின்னுமிவர் பிணங்களிடுகாடென்றது சருவசங்கார கோர தாண்டவகாலத்தில் பிரமவிஷ்ணுக்களுடைய வுடம்புகளையுந் தகிக்கும் மாயாபந்த நாச லலாடநேத்ர ஞானக்கினி மயானமாம் என்றார். "யஸ்துப்ரஹ்ம விதாத்யக்தும் அபிதர்மங்களம்வபு த்ருஷ்ட்வா ஸப்ருஷ்ட்வா விமுச்யந்தே [illegible] யாதிபாதகா:" என்னும் பிரமாணத்தின்படி பிரமவிஷ்ணுக்களைத் தகித்த பொடியைப் பார்ப்பதாலும் பூசுவதாலும் பிரமகத்தி

முதலிய தோஷங்கள் நீங்கியொழுகுதலால் பிரமகத்தியைக் கொண்ட சிவன் அத்தகைய பொடியைத் தேடிச் சுடுகாடுகொண்டு போறுஞ் சென்று சவபஸ்மம் பூசிக்கொண்டனர். இதனை யிவர் தாமசபுராணத் [illegible]பைக்கொண்டு [illegible]னைக் துரைக்கிறார். அது பொருந்தாது. அத்தாமதத்து [illegible]பு "வெந்தாரென்பும் சுடுநீறுமெய் யிற்பூசிக் கையகத்தோர், சந்தார் தலைகொண் டுலகேழுந் திரியும் பெரியோன் றான்சென்று எந்தாய் சாபந்தீரென்ன இலங்குமுது நீர் திருமார்பிற் றந்தான்" என்றும், "சடலையிற் சுடுநீறமர்ந்த தோர் நடலை தீர்த்தவன்" என்றும் வரும் ஆழ்வாரருளிச்செயல் களின் முன் சாரபாராதல் காண்க. ஆகவே ஆழ்வார் பிணங்களிடு காடென்றது உருத்திரபூமியாகிய சுடுகாடேயாமென்க. இவரிப்படி கூறுவதால், சங்காரகாலத்தில் பிரமவிஷ்ணுக்களைத் தகித்துவிட்டுச் சிவனே எஞ்சிநிற்பனென்பது இவரது கருத்தாகும். இது தாமதநூற்கொள்கை. இது பயன்பெறாது. சாத்துவிக புராணமான விஷ்ணுபுராணத்தில் ஆறுமம்சம் மூன்றாமத்தியாயத்தில் [illegible]தை ஆதிசேஷ சங்கார காலத்தில் சூரியனுலெரிக்கப்பட்ட [illegible] ருடைய சுவாசத்தினின்று முண்டான காலாக்கினியுருத்திரனை பிரளய காலாக்கினி எரித்துவிடவே அதையும் எம்பெருமானிடத் துண்டான மேகங்கள் மழைபெய்து அவிக்க, அம்மேகங்களை எம் பெருமான் [illegible]த்தினின்றுண்டான காற்று நாசமாக்கிவிட, அக் காற்றையும் எம்பெருமானுட்கொண்டு, எஞ்சிநிற்பன் [illegible] போதரும். இது போதரவே பிரமனுமில்லை, சிவனுமில்லை, மற்றெருவருமெவையுமில்லை, நாராயணனே எஞ்சிநிற்பனெனச் சுருதி யெடுத்தோதுகிறது. ஆகவே காலாக்கினி ருத்திரர் எஞ்சிநிற்பரென்னுந் தாமசநூற்கொள்கை சாத்துவிகநூற் கூற்றுக்கும் சுருதிக்கும் [illegible]ளிர்க்கும் வன்மையுளதல்றென்க.

இன்னுமிவர் அவ (பிஞ்ஜ்ஞ) உருவிற் பொருந்தியிருக்கும் விஷ்ணுமூர்த்திக்கு எனவும் ஒருநாளுகுமவ்வுயே சிவனார்து திருவுருவி னிடப்பக்கத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியின் உருவுளதென்றறியலாவதே என்றார். இவ்வுத்தியாயத்தில் க-வது, ந-வது, ச-வது, ரு-வது, கூ-வது பிரமாணங்களில் இடப்பாகமென்பதில்லை. உ-வது பிரமாணத்தில் இவர் ஸ்வகபோலகல்பனையாக இடப்பாகமென்றது, தவறென நிரூபித்து இடமெனவே நாட்டியதுணர்க.

ச-வது இயற்பா பேயாழ்வாரருளிச்செய்த மூன்றாந் திருவந்தாதி கூ-வது செய்யுள்

தாழ்சடையு நீண்முடியு மொண்மழுவுஞ் சக்கரமுஞ்
சூழரவும் பொன்னாணுந் தோன்றுமால் – சூழுந்
திரண்டருவி பாயுந் திருமலைமே லெந்தைக்
கிரண்டுருவு மொன்றா யிசைந்து.

சிவனாரது திருவுருவினிடப்பக்கத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியின் உருவுளதென்பதை இச்செய்யுள் குறிப்படுத்துமென்றார். இதன்கண்ணும் இடப்பாகமென்பது பெறப்படவில்லை. இதில் உபாசக உபாசிய வேஷத்தை எம்பெருமான் காட்டக்கண்ட ஆழ்வார் அவ்வுருவை யருளிச்செய்தபடியாம். சடையும் மழுவும் அரவும் உபாசகவேஷம். நீண்முடியும் சக்கரமும் பொன்னாணும் உபாசிய வேஷமாம். இதனை யிவர் பெரியாழ்வார் இயற்பா என்றார். பெரியாழ்வாரருளிச்செயலில் இயற்பா என்னும் பகுதியில்லை. இயற்பாவில் பெரியாழ்வாரருளிச்செயலில்லை. நாலாயிரப்பிரபந்த மறிந்தாருடன் தாமும் விவகரிக்கவந்தது "நானுமொரு மனுஷத்தனமுடையேன் எனக்குமொரு தலைவாழையிலை" என ஒருவன் சொல்லியதுபோலாம்.

ரு-வது திருவாய்மொழியில் "எருது மிறைபோதும்" என்னும் பத்தில் "கடம்புனலஞ் சடைமுடியன் றனியொருகூறமர்ந்துறையும் உடம்புடையான்" எனவும்,

கூ-வது இயற்பா பொய்கையாழ்வாரருளிச்செய்த முதல் திருவந்தாதி உஅ-வது செய்யுளில் "செய்யமரையா ளின்னுந்தியான் மாமதின்முன் செய்த இறையானின் னாகத்திறை" எனவும் வருமவை எம்பெருமான் திருமேனியிற் சிவன், மன்னரியர்கூறியபடியே இடம் பெற்றிருப்பதை யுரைத்தவாறாம். கேசவார்த்தமூர்த்தமன்று. சிவன் சடையிலணிந்துள்ள கங்காநதி விஷ்ணுபாத தீர்த்தமாம். இதனை "கங்கைநீர் பயந்த பாதபங்கயத்தெம் மண்ணல்" என்றும் "சதுமுகன் கையிற் சதுப்புயன் றாளிற் சங்கரன் சடையினிற்றங்கிக் கதிர்முக மணிகொண் டிழிபுனற் கங்கை" என்றும் "பிடிசேர்களிறளித்த பேராளா வுன்றன் அடிசேர்ந்தருள் பெற்றாளன்றே-பொடிசேர், அனற்கங்கை யேற்றானவிர் சடைமேற் பாய்ந்த, புனற் கங்கை யென்னும்பேர்ப் பொன்" என்றும் வரும் அருளிச்செயல்களாலுணர்க.

பின்னுமிவர், குருபரம்பரையைப் பிரஸ்தாபிக்குமிடத்தே "பன்முறை நோவுசாத்திக் காலஞ்சென்றுவிட்டதுறை வராகிய ஆளவந்தார்" என்றார். அப்பெரியார் நோவுசாத்திக்கொண்டது பெருங்கருணையாலேயன்றி வேறன்று. சரணாகதிநிஷ்டனுடைய பாபங்களை அவன்விரோதிகட்கும் புண்ணியங்களை நட்பினர்க்கும் ஈசுவரன் எய்துவிப்பதால் பிராரப்த கர்மசேஷத்தைப் பிறரெய்தி வருந்தாது, தாமே யநுபவித்தனரென்க. அப்ஹு

மிவர், தராசு ...ரியத்திற் பிரவேசித்தக் கையுங்காலுமா முறைப்பட்டுத் தக்தித்தாரில்லையே? அசத்தியனுடையது நன்னேழ்ந்து நடவித்தார் தூக்கிக்கவில்லையே? *கொலைபுரிசெஞ்செய்திரங்கி, அப்பாப பரிகாரஞ் செய்து கொள்ளவில்லையே? அரசனைவதித்து அவன்செய்த தண்டனையை யநுபவித்துத் தூக்கிக்கவில்லையே? இன்னதன்மையினும் வியாஸனடைந்தது தாழ்ந்ததோ?

மின்னும் திருவாய்மொழிக்குள்ள வியாக்கியான விவரங்களைக்கூறவந்து ஆறாயிரப்படி ஒன்பதினாயிரப்படி முப்பத்தாறாயிரப்படி என்பவைகளை யெடுத்துரைத்தார். இருபத்துநாலாயிரப்படி யொன்றிருப்பதை யினியேனு மறிந்துகொள்வாராக. இவர் பிரஸ்தாபத்தில் இன்னுமொரு விசித்திரமுண்டு. அது "பன்னீராயிரப்படி யென்பதொன்றுண்டு. அது முப்பத்தாறாயிரப்படியி லடங்கப்பாற்றன்று." என்றுரைத்ததாம். பன்னீராயிரப்படி வியாக்கியானம் முப்பத்தாறாயிரப்படியிலடங்காது, தனித்து விளங்குந் தன்மையுடையது. இவ்வுண்மையை உபதேசரத்தின மாலையாலுணர்க. திருவாய்மொழிக்குள்ள வியாக்கியான விவரங்களையே யறியும் பேறிலா இவர் அவற்றை யறிந்தார்போன்று கூறுவது "பஞ்சபாண்டவர்களை நானறியேனு கட்டிற்கால்போல மூவரல்லவா" என்

* சிறிது நாளவ்வூர் வைகித் தெக்கிண திசைப்பாற் சென்று மறிமழு வேந்தார் கோவில் வயின்றொறும் பதிகம் பாடிச் செறிதரு மகிழ்வாழ் சிவன்றுதிசெய்த பின்னர்ப் பறிதலைச் சமணர்க் கோறல் பாவமென் றிரக்கினூல்.
தாருகற் செகுத்தபாவர் தீனத்தொடர் நிமித்தஞ்சோணாட் டோருருச் சமைத்துச் செல்வே ஞானூற்றியபூசையே போற் பாரும் விண்ணுலகும் போற்றப் பருஞ்சிவலிங்கர் தாபித் தாருகல விதழிவில்வ மாதியுமருச்சித் தானே.
புலவர்புராணம்-திருஞானசம்பந்தர்.

யுரைத்து, இரண்டுவிரல் காட்டி, ஒருகோடு கீழ்த்திற் கீறிய வர், பாண்டவர்களை யறிந்தபடியே இவர், வியாக்கியான விவரங்களை யறிந்தபடியுமாம். இதுபோன்ற இவரது ஆபாசங்கள் அவர் மதத்திற் செல்லுமேயன்றி எம்மதத்திற் செல்லாதென்க.

பின்னும், அக்குருபரம்பரையிலுள்ள "பிரம ருத்திரர்கள் விஷ்ணுமூர்த்தியின் திருமேனியைப் பற்றியிராதபோது அவர்களுக்குச் சத்தை குலையுமென்றும், பற்றியிருக்கும்போது அவர்கள் பகவத் ஸ்தோத்ராதிகளுக்கு யோக்கியராயிருப்பார்களென்றும், வேறுபட்டபோது அவ்வித யோக்கியரா யிரார்களென்றும்" என் றெழுதினர் இஃதுண்மையே. இவ்விடத்து "போதகத்தானும் வெண்போதகத்தானும் புராந்தகனும், நீதகத்தானது நீர்தரு காலைத் திருவரைசேர், பீதகத்தா யழகா வருளாயென்பர் பின்னை யென்ன, பாதகத்தான் மறந்தோ தனிநாயகம் பாவிப்பரே" என்னும் இவ்வியாவி அநுசந்திக்கத்தக்கதாம். அதன்பின்னர், இக்காரணங்களால், ஹரியும்ஹரனுமாயுள்ள மூர்த்தியை ஆழ்வார்கள் துதித்தார்களென்றும் பொருளரம்படி யெழுதியிருக்கக்கண்டோம் என்று தீட்டினர். இவ்வாறு அக்குருபரம்பரையிலில்லை. வேண்டுமேல், இவராபாசநூலிலுள்ள அறிவிப்பில் இவர் குறிப்பிட்டபடி வெளிப்பட்டுள்ள குருபரம்பரை ௧௩௰-வது பக்கமுதல் ௬௫-வது பக் கம்வரையில் அறிவுடையார் கண்டுதெளிவாராக. ஆழ்வார்களருளிச் செயல்களில், இவர்க்கேற்ற ஆபாசப்பொருள்கள்புலப்பட்டவாறே குருபரம்பரையினும் இவ்வாறு பொருள்புலப்பட்டது; கவிபுருவு ஆவேசமேயாம். ஒன்றையெழுதவும் அதற்கேற்றவாறு படித்தறியவும் சக்தியில்லாது மறக்கவெளிவந்தது 'எழுதப்படிக்கத்தெரியாது எடுத்துக்கவிழ்க்கத்தெரியும்" என்பதுபோன்றதேயாம்.

"அசுத்தகுணமுள்ள பிரமருத்திரர்கள் சுத்தகுணமுள்ள ஹரியையவலம்பித்தவரெனக் கொள்ளினும், கழிமலத்தையடைந்த நறியசுக்

னாரும் தன்மணங்குன்றி யொழிந்ததுபோல ஹரியின் சுத்தகுணமுங் குன்றிக்கெடுமென்றோ" என்றார். "சந்தனத்தைச்சார்ந்தவுந் தக்கமணங்கமழு" மாதலானும், "தெருண்டமேலவர் சிறியவர்ச் சேர்ந்திடினவர்தம் மருளுடைத் தன்மையை மாற்றுவரெனுமிது வழக்கே" யெனப்படுந்தன்மையாதலானும் இவரது ஆசங்கை பயன் பெறுதொழிந்ததற் கேங்குவராக.

அதன்பின்னர் பிரமருத்திரர் அசுத்தரும், ஹரி சுத்தருமாவரென்பதற்கு உப்புநீரிலுள்ளமீனுக்கு உப்புத்தன்மை யேறுமையை உவமானமாகக்கொண்டு, நீரிலுள்ள உப்புத்தன்மையை மீன் மாற்றாமையால் பிரமருத்திரர் அசுத்தத்தை ஹரிமாற்றாரெனமறுத்தார். பின்னரும் பிரமருத்திரர் அசுத்தத்தை ஹரி மாற்றுவரென்பதற்குச் சேற்றுநீரைத் தேற்றாங் கொட்டையாற் றேற்றுதலை உவமானமாகக்கொண்டு இதனைச் சேற்றோடு அக்கொட்டையுஞ் சேர்ந்தொழிவதுபோல அவ்விருவரசுத்தத்தோடு ஹரியின் சுத்தமுஞ் சேர்ந்தொழியுமென்றும், தெளிநீர்போல பிரமருத்திரரே சிரேஷ்டராவரென்றும் அத்தெளிநீர் சேற்றோடு கூடாமைபோல பிரமருத்திரர் அசுத்தமடையாரென்றும், வரைந்தார். அதன்பின்னரும் ஹரியைச் சேர்ந்த பிரமருத்திரர் சிறந்து, சேராவிடத்துச் சிறவாரென்பதற்கு கதிரவனொளியோடு கூடிய கண்ணொளி பார்க்க யோக்கியமுள்ளதாயும் கூடாவிடத்து அவ்வியோக்கியதை இல்லதாயுமிருப்பதை உவமானமாகக்கொண்டு, வியாபகத்திலுள்ளகதிரொளி பெரிதும், வியாப்தியிலுள்ள கண்ணொளி சிறிதுமாதலால் அது கூடும். ஹரியின் இடப்பாகம் சிறிதாகவும் ஹரனின் வலப்பாகம் பெரிதாகவும் ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்கிறார்களென்றும், இதனால்வியாப்தியிலுள்ள ஹரிகுணம் வியாபகத்திலுள்ள ஹரன்குணத்தைச் சேராதபோது செயலற்றதாமென்றும்

மறுத்தார். இவரேதேர்ந்தெடுத்த உவமானங்களை யிவர்கண்மே மறுத்துரைத்ததற்கு இவரே தக்கிந்தக்கிடப்பாராக. இனியிவரெடுத்த உவமான உவமேயங்களின் அழகும் அவைகளின் பொருந்தாமைத்தைக்கொண்ட சாதுரியமும் மறுத்த விசித்திரமும் சற்றுப்பரியாலோசிப்பாம்.

உப்புநீர்மீன் உவமானத்தில்; ஹரிக்கு மீன் உவமானமும் பிரமருத்திரர்க்கு உப்பு நீர் உவமானமுமாகும். ஹரியுடன் பிரமருத்திரர்வந்து கூடுதலான தாமம் உண்மைபோல மீனுடன் உப்பு நீர் வந்து கூடுதலான தர்மம் என்று மின்மையால் இது ஒருகாலும் பொருந்தாது. பின்னும் மீனுக்கு உப்புத்தன்மை யேறுமென்றுரைத்ததுந் தக்கதன்று. உப்புநீரிலுள்ள மீனுக்கும் நல்லநீரிலுள்ள மீனுக்கும் தன்மைவேறுபாடுண்டாதலால். சேறுதேற்றாங்கொட்டை உவமானத்தில் "மண்மயக்கந்தேற்றுவித்தான் மாற்றுதல் போலாசியனு ளுண்மயக்கந் தேற்றுவித்தான்" எனப்பெரியோர் கூறுதற்கு மண்கலந்தகூடிய நீரைத் தேற்றாங்கொட்டையால் மாற்றுமிடத்து, சேற்றோடு தேற்றாங்கொட்டை சேர்ந்தொழிவதுபோல மாணாக்கனசுத்தத்தோடு ஆசிரியன் சேர்ந்தழிவனென்றும், நீரே தெளிவதுபோல மாணாக்கனே தெளிவனென்றும், சேற்றுநீர் கூடாமைபோல ஆசிரியனுடன் மாணாக்கன் கூடானென்றும், சேறு தேற்றாங்கொட்டையினும் நீரே சிறப்பதுபோல ஆசிரியனினும் மாணாக்கனே சிறப்பனென்றும் கூறும் அறிவிலானுக்குள்ள பெருமையே அங்ஙனங் கூறுவார்க்குமுண்டாம். கதிரொளி கண்ணொளி யுவமானத்தில் அவரெடுத்த ஆழ்வாருளிச்செயல்களுக்கு ஏற்றவுரையுரைத்து இவருரையைத் தகர்த்தொழித்தாம். அவற்றில் ஹரிபாகம் இடப்பக்கமான சிறிதென்பதற்கும் ஹரன்பாகம் வலப்பக்கமான பெரிதென்பதற்கும், ஆழ்வார்களருளிச்செயலில்லை. ஆகவே அதனைப் பதடியெனவே யொழிக்க.

ஆயின் ஹரியைச்சேருமிடத்து, பிரமருத்திரர்க்குச் சுத்தமுண்டாய்ப் பிரிவுற்றபோது அசுத்தராவதும் உவமானவாயிலாற் காட்டவேண்டுமேயென்னில், தேவதாசங்கீதாநத்திலும் ஆசாரியனை முன்பும் பெரியாரிடத்தும் குணவசத்தராயிருந்து சிலர்க்குச் சத்துவகுணமுண்டாதலும் பிரிவுற்றவிடத்து இராசத தாமசங்கள் மேலிடுதலும் சிலர்க்குச் சேவைமாத்திரத்தாலேயே நித்தியசத்துவமுண்டாதலும் காண்டும். அதுபோல குணவசத்தரான பிரமருத்திரர்க்கு ஹரியைக் கூடியவிடத்துச் சத்துவமும் கூடாவிடத்து இராசததாமசங்களும் உண்டாதலும் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாசர் போன்றார்க்குத் தரிசனமாத்திரத்தாலேயே நித்தியசத்துவமுண்டாதலும் சர்வசம்மதமாம். ஆகவே பிரத்தியக்ஷ அநுமான சாஸ்திரவிரோதமான இவர் சொல் தள்ளத்தக்கதேயன்றிக் கொள்ளத்தக்கதன்றாம்.

பிரமருத்திரர் ஹரியைக் கூடாவிடத்து அசுத்தமும் கூடியவிடத்துச் சுத்தமும் பெறுதற்கு ஆழ்வார்கள் பாடல்களும் பிரபல சுருதிவாக்கியங்களுமில்லையென்றார். பிரமருத்திரர் ஹரியினிடத்துத்தோன்றி யொடுங்குதலும் ஹரியின் றிருமேனியைப் பற்றியிருத்தலும் ஹரியை வணங்கி வழிபடுதலுமுண்மையால் இவர் ஆசங்கை பயனற்றதாம். இவற்றிற் சுத்தாசுத்தவியவகாரமுண்டோவென்னில், பிரமருத்திரர் சிறப்பதற்கே ஹரியைக்கூடுதலும் வழிபடுதலுமாதலால் இக்கேள்வி அசம்பாவிதமென்க. சிவன் தியாதாவாதலையும் தனக்கு நாராயணன் அந்தராத்மாவாயிருத்தலைக் கூறியதையும் "ருத்ரத்யாதா" எனவும் "லோகநாராதந் தரம்ப்ராவிசத்" எனவும் வரும் வேதாந்த வசனங்களே நிலைநிறுத்துவனவாம்.

இனி சில கடாக்களை விடுத்தனர். யாம் அதற்கு நேர்விடைதனை விடுத்துத்தகர்ப்பாம்.

கடா—பிரமருத்திரர் ஹரியைச்சேருவது சுத்தத்தின் பொருட்டாயின் இலக்குமி ஹரியின் மார்பைச்சேருவது அம்மாதிருட்டுத்தானே?

விடை—ஒருவன் தன் மனைவியை நேசிப்பதும் பிற வேலாளரை நேசிப்பதும் ஒன்றாமோ? தன்மனைவியைத் தன்னிடத்தே வைத்திருப்பதும் பிறரைவைத்திருப்பதும் ஒன்றாமோ? அறியாது கடாயினும். இதனால் இலக்குமி ஹரியின் மார்பைச் சேர்ந்திருப்பதும் பிரமருத்திரர் ஹரியைச்சேருவதும் வேறு வேறு விடயமென்றறிக.

கடா—ஹரிக்கு அவ்விருவரும் இருபக்கவுடம்பாய்விட்டால் இலக்குமி யிருக்கும் ஹரியுடம்பு எங்ஙனமிருக்குமோ? இல்லாதொழியுமோ? அஞ்ஞான்று, தான் நீங்கியிடலுண்டோ?

விடை—ஹரிக்குப் பிரமருத்திரரான அவ்விருவரும் இருபக்கவுடம்பென்று எங்குகண்டது? ஹரிக்குச் சிவன் வலப்பாகத்தானென அசம்பாவிதமாக வுரைப்போய், ஹரிக்குப்பிரமன் இடப்பாகத்தானெனக் கனவுகண்டனைபோலும். ஆழ்வார்களருளிச்செயலுண்டேற் காட்டுக. அல்லது ஆழ்வார்களருளிச்செயல்களுக்கும் தாமசபுராணங்கட்கும் சம்பந்தமுண்டாகப் பேசித்தடுமாறுதலுண்டே, அத்தாமதநூல்களிலேனு மாதாரமுண்டோ? உள்ளதற்கு அசம்பாவித வுரையுரைப்பதும் இல்லதைச்சொல்லுவதும் பதடித்தொழிலன்றோ? அரியின் றிருமேனியில் வலமார்பினில் அகலகில்லேனென்று நித்யாநபாயினியாயிருப்பவள் இலக்குமியாகும். அவளிருக்குமிருப்பு மலரில்மணம்போலும் கதிரவனி லொளிபோலும். அரி திருமேனியில் அநந்தகோடியண்டங்களும் பிரமன் சிவனாதி சேதநாசேதநங்களும்

அடங்குவர், மீண்டும் வெளிவருவர். இவர்க்கு ஆபத்சால த்தே லொதுங்குமிடம் அத்திருமேனியாகும். ஆகவேதான் "எல்லாரு நின்னுதரத்தாளே யென்றேமேங் குறைகின்ற பேர்" எனவும், "புன்றலி கமழ் சூளவோ யுன்வயிற்று ளெங்களோடுங் கடைநாள் சென்றுறைந்து மீளவருந்தேவ ரைநா மதியேமோ" எனவும் சான்றோர் பணித்துள்ளார்.

கடா—ஹரியுரு ஹரனுருவி லொன்றுபட்டதுபோல அயனுருவினு மொன்றுபட்டதுண்டா? அவ்வுருவின் பெயரென்னை? அது குறிக்குஞ் சுருதியாது? ஆழ்வார்பாட்டிலேனு முண்டா?

விடை—இக்கேள்வி தன்னை மறந்து கேட்டதுபோலும். ஹரியுருவில் ஹரன் ஒன்றுபடுவதேயன்றி ஹரியுரு ஹரனுருவி லொன்றுபட்டதின்றே. இன்றாக ஹரியுரு ஹரனுருவி லொன்றுபட்டதாகப் பிரமித்து அவ்வாறே ஹரியுரு அயனுருவி லொன்றுபட்டதுண்டாவென்று கேட்டீரே, அயனுருவினு மொன்றுபடவேண்டுமோ? "இந்துவார்சடையீசனைப் பயந்த நான்முகன்" என்பது ஆழ்வார்களருளிச் செயலும் "ப்ரஹ்மண: புத்ராய ருத்ராய" என்பது சுருதியுமாதலால் புத்திரனுக்குள்ளது தந்தைக்கும் வேண்டுமென்றெண்ணினீர்போலும். இங்ஙன மெண்ணினதும் சொன்னதும் நீவிரேயாதலாலும் அக்கடாக்களுக்கு நீவிரே பதிலுமுரைத்துப் பிழைப்பீராக. உரையாதுவிடின் அது பேதைப்பேச்சென்று கூறாதொழியுமோ.?

கடா—விஷ்ணுவானவர் அரக்கரசுரரைக் கொல்லுங் குணந் தாமதமாகாதோ? அக்குணந்தான் சுத்தமோ.

விடை—விஷ்ணு சத்துவமூர்த்தியாயினும் காரியார்த்தமாகக் கொண்டது தாமதமாகும். நீரானது சூரியவெப்பத்தாலேனும் பிறிதொன்றாலேனும் வெம்மையெய்தினும் நீர்க்குணம் குளிர்ச்சியேயாதல்போலத் திருமால் காரியார்த்தமாகத் தாமதங் கொள்ளினும், சத்துவகுணமூர்த்தியே யென்க. தாமதம் அசுத்தமேயாகும். அரி, தாமதமெய்தியபோது அசுத்தராவரோ வென்னில், அது இயற்கைக்குணமன்மையால் சத்துவத்துட்பட்டதாக விளங்குமென்க. சிவனொருகால் சத்துவமெய்தினும் அது அவர்க்கியற்கைக்குண மன்மையால் தாமதத்துட் சத்துவமாகுமென்க.

கடா—"உருவமெரி கார்மேனியொன்று" என்னும் பொய்கையாழ்வார் வாக்கின்படி அக்கினிமேனி யானுக்குங் கறுப்புமேனி யரிக்கு முண்மையாயின் அக்கினியின் அசுத்தத்தைக் கறுப்புத்தானே நீக்குந்தகைத்து?

விடை—இவ்வருளிச்செயலில் கார் என்பதற்கு மேகம் எனப்பொருள் கொள்ளுதற்கேனோ புலப்படவில்லை. விஷ்ணு கார்வண்ணனெனக் கேட்டறிந்ததில்லைபோலும். கார்மேகமே, அக்கினிமேனி சிவனுக்குமாமே, அக்கினியின் தாபத்தைக்கார் நீக்குதல்போல, சிவனைக்கூடி வெதுப்பப்பட்டோர் விஷ்ணுவை யடைந்தே சாந்தி யடையவேண்டுமென்றறிக. சாந்தியை அக்கினியா லடையலாமோ? யுகமோர்நான்கில் வெண்மை, செம்மை, நீலம், பச்சையுற்ற நிறத்துத் திருமேனி தரித்திருப்பவன் திருமாலேதகவா கண்டீர். ஸம்ஸாரத்தில் தாபத்திரயத்தால் வெதும்பினோர் சாந்தியடையவே திருமால் முத்தபுருடர்க்குக் கார்வண்ணனாக்ச் சேவைசாதிப்பதென்க.

கடா—சாத்துவிககுணங் கறுப்புந்தானே?

விடை—நிறத்தைக்கொண்டு குணநிரூபணம் பண்ணுமிடத்து, கரிய நிறமுடைய [illegible] தாமதமாகுமா? சத்துவமன்றோ? வெண்ணிறமுடைய முள்ளங்கி சத்துவமாகுமா? தாமதமன்றோ? பார்வதிதேவிக்குக் கரியநிறமன்றோ? அந்தேவி தாமதமுடையவரா? சிவனுடம்பிற்பாதி அத்தேவியிடமாதலால் சிவனைச்சத்துவனென்றுரைப்போர் பாதிதாமதமுடையார் சிவனென்றொப்புதல்வேண்டுமே? சுப்பிரமணியர் நிறம் சிவப்பாதலால் அவர் ராஜஸகுணமுடையவரா? "செம்பவளக்குன்று" எனவும் "வித்ருமகனத்தைப்பனைய செம்மேனியன்" எனவும்வரும் சைவர்கூற்றுப்படி சிவன் பவளநிறத்தாராதலால் சிவனுக்கியற்கைக்குணம் ராஜஸந்தானே?

கடா—கறுப்பாகிய களங்கம் களங்க நீக்கத்தின் பொருட்டே அக்கினியைச் சேர்ந்திருக்கிறதென்னின் நீரென்செய்வீர்.

விடை—கரியநிறமுடைய பொருள்கள் நெருப்பாற் சுடப்பட்டு வெண்ணிறமெய்துதலுண்டா? நுங்கூற்று பிரத்தியக்ஷவிரோதமன்றோ? நுங்கூற்றுவழியே அக்கினிநிறமுடைய சிவன் சாந்தியடைவான் மேகநிறமுடைய விஷ்ணுவைச் சேர்ந்திருந்தாரெனின் யாதுசெய்வீரோ?

கடா—என்று கூடாயினுல் அவர் குன்றுமுட்டிய குரீஇபோலாங் மௌனமே சாதிப்பார்போலும். அந்தோ! அந்தோ!!

விடை—என்று நங்கடா ஒவ்வொன்றையும் விடைவிடுத்துத் தகர்ப்போமாயின், தேனில்வீழ்ந்த ஈயைப்போற் றமொழி

பிரப்பன்வலைசையிற்போல கிட்டுபட்டி னின்றுவிடுவீர்போலும். அந்தோ! ஆழமறியாது காலிட்டுக்கொண்டீர். பரிதாபம்! பரிதாபம்!!

"ஈசற்கிசைந் துடம்பிலோர் கூறுதான் கொடுத்தும்" என ஆழ்வார், ஹரி ஹரனுக்கு உடம்பி லிடங்கொடுத்தானென் றருளிச்செய்வது நங்கூற்றுக்கு பாதகமாதலால் இதற்கு மாறுகூறுவான் "பிஞ்ஞகனுக்கு திருச்சக்கரத்தெம் பெருமான்" எனவும் அருளிச்செயலையெடுத்துத் தங்கருத்துக்குச் சாதகந்தேடினர். இவரெடுத்த அருளிச்செயல் முன்னையதனோடு மாறுபட்டதா? படாததா? என யோசித்தற்கு இன்னுமிவர் கல்வியிற் பெரியாரிடத்துப் பழகவேண்டும். மாறுபட்டதெனவே யிவரெடுத்திருத்தல் வேண்டும்; படாதேல் எடுத்துக்காட்டவேண்டிய அவசியமின்றே. அங்ஙனமெடுத்தவர் முன்னையதில் இசைந்து என்றிருப்பதன் பொருளையே பின்னையதில் இணங்கு என்பது தழுவிநிற்றலை யுய்த்துணர்ந்தாரில்லை. இசைந்து இணங்கு என்பவைகள், பொருள்பயக்குமாற்றலை யினியேனு மறிவாராக.

பின்னும், முன்னையதும் பின்னையதுமான அருளிச்செயலின் இயைந்தானும் இயையாவிடினும் அரி வலப்புறத்தை யரனுக்கும் அரனிடப்புறத்தை யரிக்குங் கொடுத்தாற்றான் இருவர் முழுவுருவு மொன்றோடொன்றியைந்து இருநிற ஒரு மூர்த்தமாகுமாதலால் விரோதமேது மில்லையென்றார். இயையாவிடத்து அவ்வுருவைச் சாதிக்கவருதல் அசப்பியமேயன்றோ? இருநிற ஒருமூர்த்தமாதற்கு இருவருருவு மொன்றுதல்வேண்டுமென்பது இவர் ஆசையேயன்றி ஆழ்வார்கள் துணிபன்று. ஆகவே இவர் சொல் திரணமேனும் பயன்படுமாறில்லை; இவர்சொல்லை அறிவுடையாருங்கொள்ளாரென்க.

பிரளயத்தில் பிரமதேவர் விஷ்ணுவினிடத்து ஒடுங்கித் தோன்றுவதால் அச்சம்பந்தநோக்கிப் பிரமனுக்குச் சுத்தஞ் சொல்லப்பட்டதென்னும் ஆசங்கையை வருவித்துக்கொண்டு அங்ஙனமாயின், பிரளயமில்லாதபோது பிரமன் அசுத்தமெய்துவனென்னும் திருவாய்மொழியில் ஒன்றுமிலத் தேவு ... த்தில் "நான்முகக் கடவுளே" யென்றது அசுத்தபிரமனைத் துதித்ததாகுமென்று முரைத்தார். இங்ஙனம் சைவவரொருவருங் கூறின தின்றாகலானும் "நான்முகக்கடவுளே" யென்றது பிரமனைத் துதித்ததன்றாதலானும் இவர் கூற்று பொருத்தமின்மையாம். "ஆச்செய்யுளில் கடிகமழ் கொன்றைச் சடையனே யென்னும் நான்முகக்கடவுளே யென்னும், வடிவுடைவானோர் தலைவனே யென்னும்" என்பர் ஆழ்வார், விஷ்ணுவையே அவ்வாறு விளித்ததேயன்றி, அந்நால்வருங்கூடிய உருவமுண்டென அறிவுடையாரும் நூல்களுங் கூறினதில்லை; அந்நால்வரையு மாழ்வார் துதித்தாரென்பது அறிவிலார் கூறும் பதடிச் சொல்லெனவே கொள்க. இந்திரன் அரன் அயன் என்போர் சரீரங்களாய் ஸர்வாந்தராத்மாவான நாராயணன் சரீரியாதலால் "ஒற்றுமைநயத்தி னொன்றெனத் தோன்றினும் வேற்றுமை நயத்தின் வேறேயுடலுயிர்" என்பதின்படி சரீர சரீரிசம்பந்தநோக்கி ஆழ்வாரங்ஙனமுரைத்தபடியாம். இவ்வாற்றை ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிற் பலவிடத்துங் காண்க. ஒருவன் நான் என்றும் என்னுடம்பு என்றும் தானான ஆத்மாவையும் ஆத்மாவுடன் கூடிய தேகத்தையும் பிரித்துப் பிரஸ்தாபிப்பன். அவனே, நான்பருத்தேன் இளைத்தேன் எனச் சரீரத்தை ஆத்மாவாகப் பிரஸ்தாபிப்பதுபோல, பிறரும் நீ என்றும் உன்னுடம்பு என்றும் பிரித்துக்கூறி, நீபருத்தாய் இளைத்தாய் எனவுங் கூறுவர். இதற்குக்காரணம் ஆத்மாவுக்கும் சரீரத்துக்குமுள்ள ஒற்றுமை நயங்கருதியேயாம். அவ்வாறே ஸர்வாந்தராத்மாவான

நாராயணனுக்குச் சரீரங்களான பிரமசிவேந்திராதியரை நாராயணனாகப் பிரஸ்தாபிப்பரென்க. இவரை நாராயணனுக்குக் காரியபூதர்களாக ஆழ்வாரருளிச்செய்வதே இதனை நிலைநிறுத்தும். இதனையறியப்பெறாத இவர், அந்நால்வரையும் ஆழ்வார் துதித்தாரென் றுரைத்தது அபத்தக்கற்பனையேயாம்.

இன்னும் சிவனுக்குள்ள ... த்துவமெனவும் விஷ்ணுவுக்குள்ளது தாமதமெனவும் ... மமவர் பாடிய பாட்டுக்களைக் காட்டிச் சிலவுரைத்தார். இத்தாமதத்துக்குப் ... "யே ... ஸாவஜிதோ விஷ்ணு ஸ்ஸத் ..." என்னும் சுருதி நெருப்பால் வருண ப்ரமேணத், தமாத்ம ... யாரெனச் சில சுருதிமொழிகளிற் கூறப்பட்டதென்க. சிவன் ... "விச்வாதிகோ ருத்ரோமஹார்ஷி:" எனவும் ருத்திகள் காட்டினர். "விச்வாதிகோ ருத்ரோ மஹார்ஷி:" எனவும், சுவேதாசுவதரமும் அதர்வசிரமும் உரைப்பதற்பாது" எனவும், "ஸோந்தராதந்தரம் ப்ராவிசத்" என அதர்வசிகையில் தன்னுளும், ... மானவன் நாராயணனெனச் சிவனேயுரைப்பதனால் ... நாராயணோபாசனையா லெய்தியதாம். ... என எழுந்த சுருதிவாக்கியத்திறல் சிவனது "ருத்ரோவைக்ரூர:" என எழுந்த சுருதிவாக்கியத்திறல் சிவனது இயற்கையான குரூரம் சாதிக்கப்பட்டதென்க.

இன்னும் ஆழ்வார் "அக்கும்புலியினதளுமுடையார்" என்சிவனைப்பன்மையாகக்கூறினவராக, குருபரம்பரா பிரபாவதூலாசிரியர், ஒருமையாகக் குறித்தனரெனக்கூறினர். ஆழ்வார்கள் ஒருமையாகவே பெரும்பாலுங் கூறினராதலால் அதுநோக்கியே பிரபாவநூலாசிரியருரைத்தவாறும், பிறவற்றைத் தாழ்த்திக் கூறியதும் அவைகளின் றன்மையை நோக்கியேயாம்.

பின்னர் பாஞ்சராத்திரத்துக்கும் அதனைத் தழுவுவார்க்கும் தாழ்வு கூறுவான்புக்கு அவர் முன்னோர்கூறிய பாட்டுக்களை யெடு

த்துக்காட்டினுர். அந்த மதக்கு ...யைகள் ஒரு பொருளன்று; வை
திகநூல்களாகப் பிரமாணமாகாவென்க. இவர் தமக்குச் சார்வாக,
"உத்பத்யஸம்பவாத்" என்னும், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் இரண்டாமத்தியா
யம் இரண்டாம்பாதத்தில் உகஉ-ம் சூத்திரத்தை யெடுத்துக்காட்
டினர். இதற்குப்பொருள் சுருதியில் ஜீவர்களுக்கு உற்பத்தி சொ
ல்லப்படாமையால் ஜீவோற்பத்தி கூறுதல் ... ணமன்று என்ப
தாம். இதற்கிரண்டாவது சூத்திரம் "ந ... க்து: க ... ணம்" என்பது.
இதன்பொருள் சுருதி விரு ... ... வனுமுண்டான தெ
ன்னப்படாது என்பதாம். இ ... கிரண்டும் பூர்வபக்ஷ அநுவாதமாம்.
அடுத்த இரண்டு சூத்திரங் ... பிறவி ... ப்பூர்வபக்ஷத்தை மறுத்துச்
சித்தாந்தஞ் செய்யப்பட்டுள்ள ... களில் முதலாவது "விஜ்ஞா
நாதிபாவேவாததப்ரதிஷேதா:" என்ப ... ன்பொருள் ... மே ஜீவாதிஷ்டாந ஸங்கர்ஷணுதி ரூபமாக அவதரித்தபடியாலே
பிரமாணங்கட்கு விரோதமில்லையென்றும், அடுத்தசூத்திரம் "விப்
ரதிஷேதாச்ச" என்பதில் ஸ்ரீபாஞ்சராத்திரதந்திர ... தில் ஜீவர்கள்
அநாதியென்று ஜீவர்க்கு உற்பத்தியின்மையை யுரைக்கின்றமைதன்
றும் வருவனவாம். இவ்வாறு பூர்வபக்ஷ சித்தாந்தங்களை ஒருங்கே
சேர்த்தறியாது பூர்வபக்ஷத்தையே யெடுத்துக்காட்டியது மதிமயக்
கேயாம்.

இவர் பாஞ்சராத்திரத்துக்குத் தாழ்வு கூறவந்தது பரிபவமே
யாகத் தமது சிவாகமங்களை அந்தப் பிரமசூத்திரம் எவ்வளவில்
வைத்துள்ளதென்பதை வெளியிட்டாரில்லை. உள்ளதைமறைத்து
இல்லதைச் சொல்வது இவர்க்கியல்பேயாயினும் யாமவற்றைவெ
ளியிடுவோம். ப்ரஹ்மஸூத்ரம் இரண்டாமத்தியாயம் இரண்டாம்
பாதத்தில் உ௦கூ-ம் சூத்திரம் "பத்யுரஸாமஞ்ஜஸ்யாத்" என்று வேத
விருத்தமாகப்பராவரதத்வங்களை வேறுபடுத்திச் சொல்லுவதாலும்

நிமித்தோபாதாநபேதத்தைக் கற்பித்துச் சொல்லுவதாலும் மகா
பஞ்சகதீக்ஷாதிகளைச் சொல்லுவதாலும் பசுபதிமதம் அநாதரணீய
மென்றும், உக௦-ம் சூத்திரம் "அதிஷ்டாநுபபத்தேச்ச" என்று குலா
லாதிகள் மிருதாதிகளை யதிஷ்டிப்பதுபோலப் பசுபதிக்குப் பிரதா
நாதிஷ்டாநம் செய்வாது; பசுபதிக்கு சதபதப்ரிஹ்மணத்தில் "...த்த
பஸோபிஜ்ஞே ... பீது" என்று சொல்லியிருப்பதுபோலத்தபமாகிய
கருமத்தாலுண்டான சரீரம் ஸாவயவமாய் அநித்யமானபடியாலெ
ன்றும் ...) இந்த அர்தச் ... ... ரமணத்தில் சிவன் ... னே "அக
... பஹுதாப்மாஹமஸ்மி" ... ... போக்கப்படாத பாபத்தையு
டைமென் ... க்கூறிய ... ... ப்படுவ ... அறியதக்கதாம்.)
... ... மீப ... ாதிப்ய:" என்று ஜீவனுக்
உகக-ம் சூத்திரம் "கரண ... ரகம் அசரீரம் இவையுண்டாமாபோலே
... ரணகளேபராதி ... ரதாநாதிஷ்டாநம் பண்ணக்கூடுமேயென்
பசுபதி அசரீரியாயே ... ரதாநாதிஷ்டாநம் பண்ணக்கூடுமேயென்
... புண்ணியபாப ரூபபல போக
ளில், ஜீவனைப்போல பசுபதிக்குப் புண்ணியபாப ரூபபல போக
த்திற் பொருட்டுச் சரீரமுண்டாதலால் அஃதொவ்வாது என்றும்;
உ... சூத்திரம் "அந்தவ ... வ மஸர்வஜ்ஞதா ..." என்று ஜீவர்கள்
சரீரம்போலப் பசுபதி சரீரம் முடிவுடையதாமையாலும் ஸ்ருஷ்டி
ஸம்ஹாரங்களுக்கு வேண்டிய ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளின்மையாலும்
பசுபதிமதம் அநாதரணீயமென்றும் கேட்கப்படுவதையினியேனு
மறிந்தடங்குவாராக. இவ்வளவன்றி இந்த நா... சூத்திரங்களுக்
ம் சங்கராசாரியர்செய்த பாஷ்யத்திலுள்ளதைச் சுருக்கியெடுத்துக்
கா...டுவோம். "ஸம்ஸாரிகள்போல சிவனுக்கு ராகத்வேஷாதிகளு
ண்டாய் நம்மைப்போலே அநீசுவரத்துவமுண்டாதலால் சிவனுக்கு
ப் பிரகிருதி புருஷர்களை யதிஷ்டித்துச்செய்யும் ஜகத்காரணத்து
வம் சித்தியாது. சிவனுக்கு ஆகமத்தால் ஸர்வஜ்ஞத்வசித்தியும்
சிவன் சொன்னதால் ஆகமங்களுக்குப் பிராமாணியசித்தியும் உண்
டாக வேண்டியிருத்தலால் அந்நியோந்நியாசிரய தோஷத்தாலே
சிவாகமங்கள் அநாதரணீயமேயாம்" என்பதாம்.

சிவன் சங்கராயின் அவரை கண்டனநூலார் பித்தரென்றுரைப்பது யாதுக்கென்னும் ஆசங்கையை வருவித்துக்கொண்டு "நம்மரங்கனையபித்தனை" எனத் திருமாலை பாசுரத்தில் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்ததால் நாராயணரும் பித்தராமேயெனக் கூறினர்.

மெய்யாய்த்தவர்வினையுண் டென்று மூன்றெழுத்துடைய பேரால்
கத்திரபந்துமன்றே ப ண்டுகொண்டான்
இத்தனையடியாரானார்க் ம் மரங்கனைய
பித்தனை பெறுமங்கே ட் பிணையுமாறே.

என்னும் பாசுரத்தில் "இத்தனையடியாரானார்க்கிரங்குநம் மரங்கனைய பித்தன்" என்பதால் நாராயணன், தனிதளவு அடியரானார்க்கிரங்கும் பித்தனாதலையும் சிவன் இயற்கையிற் பித்தனாதலையும் கண்டனநூலார் கூறியதை யாவருமறியத்தக்கதாம். இதனைத் திருவொற்றியூர்ப் பதிகம் ஏழாம்பாட்டில் "ஒற்றியார்பித்தரே" என இவர் சமயகுரவர் கூறிவைத்திருப்பதுவே சாதிக்குமென்க.

பொன்திகழுமேனிப் புரிசடையம்புண்ணியனும்
நின்றுலகந்தாய நெடுமாலும்-என்றும்
இருவரங்கத்தாற்றிரிவ ரேலுமொருவன்
ஒருவனங்கத்தென்றுமுளன்.

இச்செய்யுளுக்குப்பொன்போற்றிகழும் நிறமுடைய பின்னிய சடையுடைய அழகிய புண்ணியரான சிவனும் நின்று உலகங்களைத் தாவியளந்தநெடுமாலும் எக்காலத்தும் இருவராக அங்கத்தைக் கொண்டு திரிவார்களாயினும் சடைப்புண்ணியனான ஒருவன், நெடுமாலான ஒருவன் அங்கத்தில் என்றுமுளனென்னப்பொருளாம்.

இதில் முன்னுள்ள ஒருவன் சடைப்புண்ணியனையும் பின்னுள்ளது நெடுமாலையுங்காட்டும் நிரனிறைபொருள்கோளாம். இதனையுய்த்தறிந்துகொள்ளாது இவர் ஒருவருருவிலொருவர் நீங்காதிருப்பர் என்றுரை யெழுதியது ஆபாசமேயாம்.

அரனாராயணன் நாமம் ஆன்விடை புள்ளூர்தி
உரைநூல் மறையுறையுங் கோயில்-வரைநீர்
கருமமழிப்பளிப்பு கையதுவேல் நேமி
உருவமெரி கார்மேனி யொன்று.

இதில் சிவனும் திருமாலுமான இருவர் அரன் நாராயணனும் பெயராகவும் ஆன்விடையும் புள்ளும் ஊர்தியாகவும் ஆகமமும் வேதமும் உரைக்கும் நூலாகவும் வரையும் நீரும் உறைகோயிலாகவும் அழிப்பும் அளிப்பும் கருமமாகவும் வேலும் நேமியும் கைத்தலத்தனவாகவும், அக்கினியும் மேகமும் உருவமாகவும் சரீரமும் ஆத்மாவுமாகவும் இருப்பரென்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தனராக, இவர் சமயசவதநால் வேதமென்றுரைத்தார்; இச்செய்யுள் முழுவதும் இருவர்க்கும் வேறு வேறு பிரித்துச்சொல்லியவா; அதனை வகுத்தறிய வன்மையற்றுரைத்தது மதியக்கன்றி வேறன்றாம். அச்செய்யுளிறுதியில் மேனி, ஒன்று என்பவைகளைச் சந்தப்படி பொருள் கொள்ளத்தெரியலாது தமொறியது போலிப்புலமையின் பாற்பட்டதாம், ஒன்று என்பது சரீரம்போலன்றி ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் ஆத்மாவைக்குறிப்பதாம்.

இன்னும் இவ்விரண்டு செய்யுட்களையுமுரைத்தருளிய பொய்கையாழ்வார் தாமே தமது முதல் திருவந்தாதியில்;

நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றானை யைந்து
பொறிவாசல் போர்க்கதவஞ்சாத்தி-அறிவானும்.

ஆ [illegible] றைநால்வர்க்க [illegible] ரைத்த
ஆலமர் கண்டத்தரன்.

முதலாவார் மூவரே யம்மூவருள்ளும்
முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன்-முதலாய
நல்லா னருளல்லால் நாமநீர் வையத்துப்
பல்லா ரருளும் பழுது.

படைபுரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப்பலியே [illegible]
[illegible] மார்பின் வினைதீர—புண்புரிந்த
ஆகத்தான் [illegible] ரமரர் தம்
போகத்தாற் பூமியாள்வார்.

பிடிசேர்களிறளித்த பேராளாவுன்றனை
அடிசேர்ந்தருள்பெற்றாளன்றே—பொடிசேர்
அனற்கங்கை யேற்றா னவிர் சடைமேற் பாய்ந்த
புனற்கங்கை யென்னும்பேர்ப் பொன்.

என்னும் பாசுரங்களாற் சிவனினுந் திருமாலுக்குப் பரத்துவ மருளிச் செய்தனர். இவர் கேசவார்த்த மூர்த்தத்துக்குச் சாதகந் தேடியது ஆபாசக் களஞ்சியத்தி லொன்றாம்.

ஆக முதலத்தியாயத்தில் சிவனது திரு வலப்பாகமும் விஷ்ணுவினது திரு இடப்பாகமுமான கேசவார்த்தமூர்த்தியை ஆழ்வார் துதித்தாரெனவும் பிரமனையும் இந்திரனையுந் துதித்தாரெனவுங் காட்டவந்து அதற்குச்சார்வாக எடுத்த ஆழ்வார்களருளிச் செயல்களுக்கு இவர் கூறிய ஆபாசங்களைத் தூளாக்கிப்பறக்கவிட்டாம்.

இரண்டாமத்தியாயம்.

இரண்டாமத்தியாயத்தில் சிவசத்திமூர்த்தம் நான்கில் விஷ்ணுமூர்த்தமு மொன்றாகுமெனத் துலக்கவந்து, பெரியதிருமொழி "ஒருகுறளாய்" என்னும் பதிகத்தில் "பிறைதங்குசடையானை வலத்தேவைத்துப் பிரமனைத் தன்னுந்தியிலே தோற்றுவித்து" என்பதனை யெடுத்துக்காட்டினர். இச்செய்யுளில் சடையானை வலத்தேவைத்து என்பதற்கிடையே "நாயகனாக" என்பதனை நுழைத்து "சடையானை நாயகனாக வலத்தேவைத்து" என்றுரைத்தார். இது "ஈசனின்றுசிவனுக்கும் பிரமன் றனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே கபால நன்மோக்கத்துக்கண்டுகொண்மின்" எனச்சிவனுக்கும் பிரமனுக்கும் நாயகன் திருமாலேயென ஆழ்வார் அருளிச்செய்ததனோடு மாறுபட்டவழியே இவருரை பயனற்றொழிந்தமைகாண்க. இவர் நாயகனாக என இடைப்பெய்துரைத்ததை மறுத்து, "சிருஷ்டிப்பதற்காக" என்பதை அங்குக்கூட்டிப்பொருள்கொள்க. சிருஷ்டிப்பதற்காக வைத்தது யாதுக்கெனின், பிரமசிருஷ்டியானபிறகே உருத்திரசிருஷ்டியானபடியால், பிரமசிருஷ்டியின்போது சிவனை இனி சிருஷ்டிப்பதற்காக வைத்ததைக் குறித்து ஆழ்வாரருளிச்செய்தனரென்க. பிரமனையும் சிவனையும் ஏனையோரையும் திருமாலே சிருஷ்டிப்பவனென ஆழ்வாரருளிச்செய்ததனை முதலதிகாரத் தெடுத்துக்காட்டினோம். வலத்தேவைத்து என்றது "வலமார்பினில் வாழ்கின்றமங்கை" "வலத்துறையுஞ்சுடராழி" என்பவைபோலத் திருமால் திருமேனியில் சிவன் றங்கியிருப்பதைக் குறிப்பதாம். சிவன் சர்வசம்மாரகாலத்தில் திருமாலால் விழுங்கப்பட்டவனென ஆழ்வாரருளிச்செய்ததனை முதலதிகாரத்தே யெடுத்துரைத்தாம். சடையானைவலத்தே தங்

மதன்றுத் தலத்தே வைத்தென்றிருப்பது தமக்குச் சம்மதகமென்றார். வைத்து என்பதற்கு [illegible] டைய உண்மைப்பொருளை யறியாராயின் இவர் அங்ஙனங்கூறுவர். சிவனைத் திருமாலுண்டாக்கினனென்னப் பிறவிடங்களில் ஆழ்வார்களருளிச்செயலை யிவரெடுப்பினரா? இல்லை யானமையால் அவ்வாறனங் கூறியவிப் பயனில் சொல்லேயன்றோ?

இதுவுமன்றி, அயனையும் அரனையும் உண்டாக்குவாரென்னும் வைணவர் கோட்பாட்டின்படி [illegible] வலப்புறத்துப் பிரமனும் இடப்புறத்துச் சிவனும் உதிப்பரென்பது எட்டுணையும் பொருந்தாதென்றார். ஆழ்வாரருளிச்செயலில் "வலத்தே [illegible]" என்றில்லை. இடத்தே பிரமனையும் வலத்தே சிவனையும் உண்டாக்குவர் திருமாலென்றும் கூறுவதில்லை. ஆனபோது எங்குமில்லாததை யேறிட்டுரைக்கு மிவர்சொல் எட்டுணையும் பொருந்தாதோ உள்ளவாறுரைக்குமவர்சொல் பொருந்தாதோ இதனை யறிவுடையாரே யோசிக்கட்டும்.

பெரிய திருமொழி, பெரும்புறவென்னும் திருப்பதிகத்தில் ௩-ம் பாட்டில் "வாசமார்குழலாள் மலைமங்கைதன் பங்கனைப் பக்கில்வைத்துகந்தான் றன்னை" எனவும் திருவாய்மொழி, சார்வேயென்னுந் திருப்பதிகத்தில், கூ-ம் பாட்டில் "மாகத்திளமதியஞ் சேருஞ் சடையானைப் பாகத்து வைத்தான்றன் பாதம் பணிந்தேனே" எனவும் வருமவை திருமால் சடையனைத் தன்பங்கில் வைத்தானெனத் திருமாலுக்கே தலைமை கூறுவதாக, இவர் சத்திரூபத்தம் நான்கனில் விஷ்ணுமூர்த்தமு மொன்றெனற்குச் சாதகமாக்கியது பாதகமாக முடிந்ததென்க. அம்மட்டினில்லாது இலிங்கபுராணத்துட் சில கூறுவதாகக் காட்டினர், அத்தாமதபுராணம்

அவ்வாறு கூறினும் இவர் போன்றார் பாடிவைப்பினாம் அல்லவை ஆழ்வார்களருளிச்செயலோடொத்தது அவலப்பட்டொழியுமென்க.

கோபத்திற்குக் காளி, யுத்தத்திற்குத் துர்க்கை, புருஷரூபத்திற்கு விஷ்ணு, சம்போகத்துக்கு உமை யெனச் சத்தியின் சொரூபத்தையெடுத்துரைத்தார். இது சுருதியுமன்று ஆழ்வார்களருளிச்செயலும் [illegible] தங்களில் ஒரு சாதியான சாக்தேயமதத்தின் [illegible] சாக்தேயமதத்தினர்.

[illegible]த்தனை முதற்பொருளை [illegible]த்தனை [illegible]த்தே
[illegible] நீவாரையை சத்திசிவமென்றே எனவும்,

பூத்தவளே புவனம் பதினான்கையும் பூத்தவண்ணங்
காத்தவளே பின்கரந்தவளே கறைக்கண்டனுக்கு
மூத்தவளே யென்று மூவாமுகுந்தற்கிளையவளே
மாத்தவளே யுன்னையன்றி மற்றோர் தெய்வம் வந்திப்பதே
ரனையுமா

பொருந்திய முப்புரைசெப்புரைசெய்யும் புணர்முலையாள்
வருந்தியவஞ்சி மருங்குன் மனோன்மணி வார்சடையோன்
அருந்திய நஞ்சமுதாக்கிய அம்பிகை யம்புயமேல்
திருந்திய சுந்தரி யந்தரி பாதமென் சென்னியதே.

எனவும், வருமவைகள் சிவன் பெருமையைத் தொலைத்துச் சத்திக்கே பெருமையுரைப்பனவாம்.

சிவனுமுமையுஞ் சொக்கட்டாணுடினராக அவ்வாட்டத்தின் முடிவி லிருவரும் நான் வென்றேன் நீ தோற்றாய் எனப்பிணங்கி, மத்தியஸ்தமுறைக்குத் திருமாலைவேண்ட, அவர் சிவனே வென்ற

னெனச்செ[illegible]னென்றும் அங்கு உமை கோபித்துத் திருமாலை
ச்சபித்தாளென்றும் கூறுவதும், (இங்கு திருமால் சிவசக்தியினுருவ
மென உமை[illegible]ந்து கொள்ளாது சபித்தனளென்பது அறியத்தக்
கதாம்.) உமை கைலைமலையிலும் திருவாலங்காட்டிலும் தில்லையிலு
ம் சிவனோடெதிர்த்துக்[illegible]த்தாடி சிவன் றோல்வியை யெதிர்நோக்
கியதும், ஒருகால் சிவன் உமைக்கு உபதேசம்புரிகையில் உமை
பராமரிக்கையாயிருந்தவளவில், [illegible]ச் சிவன் சபித்
ததும் சிவசக்தி தனது பதியான சிவ[illegible] அடங்காதிருப்பதை
[illegible]ன்றோ? அத்தகைய சக்தியினுருவமென்று விஷ்ணுவைக்
கொண்டு சிவனுக்குப் பெருமையுரைப்பது பேய்த்தனமன்றோ?

ஹரிஹரபுத்திரரைத் தருவதற்காகச் சிவன் மோஹினியைக்
கூடினரென்றார் இது தாமதபுராணக்கூற்று. சாத்விகபுராணத்
திலிவ்வாறில்லை. திருமால் மோஹினிவடிவங்கொண்டபோது மய
ங்கியழிந்த அசுரர்போல அவர்கள் தெய்வமான சிவனும் மயங்கி
இந்திரிய[illegible]தமடைந்து பிரகிருதி வசப்பட்டுத் தன்றன்மையை
விளக்கி[illegible]னவே [illegible]மன்க.

சிவனுக்கு ஊர்த்துவ சுவர்ணரேதசு உண்டென்றார். முனி
வர் பலர் தவமகிமையாலே ஊர்த்துரேதசுடையராதலை ஸ்ரீவிஷ்
ணுபுராண மாங்காங்கெடுத்துரைக்கும். அவ்வாறே சிவனுக்குமு
ண்டானது உபாசனையின் வன்மையேயாம்.

ஆழ்வார் "சடையானை வலத்தே" வைத்து என்றதனால் வி
வாக காலத்தில் வலப்பக்கத்தே ஆணும் இடப்பக்கத்தே பெண்ணு
மிருக்குமுறையை யொக்குமென்றார். அக்காலை வலப்புறத்தே
பெண்ணும் இடப்புறத்தே ஆணுமிருப்பதுமுண்டாதலால் கிணற்
றுத்தவளை நாட்டெளப்பமறியாததுபோல இவர் கூறியது வியர்த்த

வாக்கியமேயாம். திருமால் வலப்புறத்திற் சிவனிருக்குமுறை
யைப்பற்றி முன்னரே கூறினும்.

தாருகாவனத் திருடிகள் மதமொழிப்பான் சிவன் ஆணுருவு
டன் சென்றபோது விஷ்ணு பெண்ணுருவுடன் சென்றமையால்
விஷ்ணு பெண்ணே யென்றார். தாருகாவனத் திருடிகள் புருஷர்
களாதலால் அவர் செருக்கையடக்கது [illegible]ணுருவுடன் [illegible]ன்ற
திருமாலேயாம். இருடிப்பெண்கள் மயங்க ஆணுருக்கொண்டு
சென்று லிங்கமற[illegible] சிவனேயாம். இதனை யிவர் [illegible]றி
யாதது அறியாமையேயாம். இருவருங்கூடி ஹரிஹரபுத்திரரைத்
தந்ததைப்பற்றிப் பின்னருரைப்பாம்.

விஷ்ணுவின் உந்தியிலுதித்த பிரமதேவர் சிவனைப் போலச்
சுவர்ணகிரீடமும் ஐம்முகத்துடனுந் தோன்றின னென்றார்.
"ப்ரஹ்மண: புத்ராய ருத்ராய" என்று சதபதப்ராஹ்மண சுருதி
யுரைப்பது போலவும் "இந்துவார்சடையீசனைப்பயந்த நான்
முகனை" என ஆழ்வாரருளிச்செய்தது போலவும் பிரம[illegible]
பிறந்தவர் சிவனேயென்க.

புருடர்கள் இடக்கையைக் கீழேவைத்தும் பெண்கள் வலக்
கையைக் கீழேவைத்துந் துயிலுமுறைப்படி விஷ்ணு வலக்கையைக்
கீழ்வைத்துச் சயனிக்கின்றனரென்று "திகழ் வலக்கை கீழதா"
எனப் பிள்ளைப் பெருமாளையங்கார் கூறுதலால் திருமால் பெண்
ணென்றார். இவ்வையங்கார், திருவரங்கத்து மாலையில்

தாமக்கடையுகத்துள்ளே விழுங்கித் தரித்தபழஞ்
சேமப்புவனஞ் சரிக்குமென்றே சிவன் மாமுடிக்கு
நாமப்புனைந்த நாதரரங்கர் நலஞ்சிறந்த
வாமத்திருக்கரமேலாகவேகண் வளர்கின்றதே.

கதிராரு நீண்முடி சேர்ந்தகைப்பேரெதக் கடவுளர்க்கும்
அதிராசனுனமை கர்மமென்றே சொல்லு மாயபொன்மா
மதிலார் ரங்கர்தந்தாளார் திருக்கர மற்றிதுவே
சதுராரனன்முத லெல்லாவுயிர்க்குஞ் சரணென்னுமே.

என்னுமருளிச் செயலை யறியரேல் இவர்ஞானம் பறந்துவிடுமென்க.

திருமழிசையாழ்வார், "மாதாயமாலவனை" என்றருளிச் செய்ததால் விஷ்ணுவின் பெண்தன்மையைக் குறிக்குமென்றார். அங்ஙனமாயின், சிவன் தார்வாசருக்குத் துணைசெய்ய வந்து சங்கரத்தாழ்வானோடுபொருது, தோற்றுப் பெண்ணுருக்கொண்டோடிப் பனிமலையி லொளித்தமையாலும், பெண் பன்றியுருவெடுத்துவந்து பன்றிக்குட்டிகட்குப் பாலருத்தியதாலும், பெண்ணுருக்கொண்டுவந்து மருத்துவம் பார்த்துத் தாயுமானவரெனப் பெயர் பெற்றமையாலும் சிவன் பெண்ணேயாமெனத் துணியப்படுமென்க. திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் திருவண்ணாமலைப்பதிகத்தில் "உண்ணாமுலையுமையாளொடு முடனாகிய வொருவன் பெண்ணாகிய பெருமான்" என்பதும் திரு அச்சிறுபாக்கப்பதிகத்தில் "பிச்சமும் பிறவும் பெண்ணணங்காய பிறைமுதலியர்தமைப் பெரியவர் பேண" என்பதும் திருவாசகம் ஆனந்தமாலையில் ௫-ம் செய்யுள் "தாயாய் முலையைத் தருவானே" என்பதும் இதற்குச் சான்றாம்.

கைத்தநெடு மோடிசை வெற்பெனக் காணவெவ்வானை யென்னு
மத்தநெடு மோடிகல் செய்யவென்றேவந்து வையுறவேல்
அத்த னுமோடியுமஞ்சியுமோட வெம்மையனுக்குப்
பித்தனுமோடினன் கைத்தந்தானென்றும் பெண்ணனென்றே.

என முன்பு கூறிய பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் அருளிச் செய்வதால் தம்முருவிற்பாதியாகம் பெண்ணுருவங்கொண்ட சிவனுக்குப் பெண்தன்மை யியற்கையென்றே துணிக. ஏதேனுமொரு காரியத்தை நோக்கி யோருருவங் கொண்டால் அவ்வுருவமே அத்தேவஸ்வரூபமென்னலாமோ வென்னில், அங்ஙனங் கூறுவோரிவரேயாதலால் அக்குற்றமெம்மைச் சேராதென்க. [illegible] இவர் சொல்லை மறுப்பதற்கேயாம்.

திருநாவுக்கரசர் "அரியலாற்றேவியில்லை" எனக்கூறியுள்ளாரென்றார். யோகமாயை, துர்க்கையாகிக் கண்ணபிரானுடன் பிறந்தமையால், திருமாலருளின்றேல், துர்க்கையில்லை. துர்க்கையின்றேல் சிவனுக்குத் தேவியில்லை யெனத் திருமாலருளின் பெருமையே நீண்டு விளங்குமென்க. சைவ பாரம்மிய முறைக்குத் திருநாவுக்கரசர் விஷ்ணு பாரம்மியம் போதரப்பாடுவரோ வென்னில், விஷ்ணுபாரம்மிய முறைப்போரான ஆழ்வார்கள் சைவ பாரம்மியந்தோன்றக்கூறுவரோ என்போர் மாட்டு, திருநாவுக்கரசர் பாட்டுக்கு யாம் கூறு முறை சால்புடைத்தேயன்றோ?

மோஹினியாக வந்த விஷ்ணுவைச் சிவன்கூடிச் சாஸ்தா பிறக்கவில்லை. சிவனிந்திரியம் அவர் பாதத்தில் வீழ்ந்து, சங்கரா பிறந்தாரென்பதை மறுத்துரைக்கவந்து, அச்சாஸ்தாவுக்கு ஹரிஹரபுத்திரரெனப் பெயரிலாது ஹரபாதஜரெனப் பெயரேயில்லை யென்றார். ஸ்கலிதமான இந்திரியம் பெண் சம்பந்தமின்றியே மகவாவது பல இதிகாசங்களாற் காண்மோதலால், சிவனிந்திரியம் மோஹினி ஸம்பந்தமின்றியே மகவாதல்கூடும்.

மோஹினியாக வந்த விஷ்ணுவைக் கண்டமாத்திரத்தாலேயே சிவன் கலங்கியபடியால் ஹரி சம்பந்தமும், அவ்வாறு கலங்கி

விகல்தமான இந்திரியம் அக்னி கால் னின்றே மகவானமையால் சிவ சம்பந்தமுமாகப் பெண் சம்பந்தமும் ஆண்சம்பந்தமும் முறை யே யுண்டானமையால் அவ்வாறு பிறந்த சாஸ்தா ஹரிஹர புத் திரப்பெய ரேற்றனரென்க. ஹரபாத புத்திரரெனப் பெயரே யில்லையெனில், சிவனுக்கும் பார்வதிக்குமுண்டாய், கங்கையிற் ...ணப் ...ப்கையிலு ...டான சுப்பிரமணியருக்கு, ஹர பார்வதி புத்திரரென்றுதல், ... கங்கை புத்திரரென்றுதல் ஹர ...வணபவ ரென்றுதல் பெயரேதுமில்லையென மறுக்க. ஹர புத்திரரென்றும், உமை மைந்தரென்றும், காங்கேயரென்றும், சர வணபவ ரென்றும் வழங்குதல், சாலுமே யென்னில், இவ்வாறு தனித்தனியே யன்றிச் சேரவழங்கு... லின்னா ...ரால் ...து பயனில் கேள்வியேயா ...ன்க.

சிவனால் ஹரியத்தோத ஹரி கரத்திற்றங்கச்சாஸ்தா பிறந்தன ரெனக் கொண்டார். சிவனிந்திரியத்தைத் திருமால் கரத்திற்றங் கினரேனும், அது கருணையின் காரியமேயாம். எவ்வாறெனின், சிவனிந்திரியம் பூமியில் வீழின், பூமியழியும். இவ்வாற்றைச் சுப்பிர மணியருக்கு மூலமான சிவனிந்திரியம் பூமியில் விழப்படாதென அக்னி கங்கை சரவணப்பொய்கை இவைகளில் விடப்பட்டமை யறியலாம். சிவனிந்திரியம் பூமியில் வீழ்தலாற் பூமியழியவே சிவனுக்கு அவத்தியமெய்தமாதலால் பூமி நன்மையெய்தவும் சிவன் அவத்தியமெய்தாதிருக்கவும் வேண்டி சிவனிந்திரியத்தைக் கரத் திற்றாங்கியது, கருணையின் காரியமேயாம். பூமிமுதலிய அசேத னப்பொருள்களையும் சிவாதிசேதனர்களையுங் கருணையால் ரக்ஷிக்கு மவன் திருமாலேயன்றே? சிவன் றன் னடியாரைக் காப்பதும் திருமாலிடத்துக்கற்றுக்கொண்டதென்பதைத், திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம், திருக்கறிப்பறியலூர் திருப்பதிகம் "அடியார்க்கண் மற்ற

வரை வானவர்தம் வானுலகமேற்றக் கற்றவன்" என்பதனாற்காட்டு மென்க.

சிவன் மீது மோஹினிக்கு மோஹம் பிறந்ததனாலே திருமால், "மால்" எனப் பெயரேற்றனரென்றார். மோஹினியைக் கண்ட தும் மயங்கினவர் சிவனே யென நூல்களுரைப்பதால் மாலெய்தச் செய்தமையால் திருமால், மால் எனப் பெயர் பெற்றாரென்க. "மாலே செய்யு மணாளனை" என்ற நாய்ச்சியார் அருளிச்செயல் இதனால் நிலைபெறுதலுந் திருமால் முதியான நாலாயிரப் பிரபந்தத் தில், ஏனைய ஆழ்வார்களருளிச்செயலினும் நாய்ச்சியார் திருமொழி யே சிறந்ததென இவரே யொப்பியுள்ளார். "மமமாயா துரத்ய யா" என்று கீதாசார்யனு மருளிச்செய்துள்ளான். பெண்வேடம் பூண்டானைக்கண்டு மயங்குமவனைப்போலே பெண்ணுருக்கொண் ட புருஷோத்தமனைக் கண்டு மயங்கிய ...னுக்குப் பித்தனென் றும், நிர்வாணமாயோடினமையால் (நக்நன்) நக்கனென்றும் பெயர் வழங்குதல் யாவருமறிந்ததேயாம்.

மோஹினியுஞ் சிவனுக்கூட அவர்களுடம்பின் வியர்வை கண் டகி நதியாகியதெனவும், அதனிருபக்கத்தே சக்ராகாரமான தாரை கள் விளங்க, வச்சிரதந்தியென்னும் ...டங்களுண்டாகச் சிவதாது வான பொன்னோடு உற்பத்தியாமவை சாலக்ராம சம்பந்... லவை ஸாலக்ராமமென்னும் பெயரெய்தியதெனவுங் கூறினார். இவை களில், பொன்னுளது சிவதாதுவென் ... வர்க்குச் சாதகமான தாகும். சிவதாதுவுண்டாவதன் முன் உலகிற் பொன்னென்பதின் றோ? பஞ்சபூதபஞ்சீகரணத்தால் உலகிற்பொன் முதலிய உலோகங் களுண்டாவதையும் மலைக்கனிகளிற் பொன்னுண்டாவதையு மறி யாதாரன்றோ ... ஜாம்பூனதமென்னும் பொன்னுண்டாவதையு ... பழச்சாறால் ஜாம்பூனதமென்னும் பொன்னுண்டாவதையு யாதாரன்றோ தாமதபுருஷக் கற்பனையை யொப்புவார்.

யெனப்பார் வேண்டியபடியே எம்பெருமான் ஸாலக்ராம மூர்த்தமாயவதரித்ததலைச் சாத்துவிக நூல்களுரைப்பதால் இக்குருவரத்தாமத நூலாபாசந் தலையெடாதென்க.

ஸாலக்ராம் மூர்த்தத்தைப்பற்றிச் சாத்துவிக நூல்கள் கூறுவது; கண்டகியென்னுமொருவேசை, ஒரு புருஷனிடத்து ஓரிரவுக்கு ஆயிரம் பொன் பெற்றுக்கூடியிருந்து கற்பிலக்கணங்கள் தவறாதிருந்தனள். ஒரு நாள் அந்தக் கற்பு நிலையைப் பரிசோதிக்க வேண்டி எம்பெருமான் அதி சுந்தரவுருவங்கொண்டு அவள் வீட்டுக்கேகினன். அவள்தாய்கண்டு, இப்புருஷோத்தமன்போலெம் குமாரத்திக்கு மகவு பிறக்குமேயெனக் தன் குமாரத்திக்குக் கூறினள். அவளுமவ்வாறே வேட்கைகொண்டு, புருஷோத்தமன்றந்த ஆயிரம் பொன்னைப் பெற்றுக்கொண்டு ஸ்நாநாதி ஸர்வோபசாரங்களையுஞ் செய்து, மஞ்சத்திலிருத்தியதும், புருஷோத்தமனுக்குப் பேதிகண்டு, அவ்விடத்தை எல்லாமசுத்தமாக்கிவிடவே, அவள் மனவெறுப்பின்றி, இடத்தையும் புருஷோத்தமனையும் சுத்தஞ்செய்தவளவில், புருஷோத்தமனுக்குத் தலைநோய், குளிர், ஜ்வரம், சரீரமெங்குங் கொப்பளம், ஜன்னி இவைகள் முறையே தோன்றின. கண்டகி அவ்வவ்வமயங்களுக்கேற்றபடி பற்பல உபசாரங்களும் பரிகாரங்களுங்குறைவின்றிச்செய்து வந்தனள். முடிவில் இராப்பொழுது போவதன் முன்னம் புருஷோத்தமன் உயிர்துறந்தான்போலிருந்தனன். கண்டகி, அவ்விரவுக்கு அப்புருஷோத்தமனுக்குத்தன்னை விற்றுவிட்டுக் கற்பியல் கடவாத நிலைமையிலிருந்தனளாதலால் அப்புருஷோத்தமனுடன் உடன்கட்டையேறத்துணிந்து, அதற்கேற்ற ஏற்பாடுகளையியற்றி மயானத்திற்குச்சென்று, புருஷோத்தமனுடன் கட்டையேறி, தீப்பற்றியெரியும் போதும் மன நிலைமையுற்றிருந்தனளாகவே, எம்பெருமான் தனது நிஜஸ்வரூபத்தைக்காட்டி, கண்டகியை நோக்கி, உனக்கு வே-

டியதியாதெனக்கேட்க, அவள் அழகே உருவாயமைந்து வந்த நின்னுடன் கூடி நான் மகப்பேறெய்த வேண்டுமென என்றும் விரும்பினள்; அது மதுவே வேண்டுவான் என்றனள். கண்டகி ஒரு நதியாகவும், அந்நதியிற்றான் எக்காலத்தும் பல ஸாலக்ராம மூர்த்தமாயவதரிப்பதாயும் எம்பெருமான் வரமளித்தனன், என்பதாம்.

விஷ்ணு சிவசத்தியாயின் புருஷோத்தமன் என்னும் பெயருக்கு மாறாகாதோ என்னுஞ் சங்கையைச் சிவனைப் புருஷசப்தத்தாற் சொல்லப்படும் வசநங்களை யெடுத்துக்காட்டிமறுத்தார். சிவனைப் புருஷசப்தத்தாற் சில விடத்துக் கூறுதலுண்மையே. சிவனைப் போன்ற புருஷர்கள் யாவருக்கும் உத்தமனென்பது போதரத் திருமாலுக்குப் புருஷோத்தமனென்னப் பெயர் வழங்குவதை யிவர் கூர்ந்தறிந்திலர். இதனையறிதற்குச் சிறிது கல்வியேனுமவேசாலும். அஃதிவர்க்கில்லாமைக்கு யாமென்செய்பலாம்.

விஷ்ணுவைப் புருஷோத்தமனென்பது அவர் சிவனுக்கு உத்தமமாக நடக்கும் புத்தமனெனவும் பிரமனாதி தேவர்க்குச் சிறந்தவனெனவும் பொருள்வரைந்தார். அங்ஙனமாயின், சிவனைச் சார்ந்தவரில், விஷ்ணுவை யொழிந்த ஏனையயாவரும் அதமமாக நடக்குமவரென்பதுதானே போதரும். அதனாலேயே சிவன் மனைவியும் மக்களும் நந்தி முதலானாரும் சாபமெய்தினர்போலும். விஷ்ணு சிவனுடன் கூடியிருப்பவரென்று ஆழ்வார்களருளிச் செயலைக்கொண்டு இவர் சாதிக்கவருகிறாரன்றோ? விஷ்ணு பிரமன் முதலானோர்க்குச் சிறந்தவரென்னில், பிரமபுத்திரரான சிவனுக்குஞ் சிறந்தவராதலுண்மையேயன்றோ?

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம், க-வது அம்சம் எ-ம் அத்தியாயத்தில் மூலப்பிரகிருதியை விஷ்ணுவின் சரீரமென்று சொல்லியிருப்பதனால், விஷ்ணு மாயா ரூபிணியென்றார், இதுமிக்க அறிவீன-

மையே. பிரகிருதி விஷ்ணுவின் சரீரமென்னில், விஷ்ணு சரீரியெனப் புலப்படவில்லைபோலும்! பிரமன் சிவனுதியோர்க்கு விஷ்ணு அந்தராத்மாவாய்ச் சரீரியாயிருப்பதுபோல, பிரகிருதியென மாயைக்குச் சரீரமாய்த் தான் சரீரியாயிருக்குமவனென்க. "யஸ்யாத்மா சரீரம் யஸ்யப்ருதிவீ சரீரம்" என்னுஞ் சுருதி இதனை நிலைநிறுத்திவதாகும். இவ்வாறு சரீர சரீரி சம்பந்தங்களை யுய்த்துணருமவன்மை யில்லாவிவர் சைவமதஸ்தாபகரானதும் அதற்காக ஆழ்வாரருளிச் செயல்களுக்கு அபார்த்த முரைத்துத் தடுமாறுவதும் கலிகால வேடிக்கையேயாம். அந்தோ! விபரீதம்.

மூலப்பிரகிருதி ஆதிமூலமாகுமென்பதும், அம் மூலப்பிரகிருதி விஷ்ணுவானமையால் ஒருயானை அவனை ஆதிமூலமென்றழைத்ததெனவுங் கூறினர். மூலப்பிரகிருதியை விஷ்ணு வெனக்கூறியது மதிநுட்ப"மென்று மேலே யெடுத்துரைத்தாம்:

இவர் சொல்வதுவே சரியாகட்டும்.

> அவசங்கராசலங்கொண்டுநின்பே சொலமொழியங்கைத்
> தவசங்கராவிழத்தோற்றுவித்தோய் தொலையாசிலவை
> நவசங்கராசிதரும்புகலூரவென்னுவைக்கொண்டு
> சிவசங்கராவெனமாட்டேனெனக்குன்றிருவுளமே.

என்று சைவரொருவர் பாடியதில் அவ்யானை சிவனையே ஆதிமூலமென்றழைத்ததாகவும், சிவன் விஷ்ணுவை யாங்குத் தோற்றுவித்தனரென்று முரைத்தார்.

இவரோ ஆதிமூலம் திருமாலே யென்கின்றார். இவர்களில் ஞானமுடையாரின்னுரெனவும் ஞானமில்லாரின்னுரெனவும் அறிவுடையாரே ஆராய்ந்தறிவாராக. ஆயின் இரண்டாமத்தியாயத்தில் சிவசத்திமூர்த்த நான்கனுள் விஷ்ணுமூர்த்தமுமொன்றெனத் தெலக்கிவந்து இவர் சொல்லியவைகளைப் பரிசீலித்தோட்டினும்.

மூன்றுமத்தியாயம்.

இனி மூன்றுமத்தியாயம் "கேசவார்த்த மூர்த்தியைத்துதித்த ஆழ்வார், அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தி தரிசனத்தையும் விரும்பினார்" என்பதாம். இதற்குத் திருவாய்மொழி "மாநிருமூவுலகும்" என்னுந் திருப்பதிகத்தில் ௭-வது பாட்டு

> "என்றிருமார்பன்றன்னை, யென்மலைமகள் கூறன்னை
> என்றுமென்றுமகளை யகம் பாற்கொண்ட நான்முகனை
> நின்றசசிபதியை நிலங்கண்டெயின் மூன்றெரித்து
> வென்றுபுலன்றுறந்த விசும்பாளியைக் காணேனே".

என்பதை யெடுத்துக்காட்டினார். இதில் "திருமார்பன்றன்னை" என்றெடுத்து. "மலைமகள் கூறனை" யெனவும் "நாமகளை யகம்பாற்கொண்ட நான்முகனை" யெனவும் "சசிபதியை" யெனவுங் கூறப்பட்டுளது. இவ்வாறு கூறியது முதலதிகாரத்தில் ஆழ்வார் அருளிச்செயல்கட்கு இவர் கூறிய தவறுரையை மறுத்து ஸ்வாமி மையுரையையுரைத்த விடத்துச் சொன்னபடி, ஸாமானாதிகரண்ணியமாகப் பிரமன் சிவன் இந்திரனுதியர்க்கு அந்தர்யாமியான திருமாலேயே குறித்ததாம். இவ்வாறன்றி, "மலைமகள் கூறனை" யென்பதை மாத்திரமெடுத்துக்கொண்டு, அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்ததரிசனம் தாபகப்படுமேல் நான்முகனிந்திரர் தரிசனமும் அங்ஙனே தாபகமாமன்றோ? ஆயின் இவரெடுப்பு யாது பயன்பெறும்? இத்திருப்பதிகத்தில், ஆழ்வார், பிரமன் சிவனுதியரைத் திருமால் விபூதியில்வைத்தருளிச் செய்தனரேயன்றி, அவரைத்துதித்திலரென்றற்கு அத்திருப்பதிகம் ௨-ம் பாட்டின் "சில

நீரெரிகால் வி[ண்]ணுயி[ர்]" என்றிவைதான் முதலா முற்றுமாய் நின்
ற வெந்தாயோ" என்றும், ௩௰ம் பாட்டில் "பூத்தண்டுழாய்முடி
யாய் புனை கொன்றையஞ் சடையாய் வாய்த்தவென் னான்முக
னே" என்றும், ௬௰ம் பாட்டில் "எழில் மூவுலகு நீயே அங்குயர்
முக்கட்பிரான் பிரமபெருமானவனீ, வெங்கதிர் வச்சிரக்கை யிந்தி
ரன் முதலாத் தெய்வநீ" யென்றும், சேதநாசேதநங்களை ஸாமா
நாதிகரண்ணியமாக அருளிச்செய்ததே சாதிக்குமென்க. ஆயினு
மிவர்கள் சே[ஷி]யான திருமாலுக்குச் சேஷபூதர்களென்பதனை
௨௰ம் பாட்டில "அரனுன்முக னேத்துஞ்செய்ய நின்றிருப்பாத
த்தை" என அருளிச்செய்தது நிலைநிறுத்துமென்க. இன்னும்
"நிலங்கீண்டெயின் மூன்றெரித்து வென்று புன்றுறந்த விசும்
பாளி" என்பவைகளில் முன்னெடுத்ததுபோலவே "எயின் மூன்
றெரித்ததைப் பொறுக்கிக்கொண்டு, தமக்குச் சாதகமாக்கிக்கொ
ண்டார். இது பொருந்தாது. திரிபுர விஜயத்தின்போது, திரு
மால் பசுவாயுங் கன்றுமாயுமிருந்து திரிபுராசுரருடைய அமிர்த
கூபத்தைப்பருகியும், பௌத்தனுயிருந்து, அவர்களை வேதமார்க்கத்தி
னின்று நழுவச்செய்தும், அரசமரமாயிருந்து அவர் மனைவியர்
நிலையைக்கெடுத்தும், சிவனுக்கு ஹரிபஞ்சரமென்னு மந்திரத்தை
யுபதேசித்தும், அக்கினியாயிருந்து வன்மை பெறச்செய்தும்,
அம்பாயிருந்து திரிபுரங்களை யெரித்தும், தேரின் அச்சு முறிந்து
விழுந்தபோது சிவன் நிலைகுலையாமல் கபிலரானதான் சிவனைத்தா
ங்கிக்காத்தும் செய்தகாரியங்களைச் சுட்டியதேயன்றிச் சிவனைக்
குறித்ததன்றும். பாரதயுத்தத்தில் பாண்டவருக்கெய்திய வெற்றி
போன்றே திரிபுர விஜயத்தில் சிவனுக்கெய்திய வெற்றியாம்.

கூற்றொருபால் மங்கையான்; * * * காப்பு.

என்னும் பொய்கையாழ்வாரருளிச்செயலையுந் தமக்குச் சாத
கமாக்கிக்கொண்டார். இது

எற்றான் புள்ளூர்ந்தா னெயிலெரித்தான் மார்விடந்தான்
நீற்றா னிழல் மணிவண்ணத்தான்-கூற்றொருபால்
மங்கையான் பூமகளான் வார்சடையா னீள்முடியான்
கங்கையா னீள்கழலான் காப்பு.

என்னு மருளிச் செயலிலுள்ளது. இச்செய்யுள் உபாஸ்ய
உபாஸக வேஷத்தை யுரைப்பதாகும். இதில் "வார்சடையானீ
ண்முடியான், கங்கையானீள் கழலான்" என்பவையே காட்டு
மென்க.

"[நீ]ற்றுக்களைத் தீமன்கோ மேவுசீர்மாரியென்கோ
[...]ங்கு தாரகைகளென்கோ" எனவும் ஆழ்வார் கூறும்வழி, இங்கே
விஷ்ணு விபூதியில் சிவனையும் வைத்துவழுத்தினாரென்னில், யாவை
யும் தெய்வ விபூதியில் வைத்துச்சொல்வது, தெய்வத்தைப்புகழ்வ
தேயாம். மூர்த்தி முறையில் ஒரு மூர்த்தியைச்சுட்டி அவனைக்
[...] என்றார். "என்
கண்ணனேயென்பது அவ்விபூதிப்புகழ்ச்சேரா[து] என்றார். சிவன்
திருமார்பன் றன்னை" என்னும் ஆழ்வாரருளிச் செயலில், சிவன்
[...] இரமனிந்திராதியரைக் கூறுகிறக, இவர் இங்கு ஒரு மூர்த்தியைச்
சுட்டியதென்று கூறியது அறியாமையேயன்றோ? ஆயினும் பரப்
பிரமம்யாவுமாயிருக்கிறது என்று தொகுத்துச்சொன்னவர் பூமியும்
பரப்பிரமமே யென்னில், யாவுமெனத் தொகுத்துரைத்தபோது
அங்ஙன மாகாதென்
விபூதிபரமென்றும், தனித்துரைத்தபோது, அங்ஙன மாகாதென்
றும் கூறும் புத்திசாலியுண்டா? ஈசுவரன்எவற்றையும் யாரையு
முண்டாக்கினுனென்பவர், பூமியை ஈசுவரனுண்டாக்கினுனென்
றுரைப்பின், யாவுமென்றவிடத்து உண்டாக்குதலை [...]
றும், தனித்துரைத்தபோது அங்ஙனமில்லையென்றுங் கூறும்
அறிவுடையாருண்டோ?

"குன்றம் எனைத்தமென்கோ" என்பதுபோலன்றி, "விசும்பாளியைக்காணேனே" எனக் கூறியிருத்தலால் தரிசனம் விரும்பினரேயன்றி விபூதியில்வைத்துப் புகழ்ந்திலரெனக் குறித்தார். ஒருபாவில் ஓரிடத்தில் யாவையும் யாரையும் தெய்வ விபூதியில் வைத்து, மற்றோரிடத்தில், அவ்யாவையும் யாரையும் காணேனென்றோ வென்னில் யாவையும் யாரையும் விபூதியாகவுடையானைக் காணேனென்றும், யாவராலும் வணங்கப்படுமவனென்னில், யாவரும் விபூதியானை வணங்குமவரென்றும் பொருட்டுமேயன்றி இவர் சொல்லுமாபாசப்பொருளுக்கிணங்க தென்க. திருநாவுக்கரசர்தேவாரத்தில் திருக்காஞ்சி மற்றும் திருசேரிகை ..ம் செய்யுள் "மாயனும் மாலனுகி மலரவனுகி ...ணுய்த், ...யாய், கிளையெட்டாகித் தீர்த்தமாய்த் திரிதர்கின்ற, காயமாய் ...யுள்ளார்" என்றும், திருக்காளத்தித் திருத்தாண்டகம் ..ம் செய்யுள் "நாரணன்காண் நான்முகன்காண் ...கன்காண்" என்றும் வருமவைக்கும்; திருப்புள்கூர் திருநீரேர் திருத்தாண்டகம் அ-ம் செய்யுள், "கூரரவத் தணையானும் குளிர்தண்பொய்கை மலரவனும் கூடிச் சென்றறியமாட்டார்" என்றும் திருப்புறம்பியம் திருத்தாண்டகம் ௧0-ம்செய்யுள் "கோவாயவிந்திரனுள்ளிட்டாரக்குமாரனும் விக்கினவிநாயகனும், பூவாய பீடத்துமேலயனும் பூமியளந்தானும் போற்றிசைப்ப" என்றும் வருமவைக்கும் எவ்வாறு பொருள் கூறுவரோ கூறட்டும்.

ஆழ்வாருக்கு விஷ்ணுவெனுந் தெய்வமொன்றிருப்ப, அவர் வேறு தெய்வமும் விரும்புவரோ வென்னின் அவ்விஷ்ணுமூர்த்தியின் வேறாயுள்ள அரன் அயனுதி மூர்த்திகளால் தங்கொள்கைக்கேதேனும் இடையூறுண்டாகுமோ வென்றஞ்சி யப்படி விரும்பினரென்க என்றார். இவ்வாறு விரும்புவோர் சைவ வேடம்பூண்டிருந்தே சாக்தேயர் போன்று சக்திப் பெருமையுரைத்தும் சமயத்துக்

கேற்றவாறு காணுபதர்போன்று கணபதிக்குயர்வு கூறியும், கௌமாரர் போன்று குமாருக்குச் சிறப்புக்கூறியும், அத்துவித ...வலம்பிகளாய்த் தாங்களே "சிவோஹம்" என்றுரைத்தும் ...ளுக்கு எல்லா மூர்த்தியுமொன்றே என்றும் எவரையு மஞ்சிப் புகழ்ந்து வணங்குமவர்களாம். யாம் முன்னையதிகாரத் துரைத்தபடி தன்னுடன் மாறுபடும் மனைவிக்கு வெருவியும் திரிபுராஜயத்தின் ...தன்னைக்கும் ...டாமையினுல் தேசின் அச்சமுறிச் செய்த முத... குமாருக்குப் பயந்தும் வி... பாப்பியாசத்தின்போது தன்மே... டெழி... ...னிஷ்ட குமாரருக்கும் ... வணங்கி ...வ... தெய்வமு..., தங் கொள்கையுமதுவேயாதலாலும் அக்... ...யே அக்கொள்கையை ஆழ்வாருக்குஞ் சம்பந்தப்படுத்தினர்.

"மாறனின் மிக்குமோர் தேவுமுளதே" என்றும், "கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா ...யனல்லாற் றெய்வமில்லை" என்றும் "ஓ ஓ உலகினதியல்வே, ஈன்றோளிருக்க மணைநீராட்டிப், படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்து தேர்ந்துலகளிக்கு முதற்பெருங்கடவுணிற்பப், புடைப்பலதானறி தெய்வம் பேணுதல் தனது புல்லறிவாண்மை பொருந்தக்காட்டி" என்றும், "எம்பெருமா மாயனையல்ல தொருமாதெய்வமுடையோமாயாமே" என்றும், "திருமனையல்ல... மில்லேன் பிறருகன்றன்னோடு எதிர்வனவுமெனக்கு நேரான்" என்றும், "மற்றுமோர் தெய்வமுண்டே மதியிலா மானிடங்காள்" என்றும், "மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேன்" என்றும், "எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த எச்சிற்றேவரல்லாதார் தாமுளரே" என்றும் அருளிச்செயலின்படி ஆழ்வார்கள், தேவதாந்தரங்களை அடியிலேயே ...பாதி த்ருணீகரித்திருப்போராதலால், ...யத்தினுலும் அச்சத்தினுலும் பிறதெய்வங்களைத் துதிப்பரென்பது சொல்லுவார் தலையிலேயே பெறத்தக்கதாம்.

இன்னும் இவர் ஆழ்வார், எல்லாமுணராராவரென்றும் ஐயமு மச்சமு முடையாரென்றும் சொல்லவந்து, அதற்கு ஆழ்வார், "அடியேன் சிறியஞானத்தன்" என்றும், "திருமாலே அடியேன் காண்பா னலறுகின்றேன்" என்றும், "ஞானமில்லாச் சிறுதகையேன்" என்றும், "மடவன் னெஞ்சங்காதல் கூர வல்வினையே னயர்ப்பாய்த் தடுமாறுகின்றேன்" என்றும், "புகழுமாறறியேன்" என்றும், அருளிச்செய்திருத்தலை யெடுத்துக் காட்டினார். ஸர்வ விலக்ஷணனுமான பகவானைக் கண்டு, தம்மையு நோக்கும் பெரியோர், எல்லாத் திறத்தும் தமக்கேயுள்ளதாகக் கூறுதல் மரபு. இது வறிவிலாரேயன்றி அறிவுடையவர்க்கெல்லாம் ஒப்பமுடிந்த தொன்றாம்.

இவர் ஆழ்வார், எல்லாமுணராரெனவென்றும் ஐயமுமச்சமுமுடையாரென்றுங் கூறி, எல்லாமுணராமை ஐயம் அச்சம் ஆகிய இவைகளைக்கொண்டு திருமாலுக்குத் தாழ்வும் சிவனுக்கு மேன்மையும் காட்டவந்தாரன்றோ? இவரே நான்காமதிப்பாயத்திறுதியில் (ஆழ்வார்) "அரனடியவராகிய பெரியார்" என்றும் பேசியிட்டார். இதனால் திருமாலுக்குத்தாழ்வும் சிவனுக்கு மேன்மையுங் கூறுமரனடியார், எல்லாமுணராமையும் ஐயமு மச்சமு முடையாரென்பது உண்மையெனவே நிலைபெற்றது. ஆகவே, இவரும் இவர் முன்னோரும் இப்போதிருப்போரும் இனி வருவாருமான அரனடியார் என்ன வகையுடையாரோ இதனை அறிவுடையாரே நனித்துணர்வாராக. அந்தோ! இவ்வளவு புத்திக்கூர்மையுடையார் சமயஸ்தாபகராயினது பெருவியப்பேயாம். எல்லாமுணராமை அச்சம் இவைகளையுடைய அரனடியார் கூறும் சிவன் மேன்மை என்ன தன்மையதோ?

ஆழ்வார் தம்மைத்தாழ்த்திக் கூறிக்கொண்டதனால் ஆழ்வார் தாழ்வுடையாரென்னில், திருவாசகத்தில் திருச்சதகம், மெய்யுணர்தல் ௨-ம் செய்யுள், "கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு குடிகெடினும், நள்ளேனினதடியாரொடல்லால் நரகம்புகினும், உள்ளேன் பிறதெய்வ முன்னையல்லாதெங்களுத்தமனே" என்றுரைத்தவர், திருச்சதகம் ௫-ம் செய்யுள் "தவமேபுரிந்திலன் றன்மலரிட்டுமுட்டாதிறைஞ்சேன் அவமே பிறந்த வருவினையேன்" என்றும், அறிவுறுத்தல் ௪-ம் செய்யுள் "உன் திருவடிக்கேயகவுகுமையேனன்புருகேன் பூமாலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன்" என்றும், அநுபோககைக்கு ௨-ம் செய்யுள், "செய்வதறியாச்சிறுநாயேன் பொய்யர்பெறும் பேறத்தனையும் பெறுதற்குரியேன்" என்றும், ஆனந்தக்கழிவு ௭-ம் செய்யுள் "இரங்குபாவியேற்கு" என்றும், ஆனந்தபரவசம், ௧-ம் செய்யுள், யானே பொய் என் நெஞ்சும் பொய் என்னன்பும் பொய்" என்றும், நீத்தல் விண்ணப்பம் ௧௨-ம் செய்யுள், "செடிசேருடலைச் சிதையாததெத்துக்கு" என்றும், வெறுந்தகை நீயென்னையாட்கொள்ள யானே" ...ம் புலன்கள் கொண்டு வெறுந்தகையேன்" என்றும், ௨௮-ம் செய்யுள் "புலன்கடிகைப் பக்கபாலுந் திகைத்திங்கோர் பொய்நெறிக்கே விலங்குகின்றேன்" என்றும், கோயின்மூத்த திருப்பதிகம் ௩-ம் செய்யுள் "அன்புடையடிமைக் குருகாவுள்ளத் துணர்விலியேன்" என்றும், அடைக்கலப்பத்து ௧-ம் செய்யுள், யான்பாவியேன் புழுக்கணுடைப்புன்குரம்பை... கல்லாக் கல்வி ஞானமிலா வழுக்குமனத்தடியேன்" என்றும், திருவெண்பா ௮-ம் செய்யுள் "யாவர்க்குங் கீழாயடியேன்" என்றும் வறுமைகளைக் கொண்டு கூறிக்கொண்டதற்கு மாணிக்கவாசகருக்கு எத்தனைவிதமாகத் தாழ்வு கூறலாமோ கல்வியறிவுடையாரே ஆராய்ந்தறியட்டும். இவற்றைக் கூறுதலெமக்குத் தடைபன்மையாலும் ஆழ்வாரருளிச்செயல்கட்கு அபார் தகவோர் வாய்மேலடிக்கவே யாமிக்கவற்றை யெடுத்தலானும் விரித்துக் கூறாது விட்டாம்.

ஆழ்வார், சசிபதி, விசும்பாளியென இந்திரனை வழுத்தினு ரென்றும், விஷ்ணுவின் வியூகமான வாசுதேவ சங்கர்ஷண பிரத்தியும்ந அநிருத்தர்களை முறையே அப்பெயர்கொண்டு வழுத்தாமையால் அவற்றை வெளியிடும் பாஞ்சராத்திராகமம் அவர்க்குடன்பாடின்றென்றார். ஆழ்வார் இந்திரனைத் துதித்தாரென்றது கல்வி கேள்வியில்லார் சொல்லேயென முன்னர் நிரூபித்தாம். ஆழ்வார் "சுடர்மிகுசுருதி" என முதலில் வேதத்தை யெடுத்துரைத்தமையால் அவ்வேதவழி நூல்களத்தனையுங் கூறினாராகின்றார். சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாஸ புராணங்களென முறையே கூறாமையால், அந்நூல்கள் அவர்க்குடன்பாடன்றென்பது வெற்றுரையாவது போல, இவ்வுரையும் வெற்றுரையேயாம். வாசுதேவாதி வியூகமூர்த்திகளையும் அவ்வாறே கொள்க. தேவார திருவாசக முடையார், பிரம விஷ்ணு ருத்திர மகேசுர சதாசிவர்களையும் அஷ்டபக்ஷ சம்புபக்ஷங்களை முறையே அப்பெயர்களால் ஓதாமையாலும் வேத விருத்த சைவாகமபக்ஷமும் அவர்க்குடன்பாடன்றென்றே துணிக. இந்துதேசத்திற் குடியேறியும் இந்துக்களூல்களைக்கற்றும் ஆங்காங்கு சில பாடல்களையும் விஷயங்களையும் எடுத்துக்காட்டித் தம் சமயத்தைப் போதிக்கவருங் கிறிஸ்தவர்கள் சொல்போன்றே யிவர் சொல்லுதலும் பயனற்றொழிந்ததென்க. ஆக மூன்றுமதிகாரத்தில் கேசவார்த்தமுதலியவை துதித்த ஆழ்வார் அர்த்தநாரீசுவர மூர்த்தி தரிசனத்தையும் விரும்பினரென்றுரைக்க வந்து காட்டிய வைகளையெல்லாம் பரிகரித்தொழித்தாம்.

நான்காமத்தியாயம்.

இனி நான்காமத்தியாயம் அர்த்தநாரீசுவர தரிசனம் விரும்பின ஆழ்வார் மூர்த்திரயமென்னுந் திரிமூர்த்திகளையுந் துதித்தா ரென்பதாம். இதற்குத் திருவாய்மொழி க-வ்து முனிவே யென்னுந் திருப்பதிகத்தில், "முனியே நான்முகனே" என்னுஞ் செய்யுளையும், உ-வது பாமருமூவுலகும் என்னுந் திருப்பதிகத்தில், "காத்தவெங் கூத்தாவோ" என்னுஞ் செய்யுளையும் ...து வார்கடா வருவியானை என்னுந் திருப்பதிகத்தில் "அமர்ந்ததண்பழனம்" என்னுஞ் செய்யுளையு மெடுத்துக்காட்டினார். இவைகளில் "நான்முகனே முக்கண்ணப்பா", என்பது மூர்த்தித்திரயத்தைக் கூறிற்றில்லை. இதிற் சொல்லப்படும் நான்முகனும் சிவனும், பிற்பட்டதிற் சொல்லப்படும் "சடையாய், நான்முகனே" என்பதும், அதனிற் பிற்பட்டதிற் கூறப்படும் "முக்கணம்மானை நான்முகனை" யென்பதும், அவர்க்கந்தர்யாமியாய் ப்ரகாரியான திருமாலையே குறித்ததாம். இம்முறையை முதலதிகாரத்திற் சந்தர்ப்பத்தோடு "அயனரனெனவுலகழித்தமைத்துளனே" எடுத்துக் காட்டினும். "தாமோதரனுருவாகிய சிவற்குந்திசைமுகற்கும்" என்றும் "புணர்க்கு மயனாயழிக்குமரனாய்" என்றும், "நீக்கவுலகுக ...டோறு மேவிக்கண்ணன் திருமூர்த்தி நக்கபிரானோடயனு மிந்திரனும் முதலாகத் தொக்கவமரர் குழாங்களெங்கும் பரந்தன" என்றும் "வெள்ள நீர்ச்சடையானு நின்னிடைவேறலாமை விளங்க நின்றதும்" என்றும், "நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்ச் சீரார் சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாயயனாய்" என்றும், "முக்கட்பிரான் பிரமபெருமானவன்" என்றும், "பிரம பிரானாய் சிவப் பிரானுமவனே" என்றும், "தானுஞ் சிவனும் பிரமனும் ... ணைத்ததனிமுதலே" என்றும், "அயனுஞ் சிவனுந்திருமாலும்" என்னும் திருமாலுக்குப் பிரமன் சிவனியர் சரீரங்களாயிருந்தலால்

ஸாமாநாதிகரண்மாக அருளிச்செய்திருப்பதே எமது பக்ஷம் சால் புடைத்தென நாட்டுவனவாம்.

இவைகளில், முதலாவதிலுள்ள "செய்யேல்" என்னுமொருமையால் அவையொரு மூர்த்தியென்னும் பொருடந்தது என்றும் இரண்டாவதில் "நீயானல்" என்னுமொருமையால் அப்பொருளையே பயந்தது என்றும் மூன்றாவதில் ஒருமையின்றாகவே இக்குன்றங் குறைகாது இதுவுமப்பொருளையே பயந்தது என்றும், கூறினர். இம்மூன்றிடத்தும் ஒருமையாற் றமக்குச் சாலப்பொருத்தமெனக் கருதியுள்ளார். இது விபரீதமேயாம், இவர் இவ்வதிகாரத்தாதியில் மூர்த்தித்திரையைநுதித்தாரென் றெடுத்ததற்குப்பன்மையாற் கூறியிருப்பின் பயன்பெறலாமன்றி, ஒருமையாற் பயிந்திருத்தல் சாலாதென்க. இது, பிரமருத்திரரைக் கூறாது, அவர்க்கந்தரியாமியான திருமாலொருவனையே துதித்ததாகும் என்னும் எமது பக்ஷத்தை நனிதாபிக்குமென்க. இவர் சாதகமென்றெடுத்தவை யிவர்க்குப் பாதகமாயினவென்க.

இன்னுமிவர் திருவாய்மொழி பத்துடை யென்னுந் திருப்பதிகத்தில்

> ஒன்றெனப் பலவென வறிவரும் வடிவினுணின்ற
> நன்றெழிஞரண் ஞன்மகனரனெனுமிவரை
> ஒன்றநும் மனத்துவைத் துள்ளிநும் மிருபசையறுத்து
> நன்றென நலஞ்செய்வதவனிடை நம்முடைநாளே.

என்னுஞ் செய்யுளை யெடுத்துத் தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளத்தேடினர். இச்செய்யுளுக்கு முற்பட்ட செய்யுள்.

> உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன்றுயர்ந்துருவியந்தவிந் நிலைமை
> உணர்ந்துணரிலு மிறைநிலை யுணர்வரிதுயிர்காள்
> உணர்ந்துணர்ந்துரைத் தரியயனர னென்னுமிவரை
> உணர்ந்துணர்ந்துரைத் திறைஞ்சுமின் மனப்பட்டதொன்

என்பதாம். இதில் அரி அயன் அரன் என்னுமிவரை யுணர்ந்துணர்ந்து, உரைத்துரைத்து மனப்பட்டதொன்றுன அரிணை யிறைஞ்சுமினென நியமித்தருளினர். இச்செய்யுள், இவர் பக்ஷத்தைச் சேதிப்பதாதலால் முற்பட்டதான இச்செய்யுளைவிட்டுப், பிற்பட்டதான "ஒன்றெனப்பலவென" என்னுந் தொடக்கத்துச் செய்யுளைத் தமக்குச் சாதகமாக்கிக்கொண்டார். அதுமிவர்க்குப் பயன் றருவதில்லை. இச்செய்யுளிலுள்ள, "அவனிடை" என்னுமொருமையே அயனரன் என்னுமிருவரை யொழித்து நாரணனென்னுமொருவனைக்குறித்து நிற்குமென்க. இதில் "இருபசை" யென்பதற்கு, உட்பற்று புறப்பற்று எனப்பொருளுரைத்தார். இடமுண்டேலங்ஙனங் கூறத்தடையில்லை. அது முன்னோடு விருத்தமாதலால் ஒவ்வாது. ஆகவே அந்த இருபசை யென்பதற்கு அயன் அரனிடத்துள்ள பற்றெனப் பொருளுரைப்பதே தக்கதாம். மூன்று குணங்களை யெடுத்துரைத்து, அவைகளிரண்டெனக் குறிப்பின், அவ்விரண்டும் குணமென்றே கூறுதல்வேண்டும், முத்தொழில்களை யெடுத்துக்காட்டி அவற்றிலிரண்டென்னில், அவ்விரண்டுந் தொழிலெனவே கோடல்வேண்டும். அவ்வாறே மும்மூர்த்திகளையு மெடுத்துரைத்து அவர்களிலிருவரென்னில், அங்கு இரு மூர்த்திகளையே கொள்ளவேண்டுமென்றே? இவ்வாறு பிரகரணத்துக்கேற்றவாறு நில்லாதுதோல்வியுறுவது இவருரையேயாம். இவருரை கொள்ளாக்கால், முன்னையதிகாரத்தில் "சசிபதி, விசும்பாளி" யென்னவந்ததற்குக் கதி யென்னையோ வென்றார், அவற்றின் கதியை யாங்கே தகர்த்திட்டாமாதலால், இவர் உரையின் கதி அதோகதியேயாம். பின்னும்,

> அவாவறச்சூழரியையயனை யரனையலற்றி,
> அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச் சடகோபன்,

என்னுந் திருவாய்மொழி முடிவுச்செய்யுளை யெடுத்துரைத்து, இதில் ஆழ்வார் நான்முகனையும் அரனையும் நீக்கியதுண்டா என்றார். அரியை அயனை அரனை என்னுமிடத்து, மூவரையுமே உத்தேசிய ரென்றுரைத்ததன்று. சாத்விக குணத்தினிற்போன், சாத்விக ராஜஸ தாமஸங்களை யறிந்துரைத்து, உண்மையைக் கொண்டனன் என்னுமிடத்து, உண்மையைக் கொண்டனன் என்பதனால் சாத்விகத்தைத் தழுவி ராஜஸ தாமஸங்களை யொழித்தனனென்பது தொனிப்பதுபோலவும், வாதியுமே யுலைமையெனக் கூர்ந்த நியாயாதிபதி, வாதி பிரதிவாதி சாக்ஷிகளை விசாரித்து, நியாயங் கூறினன் என்னுமிடத்து நியாயங் கூறினன் என்பதனால் பிரதிவாதியையும் அவன் சாக்ஷியையும் தவிர்த்து வாதிபக்ஷத்தைத் தழுவினனென்பது பெறப்படுதல் போலவும், நாராயண பாராயணரான ஆழ்வார், அரியை யயனை யரனை யலற்றினரென்னுமிடத்து அலற்றினரென்றதனால் மற்றை யிருவராகிய அயனர னென்னு மிவரை யொழித்து அரியையே துணிந்தனரென நிலைபெறுமென்க. இதனைச் சாதித்தற்கருமறை, "அரியயனரனென்னு மிவரை உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின் மனப்பட்டதொன்றே" எனவும், "நாரணன் நான்முகனரனென்னுமிவரை, ஒன்றும் மனத்துவைத்துள்ளிநுமிருபசையறுத்து, நன்றென நலஞ்செய்வதவனிடை" எனவும், "முதன் மூவர்க்கு முதல்வன் றன்னை" எனவும், "பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் றனக்கும், பிறர்க்கும் நாயகனவனே" எனவும், "தயரதற்கு மகன்றன்னையன்றிமற்றிலேன் றஞ்சமாகவே" எனவும், "கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா கண்ணனல்லாற் றெய்வமில்லை" எனவும், "மாறனின் மிக்குமோர் தேவுமுளதே" எனவும், "மாயனையல்லதொரு தெய்வமற்றுடையமோயாமே" எனவும், எழுந்த அருளிச்செயல்களும். ஆகவே இதில் மூவரையுந் துதித்தாரென்பது முழெழுத்தா யுலைந்ததென்க.

ஆழ்வார் பத்துடையென்னுந் தொடக்கத்துப் பத்தில் "புறநெறி களைகட்டுணக்குமின்" என்று ஏவிய தென்னையெனில், சாக்கிய சமணாதி புறச்சமயங்களை நோக்கி யப்படி யேவினரென்க என்றார். இது மிக்க புதுமையே. "ஒன்றுந் தேவு" மெனுந் தொடக்கத்துப்பத்தில், "தேசமாமதிள் சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரதனுள் பரன் பாலோரவம்பறைதலென்னாவதிலிங்கியர்க்கே" என்றும், "இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீருஞ் சமணருஞ் சாக்கியரும் வலிந்து வாதுசெய்வீர்களுமற்றுநுந் தெய்வமுமாகி நின்றான்" என்றும் எழுந்தருளிச்செயல்களின் முன் இவர் கூறியது அறுவனவேனும் பயன்படுமோ? புறநெறியென்பதற்கு சமண சாக்கியங்களைக் கொண்டாரே, சாக்கிய சமணங்களுடன் கூடியது ... மென்ற திவ்வருளிச் செயலுக்கு யாது பதில் கூறிப்பிழைப்பார்? இனித் தஞ்சமயம் இத்தன்மைத்தென்றுந் தெரிந்துகொள்வாராக.

அம்முடிவுச் செய்யுளில், அரியை யயனையரனை யென்னுமிடத்து, பின்னின்ற அரனும் "சிறப்புடைப்பொருளைப் பிற்படக் கிளத்தல்" என்னும் விதிப்படி சிறப்புறுமென்றார். ... கூறின இவரது சொல், அரி சப்தத்துக்குப்பின் அயசப்தம் வந்திருந்தலுக்குத் தமொழி, "ஒரு வழியில் ... வந்து பொருளெஞ் சிறப்புடைத்தென்பது கொண்டும்" என்றுரைத்து முன்கூறிய விதி ஒன்று மோசம் ... எனவே ஓரிடத்தில் பிற்படக்கிளத்தல் சிறக்குமென்றும், அஃதல்லாவிடத்து முற்படக்கிளத்தல் சிறக்குமென்றும், தமொழி யுரைத்து உப்புமிஞ்சுமிடத்து அப்பும், அப்பு மிஞ்சுமிடத்து உப்பும் கொள்ளும் மதியாளர்போல் ... சமாஸத்தை அறிவுடையார் செவிகொடுத்துக் கேளாரென்க. ஸமாஸத்தில் (பதச்சேர்த்தியில்) அப்யர்ஹிதமென்றும் அல்பாச்தரமென்றும் இரண்டு வகையுண்டு. அப்யர்ஹிதமாவது சிரேஷ்டமான சொல்லை முற்படவெடுத்துரைத்தல். அல்பாச்தரமாவது குறைந்த ...

எழுத்திலக்கங்களையுடைய சொற்களை முறையே வைத்தல். அவ்வாறே இங்கு அரி அயன் அரன் என்னும் பதச்சேர்க்கையில் முற்பட்ட அரி சப்தம் அப்யர்ஹித நியாயத்தின் பாற்பட்டுச் சிறப்புப்பொருளைக் குறித்து நின்று, இவரது ஆபாச வுரையைத் தலைகாட்டா தோட்டிவிட்டதென்க.

இந்த அப்யர்ஹிதமுறை ஆழ்வாரருளிச் [illegible]யில் எனையிடங்கட்கும் பொருந்துமோவெனின், முடிவுச் செய்யுளில் இவ்வுபாசகர் தமக்கு மிகச் சாதகமுண்டாயிற்றென்றதை மறுத்து "ஸத்யமேவஜயதேநாந்ருதம்" என்பதின்படியுள்ள நியாயத்தை யெடுத்துச் சொன்னோம். இது எனையிடங்கட்கும் பொருந்தாது. இப்பதச் சேர்த்தியும் ஒரு பொருளையேனும் ஒருவரையேனும் சிறப்பித்துக் கூறுவதும் ஆழ்வார் துணிந்த நாராயணனே பரம்பொருளென்னும் துணிவுக்கு முரண் படாது பெறு. இதனை, க-பத்து; கூ-திருவாய்மொழி ச-ம் பாட்டில் "திருமகள் மண்மகளாயர்மடமகள்" என்றவர், [illegible]0-ல் பின்னைகொல் [illegible]ர் கொல் திருமகள் கொல்" என்றும், க-கூ-கூ "காயமுஞ் சீவனுந்தானே" என்றவர், [illegible]-ல் "ஆவியுமாக்கையுந் தானே" என்று [illegible] "வாக்கு மனமுங் கருமமும்" என்றவர், க0-எ-அ-ல் "மனமேவாக்கேகருமமே" என்றும், க-க[illegible] "மண்ணு நீரு மெரியு நல் வாயுவும் விண்ணுமாய் விரியும்" என்றவர், கூ-கூ-க-ல் "நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்" என்றும், க-க0-கூ-ல் "தாயுந் தந்தையுமாய்" என்றவர், ங-சு-கூ-ல் "தந்தை தாய்" என்றும், உ-க-ச-ல் "இராப்பகல்" என்றவர், கூ-ச-கூ-ல் "பகலிரா" என்றும், உ-உ-க-ல் "விண்ணும் மண்ணும்" என்றவர், அ-கூ-அ-ல் "மண்ணும் விசும்பும்" என்றும், உ-உ-கூ-ல் "யாவரும் யாவையும்" என்றவர், ங-ச-க0-ல் "யாவையும் யாவரும்" என்றும், உ-ங-க0-ல் "ஆழிசங்கு" என்றவர், உ-எ-[illegible]-ல் "சங்கு

சக்கரம்" என்றும், உ-கூ-க0-ல் "போகின்ற காலங்கள் போய காலங்கள் போகு காலங்கள்" என்றவர், ங-க-ரு-ல் "வருங்கால நிகழ் காலங் கழிகாலம்" என்றும், ங-க0-எ-ல் "துன்பமுமின்பம்" என்றவர், அ-அ-கூ-ல் "இன்பத்துன்பம்" என்றும், ங-கூ-ச-ல் "வானவர் தம்மை யாளுமவனும் நான்முகனுஞ் சடைமுடி யண்ணலும்" என்றவர், ங-அ-அ-ல் "சிவன் பிரமனமரர்கோன்" என்றும், ச-கூ-ச-ல் பிரமன் சிவனிந்திரன் விண்ணவர்" என்றும் போந்த அருளிச் செயல்களாலுணர்ந்துகொள்க.

ஒருவர் தம் முடிவுகாலத்தில் கொள்ளும் விருப்பின்படியே அதனை யடைவராதலால் ஆழ்வார் முடிவுரையில் அரசப்தமுரைத்தமையால் அதுவேஆழ்வார் பெற்றபேற்றுக்குக்காரணமாமென்றார். இறுதியிலுரைத்த அர சப்தத்துக்குச் சிறப்பில்லையென முன்னர்த் தெரிவித்தாம். [illegible]னும் அரன் திருமாலுக்கடியாரென ஆழ்வார் பலவிடத்து மருளிச் செய்வதால் அரன்றன்மையே அதாவது திருமாலடியாராவதே ஆழ்வார் பெற்றனரென்பதே சால்புடைத்தென்க.

பிரம ருத்திரர்கட்கு வேறாக நாராயணரை யாவரும் அவ்வார் நாராயணர் பூரணரல்லரென்பதை யுணர்த்துமென்றார். நாராயணனுக்குப் பிரம ருத்திரரே யன்று, சகல சேதநாசேதநங்களும் வேறாயிருப்பது ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களாலென்றும் கூடியிருப்பது விசிஷ்டைக்கியத்தாலென்றும் அறியப்பெறாத இவர்சொல்லை யொருதிரணமாகவும் மதித்திலோமென்க. "கர்ம பூரிததேசாய தர்ம சாஸ்த்ரமரோசகம்" என்பது பிரமாணமாதலால், பிறரறியாமைக்குயாமென் செய்யலாம். ஆக இதுகாறும் ஆழ்வார் திரிமூர்த்தியைத் துதித்தாரென நாட்டவந்து சொல்லியவைகளைப் பரிகரித் தொழித்திலோம்.

ஐந்தாமதிகாரம்.

ஐந்தாமதிகாரத்தில், ஆழ்வார் மும்மூர்த்திகளி லொருவரான உருத்திரரையுந் துதித்தாரெனச் சொல்லவந்து, திருவாய்மொழி கங்குலுமென்னுந் திருப்பதிகத்தில்,

முடிவிவடனக்கொன் றறிகிலே னென்னு மூவுலகாளியேயெ [ன்னுங்
கடிகமழ்கொன்றைச் சடையனே யென்று நான்முகக்கடவு [ளே யென்னும்
வடிவுடைவானோர் தலைவனே யென்னும் வண்டிருவரங்கனே [யென்னும்

என்பதை யெடுத்துக்காட்டி மூவரிலொருவரான ருத்திரரைத் துதிக்கவந்தார். ஆயின் இதற்கு முன்னுரைத்த உருத்திரர் துரீயரேபோலும். இவர் துரீய ருத்திரரை யிவர் துதித்தாரென்றே நினைந்து அதற்குச் சாதகமாகத்தேடி யுரைத்தவைகளை, நியாய தண்டத்தைக் கொண்டோட்டி முதுகு கண்டு வெருவலுத்தாம். அத் துரீயரைத் துதிக்கவந்த சொற்களின் கதி யித்தன்மைத்தாக, இங்கு குணருத்திரரைக் குறித்துக் கூறியவைகளையும் காற்றிற் [illegible] நீற்றைப்போற் பறக்கடிப்பாம்.

நான்காமதிகாரத்தில் "கொன்றைச்சடையாய்" என்றது துரீய ருத்திரருக்கும், இவ்வைந்தாமதிகாரத்தில் "கொன்றைச் சடையனே" என்றது குணருத்திரருக்குமாக, சைவர்கள் சமயத்துக்கேற்றபடிகொள்ளினும், ருத்திரர்களில் எவரேயாயினும் அவர்க்காக இவர் காட்டும் ஆதிக்கியம் அணுவளவும் பயன் பெறாதென்க. துரீய ருத்திரரைப்போலவே குணருத்திரருக்கும் சடை

யுண்டெனத் தாமதபுராணமாகிய ஸ்காந்தங் கூறுமன்றோ? இத்தாமஸவசனம், தாமத நூல்களிற் சாருமேயன்றி, சாத்துவிக நூல்களுடன் சாரற்பாற்றோ? தாமதம் சாத்துவிகத்துடன் சாருவதுண்டோ? ஆழ்வாரருளிச்செயல்களில், "பூத்தண்டுழாய் முடியாய் புனைகொன்றையஞ் சடையாய் வாய்த்த வென்னான்முகனே" என விளக்கி அவை யொரு மூர்த்தியெனற்கு, "நீயானால்" என்னும் ஒருமைப் பிரயோகமே சாலுமென்றும், இங்கு அவ்வாறு ஒருமைப் பிரயோகமின்மையால் குணருத்திரரைக் குறிக்குமென்றுங் கூறினார், ஒருமைப் பிரயோகம் துரீய ருத்திரரைக் குறிக்குமென்றும் அப்பிரயோகமின்மை குண ருத்திரரைக் குறிக்குமென்றும் சொல்ல இவர்க்கு விதி ஏற்பட்டுள்ளதுபோலும். அவ்விதி, "முடிவிவள்" என்னுந் தொடக்கத்துச் செய்யுளில், "அடைத்தனன் முகில்வண்ணனடி" என்னும் பிரயோகத்தைக் கூர்க்கறியும் மதியைத்தாராமைக்குப் பாவமே காரணமென்க. "பூத்தண்டுழாய் முடியாய்" என்பதன் கண்ணுள்ள ஒருமை, ஒருவனான திருமாலையே குறிப்பதுபோல, "முடிவிவள்" என்னும் செய்யுளிலுள்ள "அடைத்தனன் முகில்வண்ணனடி" என்னு மொருமைப் பிரயோகமுந் திருமாலையே குறித்து நிற்குமென்க. "முடிவிவள்" என்னுந் தொடக்கத்துச் செய்யுளிலுள்ள கொன்றைச் சடையனே, நான்முகக் கடவுளே, வானோர் தலைவனே என்பவைகள் சரீரவாசி சப்தங்கள் சரீரியையிற் பொருள்படுவதுபோல அவர்க்கந்தரியாமியான நாராயணனையே யுணர்த்துமென்க.

இன்னும் இங்கு "வானோர் தலைவனே" என விளித்திருக்கலால், மூவருஞ் சேர்ந்த மூர்த்தியிருப்பதுபோல அவருடன் இந்திரனுஞ் சேர்ந்து நான்கு மூர்த்தியுள்ள மூர்த்தமின்மையால் அவ்வாறாகாதென்றார். ஆழ்வார், பலவிடத்தும் பிரமன் சிவனிந்திரன் முதலிய ஆன்மாக்களையும் நில நீர் முதலிய அசேதநங்களையும்

சரீரமாயுள்ளோரான் நாராயணனாதலால் அச்சொற்களாலேயே நாராயணனை விளிக்கின்றருளுவரென்க. இவ்வாறன்றி மூவரைக்கூறுமிடத்து மூவருஞ் சேர்ந்த மூர்த்தியுண்டெனப்பதும் எமது கருத்தன்று. அவருடன் இந்திரனையும் ஏனைத் தேவர்களையும் நிலநீர் முதலியவைகளையும் இயைத்துக் கூறுமிடத்து, தமொழிக் கூறுவதும் எமது கொள்கையன்றாம். அவை தமன் சரீரத்திற் சங்கோசமில்லாதார் சாற்றுமாபாசங்களேயாம்.

இவர் பலவிடத்தும் ஆழ்வார், பிரமனையும் சிவனையுந் துதித்தார் துதித்தார் எனச் சொல்லிவருகின்றார். துதித்தாக ஒரு சொல்லேனுமாழ்வாரருளிச்செயலில்லையாதலால் இவர் சொல்லினைத்துணையுஞ் சீர்பெறுதலில்லையென்க.

ஆயினும் திருக்கோவையாரில், "கருங்கண்ணனை யறியாது நின்றோன்" என்பதனால் சிவன் திருமாலை யறியாது நின்றாரென்பது தோன்றும். கண்ணனை யென்பதிலுள்ள இரண்டனுருபை நான்கனுருபாக்கி, கண்ணனுக்கு எனமாற்றுதல் ஒவ்வாது. உள்ளபடி யுரைப்பதன்முன் மாற்றியுரைத்தல் சிறப்புடைத்தன்று. "உலகந் தனித்துண்டவற் றொழுதாளான்" என்பதனால் யாவரையும் தியுற்றுத் தானே தன்னந்தனியனாக நின்று உலகத்தை யுண்ட திருமாலைத் தொழும் முயற்சியை யுடையார் சிவனென்றவாறாம். திருவாசகத்தில், "பெருந்துறையாதியங்கநாள், உந்து திரைக்கடலைக் கடந்தோங்கு மதிலிலங்கை யதனுட், பந்தணைமென் விரலாட்கருளும் பரிசறிவாரெம்பிரான்களாவாரே" என்பதனால் அஞ்சநேயரான சிவன் கடலைக் கடந்து சென்று இலங்கையிலிருந்த சீதாபிராட்டியாருக்கு இராமபிரான் சொல்லியருளிய வார்த்தையையும் திருவாழியையும் உபகரித்த பரிசு எனத் தோன்றுமாயினும் இதில் சிவன் மண்டோதரிக்கு அருள் செய்ததை யுணர்

த்[illegible]மையென்னில், அவ்வுரைக்கு, "கடலைக் கடந்து" என்பது பொருந்தாது. தேவஸ்தானத்துக்கும் பக்தரிருப்புக்கு மிடையே மலையுண்டேல் மலையைக் கடந்துபோயினரென்றுதல், காடிருப்பின் காட்டைக் கடந்து சென்றனரென்றுதல், ஆறிருப்பின் ஆற்றைக் கடந்தேகினரென்றுதல் கூறுதல் மரபன்றாதலால். ஆஞ்சநேயர் சிவாமிசமென்பதனைச் சுருதி வாக்கியங்கொண்டே முன்னர் நிரூபித்தாம். "திருந்துசேவடிச் சிலம்பவை சிலம்பிடத்திருவொடும் பிரியாதே, யருந்துணைவனை யாண்டுகொண்டருளிய வ[illegible] [illegible]திரே னே" என்பதனால் சேவடிச் சிலம்புகளொலிக்கப் பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரியாதே அருந்துணைவனாய், நாராயணன் ஆண்டுகொண்டருளிய புற்றத்தை யிசையேன் என விளங்குதலந்தேவாரத்தில் "வையமுண்டமாலங்கந்தோண்மேற்கொண்ட செய்யனை" என்பதனால் திருமால் சின்னங்களான சங்கு சக்கரங்களைத் தமது தோளிற் பொறித்துக்கொண்ட சிவனையெனவருதலறிக. "சின்னையுட் சிவமதானார்" என்பது, பாகவதத்தில், "புவியுள்ளவன் பொன்னடித் தாமரை, தவழு கங்கையர்தண் [illegible]ல் பொன்னென, அவிர்சடாமுடிமீது வைத்தனறுகொல், சிவமோர் சிவனுகித் திகழ்ந்தனன்" என்றும், பாத்மோத்தரத்தில், சிவமோக்க மங்கலையையென வருட்டேவிக்கியைபிற்[illegible] நாகுஞ், சிவையென வுண்டாதலின லவளமைந்த சீதரனார் தாளீர்க்குஞ், சிவையென வந்தது வதுவென்சிரமிருந்த மங்கலத்தாத் சிவன்மாறிச், சிவனெனு நற்பெய ரடைந்தேன் றிருமாலினடியர்தமிற் சிறேட்டனுனேன்" என்றும் வருமவைகளின்படி, சிவன் சிவத்துவ[illegible]ந்ததையுணர்த்துமென்க.

இவ்வாறு தேவார திருவாசகங்களில் ஸ்ரீகாந்தன் வைபவம் ஆங்காங்கு விளங்குவதைக் கூர்ந்தறிந்துகொள்க. தேவார திருவாசகமுடையார், ஐயமுந் திரிபு முடையாராயும், ஒன்றுமுணரா

ராயுமிவைகளை யுரைத்தார். ஒருவர் சொல்லிற் றோஷமாரோபித்து, அச்சொல்லிற் றனக்குச் சாதகமுண்டென்ச்சொல்லும் கீழ்மகன்போல யாமுரைத்திலம். தேவார திருவாசகமுடையார், அக்காலை சைவரேயாயினும் திருமால் சிவனுக்குபாசக மூர்த்தியாதல், வேதாந்த சித்தமாதலால் அத்துணைப் அவரடியார் நூலில் ஆங்காங்கு தொனிக்குமென்க. சிவனைப் பூசித்துச் சிவனையெய்தியோர், அச்சிவன்போன்றே திருமாலை யுபாசித்துச் சிறப்படைந்தனர் என்பது மார்க்கண்டேயர் சரிதத்தாலும், கண்டாகர்ணன் வரலாற்றாலு மறிந்துகொள்க.

வைகுண்டாதிக்கியமும் பெறவேண்டுமென்னுந் திருமூலர் ஆழ்வார் நாராயணனல்லதியில் மற்றுற மூர்த்திகளைத் துதிப்பது ஐயமுமச்சமு மாகுமென்றார். மூன்றாமதிகாரத்தில் இவரியல்பு கூறியதைச் சாலச்சிங்காரித்தோட்டினும். இங்கு இவர்க்கும் இவர் சொல்லுக்குமுள்ள லக்ஷணத்தை யிவர் சொல்லைக்கொண்டே நிரூபித்திடுவாம். அலங்கற்றிரட்டு ௬-வது கலியியலில் ௩-ம் பாட்டில் "தாழ்ந்தாருளுந்தாழ் சழக்கனேன்" என்றும் ௬-ம் பாட்டில் "நானோக்கு மரங்குளுலர்த்தருவானாம், போனேயே யினையே பிடியேன்" என்றும், ௧-வது அலங்கற்றிரட்டு, நின்று [illegible]னப்பும் அ-ம் பாட்டில் "வாக்கிற் பொய்யு மனத்திற் வஞ்சமு மல்குமென் றன்னெருழிலெல்லாம்" என்றும், அமரர்கோ ௬-ம் பாட்டில், "கணிகையராசை கொண்டலையுழிவ்வாபாசனாய்" என்றும், திருச்செந்தில் ௧-ம் பாட்டில், "கூர்த்தவுணர்வில்லாத வேழை" என்றும், திருப்பழனிமலை ௬-ம் பாட்டில், "எத்தனை படித்தாலும் வஞ்சனை பொறாமைதா மென்னைவிட்டகலவிலையே, விதமாக வெவ்வளவு சொன்னாலு மடமனதிரங்கி நின்றுருகவிலையே, பத்திநெறியார் நட்புமெய்த விலையினி யென்னபண்ணுவேன்" என்றும், ௫-ம் பாட்டில். "[illegible]றுக்கடையனேன்"

என்றும், திருவேரகம் ௬-ம் பாட்டில், "சித்தநிலையறியாத சிறியன்" என்றும், திருக்குன்றதோருடல் ௧-ம் பாட்டில், "அறிவான நலமேதுமறியா வெனக்கு" என்றும், திருச்சோலைமலை ௪-ம் பாட்டில், "கோடாம்கோபவொன்றிலே யிருந்தொன்றிக் குதித்தூழிதருஞ் சிந்தையேன்" என்றும் "பெண்டுகள் புலம்பல்போலே புலம்பிட விப்பிகற்பமட்டுங் கற்றுளேன்" என்றும், எ-ம் பாட்டில், "புலம்பிப் புகுந்து திரிதருமனக்கள்வன்" என்றும், அ-ம் பாட்டில் "இப்பெரியதோஷி" என்றும், இவரே கூறியிருக்கலால் இவரது செயலுஞ்சொல்லும் யாக்குமிருந்த லக்ஷணம் வெளிப்பட்டது. [illegible]ன்ன லக்ஷணத்தைக்கொண்டே ஆழ்வாரருளிச் செயலுக்கு விபரீத வுரை விரிக்க வெளிப்பட்டார். இன்னோர் செய்யாத காரியந்தானென்ன? ஆயினும், உடன்றோர்ச்சிவ சுப்பிரமணிய சதகத்தில், தம்மயோக்கியதையைச் சாலவும் வெளியிட்டு, அவற்றை யொருவாறு மறைக்கவும் விரும்பி "௩௪-வது முதல் [illegible] வரையுள்ள இருபது பாட்டுக்களிலும் கூறப்படுகிற குற்றங்கள், பல [illegible]ள் இந்நூல் பாடவந்த பிறப்பில் நூலாசிரியர், சில செய்[illegible] செய்யாதிருப்பினும் செய்யாத சிலவற்றை முன்னைய பிறப்பிற் செய்திருக்கலாமென்னும் அநுமானத்தாபனமாகவும் * * மேலைப் பாடல்களின் வகைகளை விளக்கினர்" என்று குறிக்கப்பட்டுளது. எனவே இவர் இப்பிறப்பிலேயே தீயமொழியும் தீயொழுக்கமும் உடையாரன்று. பிறவிகடோறு மியற்றிவந்த பாபபரிபாகத்தாலே இப்பிறப்பினும் இத்தகையராயினரென்று விளங்கலால் இன்ன லக்ஷணமுடையார் கூறுவதனை ஒரு பொருளென மதிக்கத்தக்கதன்றென்றே துணிதல் பெரியார் கடமையாம்.

ஆழ்வார்க்குள்ள ஐயத்தை, திருவாய்மொழி, பத்துடையெனத் தொடங்கும்பத்தில், உணர்ந்துணர்ந்துணரிலு மிறைநிலையுணர்

வரிது" என்பது இனிதுபுலப்படுத்து மென்றார். இவ்வாபாச வுரைக்கு முன்னே பல விடத்தும் சமேபடிகை [illegible]. ஆழ்வார் இவ் [illegible] அருளிச்செய்தது எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவ [illegible] யெவருமறிதல் அரிதென்றபடியாம். [illegible] தகைப் பெருமை [illegible] இறைநிலையைத் தாமறிந்து உயிர்கட்குணர்த்துதல், "வீடுமின்" "ஒன்றுந்தேவும்" என்றற் றொடக்கத்துத் திருப்பதிகமுதலியவைகளில் அருளிச்செய்தபடியாம், அருமையும் எளிமையும் [illegible] வாறு கூடுமெனில் "பத்துடையடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்" என்பதனாற் றெளிக. ஆழ்வாரருள் [illegible] லுண்மைப்பொருள், ஜன்ம பரம்பரை [illegible] ஞானிஜாதர்க்குப்புலப்படாதென்க. [illegible] வர் இரண்டாம் [illegible] "சேமத்தை வெல்லினுஞ் சாமத்தை வெல்லினுந் [illegible] செப் [illegible] பாமத்தை வெல்லினுமிமத்தை வெல்லினுமோங்குசிங்க, [illegible] தை வெல்லினும் வீரத்தை வெல்லினும் வீறியெழு, காமத்தைவெல்வதரிதுகண்டீர், குகந்கண்ணனாரே" எனப்பாடினரே. இதற்கு "குகந்கண்ணனார்" காமத்தை வெல்வதின்றென்பது, [illegible] யாகாதோ? ஆக ஐந்தா மதிகாரத்தில், ஆழ்வார் மூவரிலொருவரை உருத்திரனையுந் துதித்தாரெனச் சொல்லியவையாவும் ஆபாசமாயவேக்கென்க.

ஆ று ம தி கா ர ம்.

ஆறுமதிகாரத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தியும் அவர் அடியவரும் சிவசின்னதாரணர்களெனச் சொல்லவந்தாராய், திருவாய்மொழியில் "கரியமேனி மிசைவெளிய நீறுசிறிதேயிடும் பெரிய கோலத்தடங் கண்ணன்" என்பதனை யெடுத்துக்காட்டினர். இதில் நீறு என்பதற்கு அஞ்சனசூர்ணம், கருப்பூரப்பொடி, திருமண் எனவுரை

வர் அர்த்தம் பண்ணத் துணிவது பொருந்ாதென்றார். இங்கு [illegible] வர்க்கு நல்ல [illegible] ச் சுடர் கொளுத்துவோம். [illegible] று என்னுஞ் சொல்,

சிறிய திருமடலில் "ஆராயில் வேற்கண்ணஞ்சனத்தின் நீறணிந்த" என்பதில் அஞ்சனசூர்ணமென்னும் பொருடந்தது.

திருக்கோவையார் [illegible] ம் பாட்டில் "நீறூர்கொடுநெறி" [illegible] பதில் [illegible] பூழிமண்ணென்னும் பொருடந்தது.

மதுரைக் காஞ்சியில், "பல்புரவி நீறுகைப்ப" என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியருரையில் "பலகுதிரைத்திரள் ஓடுகின்ற விசையாற் றுகள்களையெழுப்ப" என்பதில் துகள் என்னும் பொருடந்தது.

சிறுபாணாற்றுப்படையில், "நீறடங்குதெருவின்" என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியருரையில், "புழுதியடங்கின தெருவையுடைய" என்பதில் புழுதியென்னும் பொருடந்தது.

பெரும்பாணாற்றுப்படையில், "இருநிலக்கரம்பைப் படுநீறாடி," என்பதற்கு "நச்சினார்க்கினியருரையில் கரியதாகிய கரம்பை நிலத்திலுண்டாகிய புழுதியையளைந்து" என்பதில் [illegible] போலவே புழுதியென்னும் பொருடந்தது.

கம்பராமாயணம் பாலகாண்டத்தில் "நீடியவரக்கர் சேனை நீறுபட்டழிய" என்பதில் சொம்பரென்னும் பொருடந்தது.

"நீறணிந்த கடவுணிறத்தவான்" என்பதில் விபூதியைக்குறித்தது.

சுந்தரகாண்டத்தில் "இற்றுச்சுலநீறெழுகாலத் தெரிபொப்பாள், மற்றுந்தெய்வப் பல்படைகொண்டு மலைவாண்மேல்" என்பதில் தூள் என்னும் பொருடந்தது.

"நீறும் ர் செங்கெருவெலா நீத்தமாய் கிடந்த" என்பதில் மண்ணென் னும் பொருட்டது.

"…ணூறு ௯௨ரும் செய்யுளில் "களிபகிராட்டி விடு நில மருங்கின்" என்றும் ௯அ௪-ம் செய்யுளில் "நீருடிய நருங்களை" என்று மிருப்பதும் புழுதிமண் என்னும் பொருட்டது.

சுண்ணாம்பு நீறு விளைப்போரும் அதனை உபயோகப்படுத்து வோரும் அதனை "நீறு" என்றே வழங்குவர்.

இவ்வாறு "நீறு" என்பது அஞ்சனசூர்ணத்து… சொம்ப ருக்கும், விபூதிக்கும், மண்ணுக்கும், புழுதிக்கும், தூளுக்கும், சுண்ணாம்பு நீற்றுக்கும் பொருள் தருவதாக இவர் விபூதியையே குறிக்குமென்றுரைத்தது தக்க நூலாராய்ச்சியின்மையையேகாட்டு மென்க.

இனி, கண்ணன் என்பது வினையடியாகப்பிறந்த பெயராய்க் கண்ணை யுடையான் என்னும் பொருளிலும், உவமையடியாகப் பிற ந்த பெயராய்க் கண் போல்வான் என்னும் பொருளிலும், இடவடி யாகப் பெயராய் இடத்தான் என்னும் பொருளிலும் (கண்-இடம்) குணன் என்பதன் பாகதச்சிதைவாய், பண்படியாகப் பிறந்த பெயராய்க் கரியன் என்னும்பொருளிலும்வரும். "கரியமேனிமிசை வெளியநீறு சிறிதேயிடும் பெரியகோலத் தடங்கண்ணன்" என் பதில் கண்ணன் என்பது, தடம் என்னும் விசேஷணங்கூடி, தடங்கண் ணனென நிற்றலால் வினையடியாகப்பிறந்த பெயராய் விசாலமான கண்களையுடையானென்னும் பொருளதேயா மென்க. அதற்கு முரணாதான "கரியமேனிமிசை வெளியநீறு சிறிதேயிடும் பெரிய கோலம்" என்பதும் கண்களை விசேஷித்து வந்ததேயாகும்; அதற் குப்பொருள், கரியமேனிமிசை "கரியவாய்ப்புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப், பெரியவா கண்கள்" என்பதின்படி

கண்களிலுள்ள ஸ்வாபாவிகமான கரிய நிறத்துக்குமேலே (மேனி-நிறம்) வெளியநீறு "ஆராயில்வேற்கண் அஞ்சனத்தின் நீறணிந்து" என்றதின்படி, அஞ்சனப்பொடியை, சிறிதேயிடும் அலங்காரத்து க்காகச் சிறிதாகவே அணிந்துகொள்ளும் பெரிய கோலத்தடங்கண் ணன் பெரிய அழகையுடைய விசாலமான கண்களை யுடையான் என்பதுவே தக்கவுரையாவதயன்றி, கரியமேனி என்பதற்குக் கரியதிருமேனி யென்று கூறுதல்பொருந்தாது. பொருந்துமென் போர், பெரிய கோலத்தடங்கண்ணன் என்னுமிடத்தே மாழாந் தொழிவரென்பது இலக்கண அறிவுடையார் பாலதுணர்ந்தபடி யாம். "விசேஷ சார்பின்மிடமேவி விளங்காப் பல பொருளொரு சொற்பணிப்பர் சிறப்பெடுத்தே" என்பது, இலக்கணமாதலால் கண்களிலிடப்படுவது அஞ்சனசூர்ணமேயென்க. "எழுத்தறியார் கல்விப் பெருக்கமனைத்து மெழுத்தறியார்காணிலரிலே" யாதலால் அவருரைஅசம்பாவிதமேயாம். நீறு என்பது மண்ணென்னும் பொ ருளைத்தருதலால், வெளிய நீறு என்பது வெண் மண்ணுக்கும் பொருளாமேயென்னில் இங்கு அதுவுமியலாது. பஸ்மித்தெடுத்தது பொருளாமேயென்னில் இங்கு அதுவுமியலாது. பஸ்மித்தெடுத்தது நீறுருமென்றுரை… நீற்றி பஸ்மம் என்… நீற்றியெடுத்தது நீறுருமென்றார் நீற்றி யெடுத்தது …னுமிடத்து நீற் என்னும் இறந்தகால வினையெச சத்துக்கு ஒருபகுதி வேண்டுமாதலால், நீறு என்னும் பகுதி, … ரடியாய்த்துகள் என்பதுபோன்றதாம்.இதில் வினைமுதற்பொருண் மை வந்திபுணர்ந்து கெட்டதென்க. துகளாயிருப்பது தூளென்று வழங்கு… போல நீறாயிருப்பது நீறு என வழங்குமென்க. பெயர்ச் சொல் வினைத்தன்மையடைதல் மரபே. ஆகவே நீறு என்பது சுட் டெரிக்கப்பட்டது என்னும் பொருளதேயாமென்பது அயுக்தமே யாம்.

வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தின்று "பொங்கராவெயின் மணிப்பூ ணும் பேருநீற, றங்கராக முமேவந்தணியு மேனியாய்" என்றிருப்ப

தாக எடுத்துக்காட்டினர். இத்தப்பாரதத்தைப் பற்றி முன்னமேயுரைத்துக் கூறினும். இது சைவர் கைச்சரக்கேயாம். ஆயினும் வில்லிபுத்தூரார், "பேராறெழுந்தி மறைநூல்பிதற்றி மிடறும் பிளந்து பிறவித், தூராறு மாறு நினையாமதங்க டொழிலே டரிந்த சமயச் சோராறுபேத சமயங்களுக்கு முருவாகின்ற வொருவ, னீராறு நாமமுறை செய்து மண்கொடியோர்கள்காணு மிமையோர்" எனக் கூறியுள்ளாராகையால் இதில் திருமண்ணை இமையோரிவரெனக் குறிக்கும் நீற்றைத் தேவப்பிரகிருதிகளல்லாத ஆசுரப்பிரகிருதிகளிவரென்பது போதருதல் காண்க. இங்கு "சமயர்" என விளித்தது திருமண்ணின் வைபவமறியாதபேதையரையேயாமெனத் தெளிக.

நீற்றைப்பற்றிச் சைவபூஷண சந்திரிகையில் விளக்கியிருப்பதாகக் கூறினர். சைவபூஷணசந்திரிகாபங்கம், திராவிடவேத விபரீதார்த்த நிரஸ்காரம் என்னும் நூல்களைக்காண்பரேல், சைவபூஷணசந்திரிகையின் சாயம் இத்தன்மைத்தென் றறிந்து கொள்ளலாம். அந்தோ! இவர் கண்டது சைவபூஷண சந்திரிகையொன்றையே போலும்.

இன்னும் நீற்றைப்பற்றிச் சில சம்ஸ்க்ருதவசனங்களைக்காட்டினர். பரமவைதிக வித்தாந்ததத்வ [illegible]ரகாரம் என்றுநூலையும், பஸ்மருத்ராக்ஷமர்த்தநம் என்று நூலையும் கேட்டுமறியா இவர், இனியேனுமறிந்தடங்குவாராக.

பிராமணர்கள் தாங்கள் நீற்றையணிவது, அக்கினிஹோத்ராதி அக்கிகார்யங்களில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் என்பதைக் காட்டுவதாகும். வேதத்திற் சொல்லப்பட்டது அந்நீறேயன்றி, ஆகம விதிப்படி விளைந்தணிவதன்று. வேதநீற்றுக்கும் ஆகமநீற்றுக்கும் தாரதம்மியமுண்டு. வேதநீறு அக்கிஹோத்ராதிகளினின் றெடுப்பதும் ஸர்வாங்கமும் பூசப்படுவதுமாம். "ஜன் மோத்தூளந ஸர்வாங்கம்"

என்பது சுருதி. இவ்வழக்கு வடதேசத்து வைராகிகளிடத்தறியலாம். ஆகமநீறு, இன்னபசுவுக்கு, இன்னவுணவளித்து அது இடு சாணத்தை இன்னபடி யேற்று இன்னபடி விரைத்து இன்ன இடங்களில் இன்னவாறணிவதென நியதி பெற்றிருப்பது. இவ்வகைகளையன்றிப், பலவித சாணங்களைக்கொண்டுவந்து சுட்டெரித்து, நெல்லுமிச் சாம்பலையுங்கூட்டி சோறுவடி நீரைக்கொண்டு குழப்பி உருண்டையாக்கிக், கடைகளில் விற்பதும், தெருக்களிற் கூவி விற்று ஒரு காசுக்கு அல்லது இரு காசுக்கு ஆழாக்கு — வீதம் விற்பதுமான விபூதி ஆகமநீறேமோ? இவையேயன்றி, அல்லாபண்டிகையில் மகம்மதியரால் உபயோகப்பித்தும் நீறும், நீற்றுப்புதன்கிழமையில் கிறிஸ்துவர்களால் உபயோகப்படுத்தும் நீறும் ஆகம நீறாகுமா? ஆகையைபோல வேதத்திற் பெறப்பட்ட நீறு தங்களுக்குரியதென்று இவர் ஆசைப்படுதல் வீணேயாம்.

பெரியாழ்வார், காப்பிடவாராய் என்றது கண்ணனுக்குப் பூதபிரேத ராக்ஷஸ நிகளாற் பயமுண்டாகாமற் காக்கும்பொருட்டு அசோதா தேவி திருநீறணிவாக்கு அந்நேரத்தில் அழைத்ததாகுமென்றனர். நீற்றையென்று அருளிச்செயலிலில்லை; இவரது கற்பனையே. ஆயினும் இந்த ரக்ஷை கண்ணனுக்கு ரக்ஷகமாமோவெனில், "உடைக்குந் திரைக்கோளரவணைத் துயில்கொளு முனைக்கடு தொடற்கஞ்சியே, ஒழுகுமலை முடைநாறு மணையாடை பல்காலு முதறிப்படுத்து மீளப், படைக்கும் பெரும்புவன மீரேழுமுண்டவன் பண்டிக்கு முலைகுடிக்கும், பால்செரித்தற்குப் பசும்பரைத் தாட்டியுட் பைம்பொற்பொருப்பு நீருப், புடைக்குஞ் சிறைப்புட்கடாய்வரு முனைக்குமொரு புட்கோட்டம் வந்ததென்று புனல்சொரிந்தும் பொதுவர் மங்கையர் மயக்குறப் பெருந்தவனின் மயக்கி" என்றிறபடி யசோதையுயர்ச்சியவைகளும், "தாலேலோ வென்றுய்ச்சிநாயாடிடு மின் முலைப்பா, லாலே யெய்

வாறு பயோதரத்தின்கண் மேலேடூரூ, கார்வானத்துள்ளாய் கடலோடும் பெற்போடும், பார்வாரமுண்டாய் ரீயென்டு" எனப்பின்படி பாஹாப்புயூம்; அவர்கள் அன்பின் மிகுதியாற் செய்தவைகளேயன்றி அவன் பரத்துவத்துக்கு ஒரு பொருளன்றாம். அதுபோல, அவனுக்கு ரக்ஷையிட்டதும் அவர்கள் விருப்பமேயன்றி, அவனுக்குத் தீரணத்தனவேனும் ரக்ஷையாகாவெனத் தெளிக. புஷ்சாதையார்யர் பேதைத்தனத்தாற்செய்தவைகளைப் பற்றிப் பேசவருதல் கல்வியறிவில்லாப் பெரும்பேதைத்தனமேயாம்.

பின், நாமிவர் காப்பு என்பதற்குத் திருமண்காப்பு எனப்பொருள்கொண்டு, திருமண்காப்புபெரியாழ்வார்காலத்திலில்லாததென்றும் பிற்பட்ட இராமாநுசர் காலத்திலுண்டானதென்றும் சொல்லவந்தார். பெரியாழ்வார், "பீதகவாடைப்பிரானார்பிரமகுருவாகிவந்து போதிற் கமலவன்னெஞ்சம் புகுந்துமென் சென்னித் திடரிற், பாதவிலச்சினை வைத்தார்" என்றும், "திருப்பொலிந்த சேவடியென் சென்னியின்மேற்பொறித்தாய்" என்றும் அருளிச் செய்தது எம்பெருமானது திருவடிச்சின்னங்களான திருமண்காப்புவிஷயமேயாம். "சிந்தூரச் செம்பொடி கொண்டு செஞ்சரியப்பித் திருநாமமிட்டு" என்று அவர் தாமேயருளிச்செய்தது, இந்த பக்ஷத்தை நிலைநிறுத்தி, அவர் காற்கடைகொண்ட "பாவகாரிகள்" பக்ஷத்தைப் பதராயொழித்துவிடுமன்றோ? இங்ஙனமிற்க, திருமண் புதிது என்பதற்காக, இவர் கூறிய சிலவற்றையும் பரிகரித்தோட்டுவோம்.

சைவ அலங்காரத்தினான ஸ்ரீமான் விசுவநாதவி ராமலிங்கமாலையர்கள் இயற்றிய தனிப ஸ்ரீ குருவிளக்கத்தில் "ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் காலத்துக்கு முன்பு வைஷ்ணவர்கள் பஸ்மாதிதாரணராய் க்ஷேத்ர தேவதாந்தரப்ரயோக்தாக்கா பரரா இருந்தா

ர்கள்" என்றுள்ளதைத் தமக்குச் சாதகமாக்கிக்கொண்டார். 'பஸ்மாதி' என்பதில் ஆதிசப்தத்தில் சாந்துப்பொட்டு முதலியவைகளுந் தீர்த்தைப்போற் பழமையாற் பெருமையடைவதையிவர் அறிந்திலர். அவைகட்குவரும் பெருமையவ்வளவே நிற்குக்கும் வருதலில் நாம் தடைசொல்லவரவில்லை. க்ஷேத்ரதேவதைகட்கும் க்ஷேத்ரமுதிரங்கட்கும் பெருமையுண்டாம்போது நிற்குக்கும் பெருமைவரத் தடையில்லை. நாவலரவர்கள் சொன்னதால் திருமண்ணிடுமுன்பு வைஷ்ணவர்கள் பஸ்மாதிகளையணிந்தார்கள் என்பதே அவரது கருத்தாக, இவர் திருமண்ணைப் புதியதாகவும் பஸ்மாதிகளைப் பழையதாகவுங்கொண்டு அதனால் திருமண்ணுக்குத் தாழ்வும் பஸ்மத்துக்கு மேன்மையுஞ் சாதிக்கவருதல் அசப்பியமேயாம். ஒருவன் தனக்குரிய ஒழுக்கத்தினின்றுந் தவறி, தாழ்ந்த ஒழுக்கத்தைக் கைப்பற்றினனாய்ப் பின்னர் பெரியோர் சொற்கொண்டு தன் ஒழுக்கத்தைக் கைப்பற்றின் எப்படியிருமேலே தாழ்ந்த ஒழுக்கத்துக்குச் சிறப்புண்டாய்விடுமா?

குருபரம்பரையில், இளையாழ்வார் வைபவத்தில் காளஹஸ்தியில் சைவராயிருந்த கோவிந்தபட்டரை வைணவமதத்திற் திருப்பச்சென்ற திருமலைநம்பிக்கும் அப்பட்டருக்குமுண்டான விவாதத்தில், பட்டர் "குறுக்கு நெடுக்காகில்பேதமென்னென்ன, நம்பி, செம்மையிருக்கத் திரியக்கு (குறுக்கு) ஆகையே பேதமென்ன, பட்டர், இது புதுவார்த்தைக்கட்டுகளோவென்ன, நம்பி, பழைய வார்த்தைக்கட்டுகளுமிப்படியேயென்ன, பட்டர், இதிலே பூர்வவிசாரம் வேண்டாவோவென்ன, நம்பி, பரத்துவத்திலேகாண் விசாரமிருப்பதென்ன" எனவருவதில், ஊர்த்துவபுண்டரம் புதியதாகவுண்டானதெனத் தெளியப்படுவதாகக் கொண்டார். இங்ஙனம் கொண்டது, அவ்விவாதத்தின் உண்மைப்பொருளை யறியாமையேயாம். பட்டர், "இது புதுவார்த்தைக்கட்டுகளோ" என்ற

தற்கு, நம்பி, "பழையவார்த்தைகட்கெல்லாம் இப்படியே" யென்றது, பழையவார்த்தைகளான சுருதி ஸ்மிருதி இதிஹாஸபுராணாதி வசனங்களும் நம் கருத்திற் கிணங்கவே சொல்லுமென்றருளிச் செய்தபடியாம். இதனால் பட்டர், புதுவார்த்தையென்றுரைத்தது மறுக்கப்பட்டு, நம்பி அருளிச்செய்தது பழையவார்த்தை யெனக் காட்டினவாறுணர்க. இன்னும் பட்டர், இதில் "பூர்வவிசாரம் வேண்டாவோ" என்றுரைத்ததற்கு, நம்பி, "பரத்துவத்திலேகாண் விசாரமிருப்பது" என்றது இதற்கு முன்னிகழ்ந்த பரத்துவவிவாதத்தில் விசாரம் வேண்டியிருக்க, அவ்வதனைவிட்டு இங்கு மாத்திரம் விசாரம் வேண்டியது தவறேயன்றோ? என்றருளிச்செய்தபடியாம். இவ்வாற்றையுய்த்துணரவில்லாது மறுக்கப்பட்டதான பூர்வபக்ஷத்தைக் கடைப்பிடித்தல் கல்வியறிவுடையார்க் கடுத்ததாகாதென்க.

இராமாநுசர் திருநாராயண புரத்திலே திருமண்ணையெடுத்ததாக வெளியாகாததனால், திருமட்புண்டரம் புதியதாமெனறார். அங்கு இராமாநுசர் திருமண்ணை வேண்டியது தம்மிடத்திருந்த திருமண் குறைந்ததனாலென்று அறியக்கிடத்தலையறியாது, இவர், அதனை ஆதன்மென்று சொல்லுதல் யுக்தமல்லாது வேறென்னாம்? அக் குருபரம்பரையிலே திருமழிசையாழ்வார் வையவத்தில் ஆழ்வார் தம்மிடத்திருந்த திருமண்செலவழிந்து, சாத்துகைக்குத் திருமண்ணின்றி யிருந்தபோது எம்பெருமான் நியமத்தின்படி திருமணை எடுத்துச் சாத்தியருளினார் என்றுள்ளதனை இவர் அறிந்திலர். இதுவுமிவர் கூறுவதனை யோட்டவல்லதாம். இவரது குருபரம்பரை விசாரணை சாலநகைத்தற்கிடனேயன்றோ?

நாலாயிரப்பிரபந்தத்தின் அங்கெங்கெங்குப்புண்டரம் யாண்டுஞ் சொல்லப்படாமையாலும் என்றார். நாலாயிரப்பிரபந்தத்தில் "என் சென்னித்திடரில் பாதவிலச்சினை வைத்தார்" என்பதும் "திருப்பொலிந்த சேவடியென் சென்னியின் மேற் பொறித்தாய்" என்பதும் விஷ்ணுபாதாகிருதியான லாஞ்சனமேயாம். இவற்றை இவர் அறியாதுபேசித்தமொழிவதற்கு யாமென்செய்வோம்.

அப்படியே அதுவேதத்திற் சொல்லப்படாமையாலும் என்றார். வேதம் இவர்க்குத்தூரமே. சைவர்கள்வேதத்தைக்கொண்டிருக்கும் விதத்தை எமது திராவிடவேதவைபவப்பிரகாசிகையிலே வெளியிட்டாம். பரமவைதிகசித்தாந்த தத்வரத்நாகரத்தில் சுவேதமிருத்திகையினாலே விஷ்ணுபாதாகிருதியாக இடவேண்டுமென வரும் வேதவசனங்களைக் கண்டு தெளிக. வியூஹருத்ராக்ஷங்களின் தன்மை இன்னதெனவும் ஆங்குக் கண்டுதெளிக.

இப்புண்டரம் தென்னாட்டார்க்கன்றி வடநாட்டார்க்கு இல்லையென்றார். வடநாட்டார், மூன்று கீற்றாய்க் குறுக்குப்புண்டரமிடுவதுண்டோ? ஊர்த்துவ புண்டரமணிய வேண்டுவது, புனிதத்தலங்களிலுள்ள வெண்மண்ணினாலும், கங்கைமுதலிய நதிதீரமண்ணினாலும் திருத்துழாய் வில்வம் இவற்றின் அடிமண்ணினாலும் சந்தனத்தாலுமெனை நூல்கள் கூறுவதால் வெண்மண்கிடைக்கப்பெறாதவடநாட்டார் நதிதீரமண்ணை கோபியாலும் சந்தனத்தாலுமிடுவரென்க. இதனுண்மையை அறியப்பெறாத இவர்சொல் ஆபாசமேயன்றோ?

மண்போட்டானுநாமம்போட்டானு என்றிருப்பதையும் யோசித்திடுக என்றார். எமாறச்சொல்லுமவனைச் சாம்பலடிக்கிறானென்றும் மோசக்காரனை ருத்திராக்ஷப்பூனையென்றும் அப்பிரயோசகனை போடிலிங்கமென்றும் வஞ்சித்தவனை லிங்கம்கட்டிவிட்டான் என்றும் சொற்பொய்யும் கந்தபுராணத்திலன்றுமுழங்கியார்க்கேனியேனும்பிடங்குவராக.

வெண்ணெயுண்ணுக்குக் காப்பென்னும் பெயரும் நூல்வழக்கிலில்லை விபூதிக்கே அப்பெயருண்டாமென்றார். நூல்வழக்குமேவேண்டுமோர்? முன்னர் உலகவழக்கைத்தழுவியது அவலக்ஷணமேயன்றோ? திருமண்காப்பு எனப் பிரசித்தமாக வழங்கிவருவதொன்றே; திருமண்ணுக்குக் [illegible]ம் பெயர் உண்மையெனலை [illegible]த்தும் "சீரார் செழும்புழுதிக்காப்பிட்டு" எனத்திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்திருத்தல் இதற்குச்சான்றாகும். இவ்வாறு செழும்புழுதிக்காப்புடன், "காப்புநாண்கட்டக்கனாக்கண்டேன்" என்பதனால், கயிற்றுரக்ஷையும் "திருவந்திக்காப்பு" என்பதனால் தீபக்காப்பும் பிரசித்தமாயுளவாக இக்காப்புஎன்னும் பெயர் விபூதிக்கேயுண்டென்றல் அசங்கதமேயாம். இவ்விபூதிக்காப்பையே பூதப்பிரேதராக்ஷதாதி பயமுண்டாகாமல் அசோதைப் பிராட்டி, கண்ணனுக்கிட்டாளென இவர் இயைத்துக் கொண்டார். யசோதை கண்ணனுக்கு அவ்வாறு செய்திருப்பினும் பால்செரித்தற்குப் பசும்பசைத்தூட்டல் முதலியனபோற் பயனற்றதேயாமென முன்னரேயெடுத்துரைத்தாம். கண்ணனை வசுதேவர் யசோதையிடத்துக்கு எடுத்துச்செல்லும்போது எதிர்ப்பட்ட யமுனையென்னும் தேவதையின் செருக்கும், பேய்மகள் வஞ்சமும், [illegible]ராக்கதர் செய்யக்கோலினதீங்கும், கோவர்த்தனோத்தாரணத்திலும் பாரிஜாதாபஹரணத்திலும் இந்திரன்கர்வமும், வாணாசுரயுத்தத்தில் சிவன்செருக்கும், வத்சாபஹரணத்தில் பிரமன் மதிப்பும், காசிராஜன் விட்ட கிருத்திமத்தின் வலிமையும், முராசுரகாலயவனாதியரக்கரும் கண்ணனிடத்தே பயனற்றொழிந்ததாக பூதப்பிரேதாதிகளாலே கண்ணனுக்குத் தீங்குண்டாமென யசோதை நினைத்ததும் அதற்குக் காப்பிட்டதும் பெண்மதியேயன்றோ? இதை யறியாது பேசுதல் பேதைமதியன்றோ?

[illegible]தத்தாழ்வார், "உணர்ந்தாய் மறைநான்கும் [illegible] நீதி" என்று அருளிச்செய்திருத்தலை யெடுத்துக்காட்டி [illegible]ணார்

ந்து நீதிகளோதிய திருமால் எனப்பொருள்கொண்டு, அவ்விறைவனாலா வேதத்தை வைண[illegible]ர் கட்டுப்பாடெனச் சொன்னதாகச் சொல்லினர். இவர் அவ்வாறு கொண்டது, அஸங்கதமென மேலே [illegible]துரைத்தாம். சைவர்கள் வேதத்தைக் கொ[illegible]ருக்கும்விதத்தினை [illegible] நமது திராவிடவேத வைபவப் பிரகாசிகையில் பலபட எடுத்துரைத்தாம். திருமால் வேதங்களையுணர்ந்தாரென்பது, அவனது இயற்கையுணர்வைக்குறித்ததாம். நீதியோதியது தானே நின்றும், ரிஷிகள் வாயிலாகவும் [illegible]ரைத்த நீதிகளாம். இது நிற்க, சிவன் வேதமோதியவர் என்ப[illegible]கு: சம்பந்தர், திருப்பழனப்பதிகத்தில் ௧-வது "வேதமோதி வெண்ணூல் பூண்டு" என்பதும், அப்பர், [illegible]யாற்றுத்திருநேரிசையில் ௬-வது "ஓதினார் வேதம்வாயால்" என்பதும் திருமறைக்காட்டுப்பதிகத்தில், ௭-வது, "வேதராய்வேதமோதி" என்பதும், திருப்பராய்த்துறை திருக்குறுந்தொகையில் "நல்ல நான்மறையோதிய நம்பனை" என்பதும், திருவாசகம் திருக்[illegible]ப்பியில் ௧-வது "ம[illegible]றபயிலந்தணன்" என்பதும், திருவார்த்தையில் ௩-வது "மறைபய[illegible]றவாசகன்" என்பதும்சாதித்துத்தருவனவாம். இன்னும் இயற்கையுணர்வின்றிப் புத்தகங்களைக்கொண்டு ஓதினவர் சிவன் என்பது; திருவிளையாடற்புராணம் வலைவீசின படலத்தில், சிவன் உபதேசஞ்செய்தபோது பார்வதியார் பராமுகஞ்செய்திருந்தனராக, அதற்குக் கோபித்த சிவன், பார்வதியாரைப்புலைச்சியாகுகவெனச் சபித்தபோது இதனாலல்லவோ இத்தீங்கு விளைந்ததென்று விநாயகர் அங்குள்ள புத்தகங்களையெல்லாம் கடலிலெறியவும் சுப்பிரமணியர் சிவன் கையிலிருந்த புத்தகத்தைப்பறித்துக் கடலிலெறியவும் நிகழ்ந்தபோது சிவன் கோபித்துச் சாபமிட்டனரென்னுங் கதை விளக்கிக் காட்டும். விநாயகராலும் சுப்பிரமணியராலும் கடலிலெறியப்பட்ட அப்புத்தகங்கள் சிவன் படித்தவைகளேயன்றோ?

திருவாய்மொழியில், "திர்ப்பாரை" என்றும் முதற்றொடக்கமுடையபத்தில் "தவளப்பொடி கொண்டு நீரிட்டிரின்" என்றும் வெண்மண்புண்டரத்தை விளக்கதென்றும் மண்ணுக்குப் பொடியென்றும் பெயர் எந்நாற்கண்ணுமில்லையென்றும் "[illegible]யாடி" என்றும் அருளிச்செயலிலேயே விபூதிக்கு வழக்குண்டென்றும் உரைத்தார். அருளிச் செயலில் "தொண்டரடிப்பொடியாடநாம்பெறில்" என்பதும் "அடிப்பாட்டிற்பொடித்தான் கொணர்ந்து பூசீர்கள்" என்பதும் மண்ணையே குறித்ததாம். கம்பராமாயணத்தில் "உண்ணிறாறும் பொடியையீசி யாருபாகம் வெண்ணிறாறும் பொடிபுசீ[illegible]மைதயேழும்" என்பதும் "செருப்படியிற் பொடியொவ்வா மாணிடனைச் சீறுதியோ" என்பதும் மண்ணையே குறிப்பதாம். இவ்வாறாக, மண்ணுக்குப் பொடியென்றும் பெயர் எந்நாற்கண்ணும் இல்லையென்றது தக்க கல்வியறிவில்லாமையைக் காட்டு[illegible].

அன்றியும் புதுவதாகவுண்டான வெண்மண்[illegible]யம் பழமையான நாலாயிரப்பிரபந்தத்தில்வர, ஏதுவில்லையென்றார். வெண்மண் புதுவது என்பதற்குக் குருபரம்பரையில் இளையாழ்வார் வைபவத்திலுள்ள வசங்கட்கு இவர் மயங்கித் தவறுரைகூறியதனையாம் முன்னரே மறுத்தொழிந்தோம். அக்குருபரம்பரையில் இளையாழ்வாருக்கு முற்பட்டவரான திருமழிசையாழ்வார் வைபவத்தில் [illegible]வியம் வந்துள்ளது, அது பழையதெனவே நிலைநாட்டப்படுவதாம். அதனை யிவரறியாரோ. ஆக இவர் வெண்மண்ணைப் புதுவது என்றது ஆராய்ச்சியில்லாமையையேயாம்.

அம்மண்ணோடு இடப்படுகிற மஞ்சட்பொடியும் இடுவிலாமும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தில் எங்கும் சொல்லப்படவில்லை யென்றார். சைவத்தேவாரத் திருவாசகங்களில் விபூதி முன்று தீற்றமான

டுமென்றும் இடமிடங்களும் இடையில் சந்தனம் இடுவதும் அல்லது குங்குமமிடுவதும் சந்தனத்துக்கிடையில் குங்குமமிடுவதும் சொல்லியுள்ளதாயின் எடுத்துக்காட்டுவாராக.

வைணவர்களிடம் ஊர்த்துவபுண்டரம் நூதனமாக இராமாநுசர் காலத்திலே உண்டாயிற்றென்றார். அவ்வாறாயின் கம்பராமாயணத்தில் பாலகாண்டத்தில் "தன்னுடை நாமத்தைத்தானுஞ்சாத்தியே" என்றும், சுந்தரகாண்டத்தில், "ஐயனுமமைந்துநின்று ஊழியர்களவினுமம், நெய்சுடர் விளக்கிறறேன்று நெற்றியே நெற்றியாக" என்றும் சொல்லப்பட்டுளதே, இராமாநுசருக்கு முற்பட்டவரான கம்பநாடர் இராமாயணத்தில் திருநாமப்பிரஸ்தாபம் வந்திருத்தலால்; அது இராமாநுசர் காலத்திலே உண்டாயிற்றென்றது மதியாளர் கூற்றாகுமோ?

ஸ்காந்தபுராணம் ஆறுசம்மிதைகளடங்கியதாகும். அவைகளொன்றாகிய சங்கரசம்மிதை பன்னிரண்டு காண்டங்களுடையதாகும். அவற்றுளொன்றான சிவரகசியகண்டம், ஏழுகாண்டங்களுடையதாகும். இவற்றுள் முதலாறு காண்டங்களையே தமிழ்ப்பாவாகப்பாடப்பெறறு, காந்தபுராணம் எனப்பெயரேற்ற நூலில் திருக்குற்றாலப் படலத்தில் விண்டுகோயிலும், வைணவர்களும், பொருந்திய குற்றாலத்துக்கு ஒருக்கால் அகஸ்தியர் சென்றபோது அவ்வூர் வைணவர்கள் அவரைத்தகைந்தனராகவே, அகஸ்தியர் திருமால் அர்ச்சையுருவைச் சிவலிங்கமாக்கவேண்டி வைணவவேடங்கொண்டுசென்றனரெனச் சொல்லப்பட்டுளது. அதனை விரித்து, திருக்குற்றாலப்புராணம் திருமால் சிவனானசருக்கம் ௧௨-ம் பாட்டில்,

மட்டவிழ் துளபமாலை பவித்திரமாலைபூண்டு
பொட்டணிநுதல ஊர்த்த புண்டரந்துலங்கச்சாத்தி

பட்டவர்த்தனர்களுழுப் பரமபாகவத ரறு
வெட்டெழுத்தோதியுள்ளே யுண்மையெட் டெழுத்தையுச்சரி

என்று, அகஸ்தியர் ஊர்த்துவபுண்டரம் அணிந்தசெய்தனை ... தனைச் சொல்லப்பட்டிருத்தலால், அது சொல்லப்பட்ட இராமாநுசருக்கு எத்தனையோகாலம் முற்பட்டதால்; இராமாநுசர்காலத்திலே ஊர்த்துவபுண்டரம் உண்டாயிற்றென்பது, அறிவுடையார் சொல்லாகுமா?

திருவிளையாடற்புராணம், விருத்தகுமார பாலரானபடலம் ௧௬-ம் பாட்டில்,

உண்மாசகழுவுவது நீறென்றே பயபட்ட முறைப்பக்கோட்டு
மண்மாசு [illegible] யுடையாரென் றதற்பின் பெனாயில்லையரும்
வெண்மாசகழியவொரு சிவனடியார் தன்மக்கானா" பெருமலி
ன்றென்
வண்மாசறுவெனக் கனிக்கொழுகு தலையர்பார்க்கவிலகா
வாள்.

எனச்சொல்லப்படுவதால், சிவன் விருத்தருவிருந்த பாலரான திருவிளையாடலின்போது, அக்காலத்து வைணவர், திருமண் அணிந்திருந்ததாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மண்பூசும் என்பது; "ஈராறு நாமமுறைவசெய்துமண்கொடியோர்கள்" என வில்லிபுத்தூரார் தமது பாரதகவிதையிற் கூறியது போன்றதாகும். அக்காலத்திருந்த திருமட்புண்டரம் இராமாநுசர்காலத்திலே உண்டாயிற்றென்பது அறிவுடையார் சொல்லாகுமோ?

"மண் [illegible] பூசும்"என்பன இவர் "ஸ்ரீ ராமாநுஜருடைய ஸ்ரீ திரோர்த்துவ புண்டரமென்று, இராமாநுஜன் முற்பட்டவராய்,

கௌதமர் முதலியோரிட்ட சாபவசத்தராயுள்ள சிலர் எற்றபடி பூசிக்கொள்ளுமண்ணும் என்றார். அக்கௌதம சாபம், இன்னதென்று பின்னே எடுத்துக்காட்டுவோம். அதில் "அரசிலை [illegible]ல், பாதிமதிபோல் சுடருந்தீபமேபோல் மிக்க நுதல்சுகித்துகொண்டு" என்றன்றோ காணவருகிறது. அரசிலையென்பது தென்கலைப் புண்டரத்தையும் பாதிமதிபோல் என்பது வடகலைப் புண்டரத்தையும் குறிப்பதன்றோ வைணவர் கொண்டிருப்பது? அவ்வாபாச நூலுக்குப் பின்னர் வெளிப்பட்டு, சைவ வைணவ நிலைமையைத் தெரித்ததனால் "பாதுகண்ட வைஷ்ணவநிலைமை"என்னும் பெயரேற்ற நூலில், "சூதசங்கிதை, சொற்ற மேலேறக்கிய புண்டரம் இராமாநுஜனது சிந்திரோர்த்துவபுண்டரமோ வென்று ஐயமுறற்கு என்னை? அவ்விராமாநுஜனின் முற்பட்டவராய்க் கௌதமரிட்ட சாபத்திலகப்பட்டவராயுள்ள வைணவர் தரிக்கும் புண்டரம் அதென்பது அச்சங்கிதை தானே * * * கூறுதலினென்" ... றதனால் இராமாநுஜரும் அவருக்கு முற்பட்டாரும் இடுவது சூதசங்கிதை சொன்ன மேலேறக்கிய புண்டரமென்று சொல்லப்பட்டிருக்க, இங்கு இவர் இராமாநுசருக்கு முற்பட்டார் எற்றபடி பூசிக்கொள்வது மண், இராமாநுஜருடைய சிந்திரோர்த்துவ புண்டரமன்று என்று எழுதியது அபாண்டம் ஆபாசமேயன்றி வேறென்னும்? இவர் ஆழ்வார் அருளிச் செயலுக்குச் செப்பும் ஆபாசப் பொருளேயன்றிச் சைவநூற்குச் செப்பும்பொருளும் ஆபாசமேயாகவேண்டுமா? இன்னுமிவர் ஜீவிதகாலம் வரையில் எவ்வளவு ஆபாசக் குழறுபாடுகள், இவர் வாயிலாக வெளிவருமோ அறியேம்.

சூதசங்கிதை, சிவ மறையோர்க்குச் சிவ பத்தியில்லாமை ... கேதுவுரைத்த அத்தியாயம் ௧௬-வது பாட்டு "சக்கரந் [illegible] கதை தாமரை தேவாமடையாளந் தனுவிற்றுந் [illegible] மிகு வரசிலைபோற் பாதிமதிபோற்சுடருந் தீபமேபோன், மிக்க நுதலவ்

இதற்கொண்டு, பட்டவர்த்தும் விழைந்திடும் நீவிர், தக்க நெறி "பாழுகாது நீ எதிர்சென்றனையோத்தாங் தாழ்ந்து சேர்க்" என்றனது. இதற்கடுத்த செய்யுளில் "பாஞ்சராத்திரம் வென்ற ருகமிவற்றுழல்க" என்று கூண்டு. இது கௌதமருக்குத் தீங் கிழைத்த சில பிராமணர்க்கு அவர் சாபமிட்டபடியாம். ௧௪-ம் பாட்டில், "அம்முனிவருரைத்தபடி யம்மறையோரப்பொழுதே யாயினார்" எனவுங்காணப்படுகிறது. இவ்வாறு கௌதம சாபத்தால் சில மறையோர்க்கு ஊர்த்துவ புண்டரம் வாய்த்ததாகச் சொல்லப்படுதலால், அது இராமாநுசர் காலத்தில் உண்டாயிற் றென்பது விவேகி சொல்லாகுமா?

ஆயின் சில மறையோர் ஊர்த்துவபுண்டரமணிதற்குக் கௌதமசாபம் காரணமென்னில், கௌதமசாபத்தின் பின்னரே ஊர்த்துவ புண்டரமுண்டானதெனவும் அது இராமாநுசர் காலத்து முறைப்பட்டதெனவுங் கொள்ளலாமோ வென்னில், கௌதமசாபம். ஊர்த்துவ புண்டரமணிந்து பாஞ்சராத்திரவழி ஒழுகுக வெனக் குறித்ததேயாகும். கௌதமசாபம் பாஞ்சராத்திரத்தை யுண்டாக்காமைபோல ஊர்த்துவ புண்டரமும் சாபத்தாலுண்டானதன்றாம். எவ்வாறாயினும், ஊர்த்துவ புண்டரம் இராமாநுசர் காலத்தே உண்டாயிற்றென்னும் அசப்பிய வாசகம் பகராவொழியுமெல்க. இவ்வாறு கொள்ளுமிடத்து, ஊர்த்துவபுண்டரம் அவைதிகமென்றமையாதோவென்னில், அவ்வாறாவதைக்கும் தாமதபுராண ஆபாசக்குப்பைகளை சருகிப் பிரயாணமான நியிலிட்டெரித்துக் கொர்த்தபடிக்கவிடுவோமென்க.

மற்றொரு விசித்திரம்,

ஊன்வந்தெவரும்புகழ் குடந்தாபுரி நாதனே யங்கோன்
கால்பயல் வண்ணன் கண்மலர்சாத்தக் கருத்தினன்னிச்

சிலத்தனம் மடியர்னென்றியார்க்குந் தெரியவிட்ட
லக் குறியல்லவோ நாமம் யாதெனச் சொல்லியதே.

எனநமச்சிவாயப் புலவரென்போர் பாடியுள்ளாராம். சிவன், சிலத்தவனென்றும் தன்னடியானென்றும் தெரியும்படி திருமாலுக்கு இட்ட குலக்குறியான நாமத்தை எந்தப் பொய்யுஞ் சொல்லுங் கந்தபுராணம் அவைதிகமென்று சொல்லியது, சிவன் செயல்கள் அவைதிகமெனவே காட்டற்காலதாம். சிவன் செயல் அவைதிகமானதைச் சிவனே அறிந்துகொள்ளட்டும். நாமோ சருகெருப்பிற்பட்டெரியும் தாமதக்குப்பைகளோடு இச்சருகையுமிட்டுக் கொளுத்திவிடுவோமென்க.

இதனாலும் நாமப்பிரஸ்தாபம் இராமாநுசர் காலத்துக்கு முற்பட்டதெனத் தெரியவில்லையா? இவ்வாறு குழறுந் தஞ் சமய மாறுபாட்டையறியாதே எழுதுவார் கல்வியறிவுடையாரும் சைவருமாவது கலிகால விபரீதமேயன்றி வேறென்னும்.

"கண்டிகை" என்பதற்கு ருத்திராக்ஷமெனப் பொருளுரைத்தார். அஃதோர் ஆபரண விசேஷமேயாகும். மகர கண்டிகை, ஸ்வர்ண கண்டிகை, ரத்நகண்டிகை எனவழங்குதல் காண்க. இவைகள் உருத்திராக்ஷந்தானோ? கண்டிகைக்கு, கடகம், தோளணி, பணிச்செப்பு, பதக்கம், மாதரணிவடம் என்னும் பொருளிருத்தலையும் உருத்திராக்ஷமென்னும் பொருளின்மையையும் பழைய அகராதிகளிற் கண்டுகொள்க, இப்போது நூதனமாக அச்சிடும் அகராதியில் உருத்திராக்ஷமெனச் சேர்க்கப்படலாம். சைவர்கள் உருத்திராக்ஷத்துக்குச் சிறப்புப் பெயராக, அவ்வாபரணத்தின் பெயரை இப்போதிட்டுக்கொண்டார்கள். இரவல்பெயரான இதை நிலைப்பெயராக்கிக்கொண்டு, "ஸ்புரத்கிரீடாங்கதஹாரகண்டிகா"

என ஆபாஸமாக்கத்திற் சொல்லப்படுவதை உருத்திராக்ஷமுடையடையாளம் அசங்கதமேயாம்.

திருவாய்மொழியில் "பின்னையிருந்து முராவி" என்னும் பத்தில் "நீறு செய்யவிடக்கணி நெருமோலடியா ரென்றேமம்" என்றிருப்பதற்கு நாராயணைப் பெருமாளடியவர் நீறணியவர் என்பதைக்காட்டிற்றென்றார். செய்யே என்பதனால் குறுகவேயிமே தானே நீறு தன்னுண்டதறிக. செய்யவிருக்குமிடத்து, குறுக்குத் தலையெடுப்பதுண்டோ? இதன் வியாக்கியானத்தில் நீறுவுண்டதற்கு விபூதி யெனப் பொருளெழுதியுள்ளதென்றார். அவ்விடத்திலேயே செய்யே என்பதற்குத் தெரிந்துள்ள உரையையேனோ இவர் அறியாதவராயினர்? இவர் அறியாதவராயினும் அறிவுடையாருக்கு அஃது அறியக்கிடப்பதேயன்றோ?

பெரியாழ்வார் திருமொழியில் "நெய்க்குடத்தை" என்னும் பத்தில் "மாணிக்கப்பண்டாரங்கண்டீர்" என்றிருப்பதற்குப் பண்டாரமாயிருக்கிற நாராயண மூர்த்தியென்றார். மாணிக்கப்பண்டாரம் என்பது மாணிக்கப்பொக்கசம் என்றபடியாம். பண்டாரம் என்னுஞ்சொல் பலபண்டம், பொக்கசம் எனப்பொருள்தருவதாக, இவர் பண்டாரங்களுக்குப்பெருமைகாட்டவந்தது, "கள்வனார்கிடந்தவாறும்" என்பதைக்கொண்டு கள்வர்களுக்குப் பெருமை கூறமுயன்றது போலாம். சந்தர்ப்ப மொன்றும் வேண்டாமலே சொல்லளவினிற்றல் அறிவுடையோர்க்கு நகைப்பையே விளைவிக்கத்தோன்றும்.

திருவரங்கத்துக்கலம்பகத்தில் "விலையானதிலை யென்று நீசுத்த முத்தம் வேய்ந்தந்த முத்தாலில் வெற்பாவியப்பால்" என்னும் பாட்டில் இவனை வெற்பாலி (வெற்பு + ஆலி) என்கூறியிருப்பதாகப்

டமாறு பரிகசித்தார். அதற்கு, வெற்பா = மலைநாடனே, விய = வியப்பேயாகும். ஆல் - அசை, வியப்பிடைச் சொல்லுமாம். இவ்வாறு பொருள்கொள்ளாது தமொழி வளர்த்திப்பேசியது தொல்லோர் நூல்களை நல்லாசிரியர்களை யடுத்துக் கேளாக் குறையேயாம். இன்ன தன்மையினை நம் ஒரு மதத்தை மறுப்பனென்றும் மற்றொரு மதத்தைத் தாபிப்பனென்றும் வெளிவந்தது விபரீதமேயன்றி வேறென்றோ?

இராமாநுசர் ஸ்ரீ பாஷ்யம் இயற்றியருகையில் இராமாநுசரும் ஆழ்வாரும் மாறுபட்டு, சீடர் சொன்னபடியே ஆசிரியர் ஒப்பினர் என்றார். இங்கு ஒருவரோ டொருவர் மாறுபட்டதின்று. அன்று பிரஸ்தாபமான அர்த்த விசேஷம், "ஜ்ஞாத்ருத்வேஸதி சேஷத்வம்-சேஷத்வேஸதி ஜ்ஞாத்ருத்வம்" என்பதாதலால், மிக்க விவாதத்துக்கு இடமான இவ்விஷயந்தன்னை, ஆசார்யரான திருக்கோட்டியூர் நம்பிகள் வாயிலாக வெளியிடவும், இவ்விஷயத்தில் விவாதத்தை நிவர்த்திக்குந்தருவது தத்வதர்சியான ஆழ்வார் அருளிச்செயலெனக் காட்டவுமேயாம். இதனைச் சூட்சமித்தறியும் பேறிலாதார் சொல்வனவற்றை அநர்த்தமென்றே தள்ளுக.

இராமாநுசர் நீலகண்ட பாஷ்யத்தினின்று கிரகித்துப் பாஷ்யஞ் செய்தனரென்றார். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குக் கேவலம் அபேதமே சொல்லாமல் பேதத்தை யொப்புவது இருவர் பாஷ்யமுமாதலால் அவை பெரும்பாலும் ஒருபுடை யொத்துச்செல்லும். பாதத்துவ நிர்ணயத்தில் இருவரும் ஒத்திலர். இவ்வுண்மை யுணராமலுரைப்பவை அயுக்தமேயாம். இராமாநுசர், தமது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் "பகவத் போதாயனக்ருதாம் விஸ்தீர்ணாம் ப்ரஹ்மஸூத்ர வ்ருத்திம் பூர்வாசார்யா: ஸஞ்சிக்ஷிபு: தன்மதாநுஸாரேண ஸூத்ராக்ஷராணி, வ்யாக்யாஸ்யந்தே" எனப்பிரதிஜ்ஞை செய்திருத்தலால், போதாயன, டங்க, த்ரமிட, குஹதேவ, பாருசி, ப்ரஹ்மநந்தி முதலிய பூர்

வர்களின் வ்ருத்தி, வாக்யம், பாஷ்யம், டீகை இவைகளைத்த[illegible]வி ஆக்கர்க்கு இவைகளினின்று மேற்கோளுமாகச் செய்ததையுணராது, பாராசரவிஜயம் என்னும் சிறந்த கிரந்தத்தாலே அடிபட்டுக் குப்புறவிழுந்து மண்ணைக் கவ்விக்கொண்டு கிடக்கும் நீலகண்ட பாஷ்யத்தினின்று கிரகித்தார் இராமாநுசர் என்றது, அறிவுடையார் நகைக்கத்தக்கதேயாம். முன்பே ப்ரஹ்மஸூத்ர பாஷ்யமுண்டாயின், இராமாநுசர் வேறொரு பாஷ்யம் ஏன் செய்யவேண்டுமென்னில், சிவாத்வைதத்தைக்குறித்து நீலகண்டரும், ஜீவேசுவர அபேதத்தைக்குறித்துச் சங்கரரும் பாஷ்யம் செய்தபடியால், இவற்றை மறுக்கவே இராமாநுசர் பாஷ்யம் இயற்றியருளினரென்க.

பொய்கை, பூதன், பேயார் என்னும் முதலாழ்வார்கள் மூவரது அவதாரகாலங்களை யெடுத்துரைத்து, அது கண்ணனவதாரத்துக்கு முற்பட்டிருப்படியால், அது கண்ணன் சரித்திரங்களைக் கூறும் ஆழ்வார்கள் பாடல்களுக்கு மாறுபட்டு, அக்கால நிர்ணயம் தவறேயாகுமென்றார். ஆழ்வார்கள் மூவர் அவதாரங்கள், கண்ணனுக்கு முன்னேயாயினும் விரோதமில்லை. யாதுபற்றியெனின், வேதாந்தங்களான உபநிஷத்துக்கள் அநாதியேயன்றோ? அவைகளில் கோபாலோத்தர தாபநீயோபநிஷத்தில். "கம்ஸவம்ச விநாசாய கேசிசாணூரகாதிநே, வ்ருஷப்த்வஜவந்த்யாய பார்த்தஸாரதயேநம:" என்று, கண்ணன் சரிதங்கள் சொல்லப்படுதல்போல, தமிழ்வேதமான ஆழ்வாரருளிச்செயலும் எடுத்துக் கூறுதல் கூடுமென்க. அதற்குக்காரணம், ஒவ்வொரு கற்பத்திலும் அவதாரமுண்டாதலால், சென்றகால வரலாறுகளை யாதல் எதிர்கால வரலாறுகளை யாதல் எடுத்துக்கூறுதலாம். கற்கியவதாரம் எதிர்காலத்ததேயாயினும் அவ்வவதார விஷயமான உருவமும் செ

[illegible]ய குறிப்புகளும் உண்டாயிருத்தலை யுய்த்துணர்க. இதிகாச புராணங்களிலும், இக்கியதி ஆங்காங்கு வருதலறிக.

ஆழ்வார்கள் அவதாரங்கட்குக் காரணஞ் சொல்லுமிடத்து, திருமால் இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களைச்செய்தும், உலகத்தார் திருந்தாமையாலே, விஜாதியரான நம்மாலாகாது, ஸஜாதியரைக்கொண்டு அவர்களைத் திருத்தவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றியதனாலே திருமால் அஞ்ஞானமும் அசக்தியும் உடையராயினாரென்றார். தன் அவதாரத்தாலே யாவரும் உய்யாமற் போனதை முன்னே அறிந்துகொள்ளாமையாலே அஞ்ஞானமும், தன்னாலாகாதென்று ஆழ்வார்களை யவதரிப்பித்ததனாலே அசக்தியும் உண்டாமென்பது இவர் கருத்தாகும்.

ஈசுவரன், ஆன்மாக்களுக்குத் தேகேந்திரியங்கள்தந்து, ஞானப்பிரதானம்பண்ணி, அவற்றைக்கொண்டு நல்வழி நடக்கைக்குறுப்பாகச் சாஸ்திரங்களையளித்து, உபதேச ஒழுக்கங்களுக்காகத் தான் அவதரித்தும் பெரியாரை அவதரிப்பித்தும்உபகார பரம்பரைகளைச்செய்துமிருந்தும் ஆன்மாக்கள் தாங்கள் உய்யும்வகையில் விருப்பமும் ஒழுக்கமு முடையராயிருத்தல்வேண்டும். ஆன்மாக்களிடத்து அவையில்லாதவிடின், அவர் உய்வது கூடாது. ஈசுவரன், ஆன்மாக்களிடத்து அக்குண வொழுக்கங்களை நோக்கியிருப்பனன்றி, அவ்விஷயத்தில் தனது ஞான சக்திகளை உபயோகியான். ஏனெனில், ஈசுவரன், ஆன்மாக்களுக்கு ஞானம், இச்சை, பிரவிருத்தி, நிவிருத்தி சக்திகளைத்தந்துளானாதலாலும் முத்தியின்பம் பெறவேண்டினவர் ஆன்மாக்களே யாதலாலுமென்க. இவ்வகை, எல்லாச் சமயங்களுக்கு மொக்கும். இந்நியதியை யுய்த்துணராது, ஈசுவரன்செய்யும் உபகாரபரம்பரைகளாலேஆன்மாக்கள் உய்யாமையால் அது ஆன்மாக்களின் குறைவேயென்றறி

யாது, ஈசுவரனுக்கு அஞ்ஞானமும் அசக்தியும் உண்டாமெனபது அஞ்ஞானிகள் சொல்லேயாகும். ஆன்மாக்கள் உய்யும் வகையில், ஈசுவரன், ஆன்மாக்கள் உய்யும் வகைகளைக்காட்டுதலேயன்றி தனது ஞான சக்திகளை உபயோகித்து மூட்டவும் வேண்டுமென்னில், ஆன்மாக்கள் யாவருக்குமே முத்தியை யளித்துவிடுதல் வேண்டும். சிருஷ்டிமுதல் சமமாரகாலம்வரையில் ஆன்மாக்கள் பற்பல யோனிகளிற் பிறந்திறக்க வேண்டியதுமில்லை. பகவானூட்டுவதுமுண்டு; [illegible]னிடத்தே அத்தியந்த பரபக்தியுடையார் மாட்டேயாம். ஆகவே எம்பெருமான், அவதாரம்புரிசெய்தும், பின்னர் ஆழ்வார்களை அவதரிக்கச்செய்ததனாலே அப்பெருமானுக்கு அஞ்ஞானமும் அசக்தியும் உண்டாகுமென்று இவர் சொல்லியது அறியாமைத் தடிப்பிருவுண்டான வீண்சொல்லேயாம். ஆயின், யாவருமே முத்திபெறவேண்டும் என்னும் ஈசுவரன் எண்ணம் பலிப்பது இயலாததாகுமோ என்னில், பிறவிதோறும் உழலும் ஆன்மாக்கள், ஏதேனுமொரு பிறப்பில், ஈசுவரன் செய்துவரும் சுகிர்த பரம்பரைகளிற்சிக்கி, உய்யும்வகையில் அன்புடையராய் உய்வாராதலாலே பகவான் எண்ணம் பலிப்பதேயாமென்க.

ஆயினும் மதுரையிலே சிவன் தருமி என்னும் பிராமணனை விடுத்து, பாண்டியனாக்கிய பொற்கிழியை அறுக்கவிட்டபோது, நக்கீரராலே மறுக்கப்பட்டதும் பின்னர் சிவன்றானே, ஒரு புலவனாகச் சென்று நக்கீரருடன் வாதிட்டு அவராலே எதிர்க்கப்பட்டதும், தன் ஏவல் பலியாமையை முன்னே யறியா அஞ்ஞானமும், தானே சென்று தன் எண்ணத்தை முடிக்கவியலாத அசக்தியும் உடையரே யாவரென்க.

ஆன்மாக்களெல்லாரையுமே உய்விக்க, ஆழ்வார்களை அவதரித்திருப்பின், "போற்றிமற்றோர் தெய்வம் பேணப் புறத்திட்டும்

மையின்னே, தேற்றிவைத்த தெல்லீரும் வீடுபெற்றாலுலகில்லையென்றே, சேற்றிற் செந்நெல் கமலமோங்குந் திருக்குருகூரதனுள், ஆற்ற வல்லவன் மாயங்கண்டு ரதறிந்திர்தோமினே" என்னுஞ் செய்யுள் நேர்விரோதமாமென்றார்.

"போற்றிமற்றோர் தெய்வம் * * * தேற்றி வைத்தது" என்றது, சிருஷ்டியின் அமைவைக் குறிப்பதாம். சிருஷ்டியிலே வேறு தேவதைகளை ஏன் உண்டாக்கவேண்டுமெனில், ஆன்மாக்கள் பலவகையான கரும பரிபாகமுடையாராதலாலே அவர்களுக்காக, போக்கியங்களையும் போகஸ்தானங்களையும், போகோபகரணங்களையும் வேறு வேறாக உண்டாக்கியது போல, தெய்வங்களையும் உண்டாக்கியபடியாம். "எல்லீரும் வீடுபெற்றால்" என்றது, வீடு பெறுதற்கே எல்லோரும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டபடியாம். "எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்லை" யென்றது அவ்வாறு செய்யின் உலகியல்புக்கேற்ற சாஸ்திர நியதி இல்லையாய் விடுமென்றபடியாம். "அவன் மாயம்" என்றது, பந்த மோக்ஷங்களை எய்தச்செய்யும் அவனது ஆச்சரிய குணங்களை எடுத்துரைத்தவாறும். இவ்வாறு ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது சிருஷ்டியின் பாற்பட்டதும், ஆழ்வார்கள் அவதாரத்தைப் பற்றியுரைத்தது எம்பெருமானது அருட்குணத்தைக்கூறியதுமெனக்கொள்க. இங்ஙனங்கொள்ளும் அறிவு விசாலமில்லாதார் வேஷ பாஷைகள் பிறரை வஞ்சித்து வயிறு வளர்த்தற் கேதுவேயாமென்க.

(வைணவர்) தாம் நெற்றியிலிடப்பெற்ற சின்னத்தைப் பெருமான் நெற்றியிலும் எற்றிவிட்டனர் என வேறொருவர் எழுதியிருப்பதாகத் தான் எழுதினர். தானே பிரதமாசாரியனாக வந்து வேதாதிகளை யுபதேசித்ததனாலே, ஆசாரியத்துவமும் ஈசுவரனுக்குண்டு. சிவன் தக்ஷிணாமூர்த்தியாய்த் தவவே[illegible] கொண்டுவந்து

உபாசன மார்க்கத்தை அநுஷ்டித்துக் காட்டினர் எனத் நாம் சொல்லுவதைச் சைவர் மறக்கலாகாதன்றோ? ஈசுவரத்துவமும் ஆசாரியத்துவமும் எம்பெருமானுக் குண்டாயிருப்பினும் கண் காண நின்று, பந்தமோக்ஷங்களை யுணர்த்தி, பிரவிருத்தி நிவிருத்திகளை யுபதேசித்துத், தீமையினீக்கி, நன்மை பிற்கூட்டும் சிறப்பு நோக்கி, ஆசாரியனாகவந்து ஆசரித்துக்காட்டிய அச்சினத்தை எம்பெருமானுக் கிட்டுமிழ்வது எம்மவர் செய்கையாகும். இதனைச் சூட்சுமித்தறியாதார், கல்வி ஆராய்ச்சியில்லாரே யாவரென்க.

பட்டைப்புண்டர மணிமேனி பயா, கரமாகத் தோன்றும் அன்னியரும் அறிய வுள்ளனவேயாம் என்றார். பாரமேஷ்டி ஸம்ஹிதையில் "பூதப்ரேத பிசாசாதி கூஷ்மாண்ட. ப்ரஹ்மராக்ஷஸாம், ரேவதீபூதநாய-த்ரு டாகினீ குஹ்யகாதிநாம், ரக்ஷாகரம் தார்க்ஷ்ய ஸ்ம்ருதம்" என்னும் வசனத்தாலே பேய்வர்க்கங்கள் ஊர்த்துவ புண்டரத்தை அணுக அஞ்சும் எனச் சொல்லப்பட்டுளது. அநுகாமைக்குப் பயமே காரணமாம். நாமத்தைப்பார்த்துப் பயந்த இவர்தானே பாடிய அலங்கற்றிரட்டு, திருப்பழனிமலை ௫-ம் பாட்டில் "பேயினுங்கடையனேன்." என்று சொல்லி யுள்ளாராதலால் இவர் பயப்படவேண்டியது நியாயமேயன்றோ? சாஸ்திர வசனம் பொய்யாகுமோ.?

பெரிய திருமொழி நீணகஞ்சுற்றி என்னுந் தொடக்கத்துப் பத்தில் "கள்ளார் துழாயுங் கணவலருங் கூவிளையும்" என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருத்தலால் திருமாலுக்கு வில்வமும் வேண்டுமபாலதா, வைணவர்கள் வில்வத்தில் தம்வெறுப்புத்தி காட்டுவதாக எழுதினர். பில்வம், பெரிய பிராட்டியார் நிவாஸஸ்தாநமாயிருப்பது. இதுகொண்டே லக்ஷ்மி அஷ்டோத்தர சதநாமத்தில் "பில்வநிலயாயைநம:" எனச் சொல்லப்பட்டுளது. சைவரான அம்ப

வாணக்கவிராயரும் தாமியற்றிய அறப்பளீசுர சதகத்தில் திருமகளிருக்குமிடம் இன்னவையென்னுமிடத்து வில்வமுமொன்றென்றனர். பிராட்டியிலேபேறான திருச்சூர்ணத்தை "ஆதித்யவர்ணம் ஸ்ரீபலேதாரயேத்" என்றதனால் ஸ்ரீ பலமான வில்வக்காண்டத்தில் அமைக்குமாறு வராஹோபநிஷத்து நியமனமிட்டது. இவற்றையுய்த்துணராதெழுதியது பரமாபாசமேயாம். அது சிவனுக்குப் பிரீதியாயுள்ளதே யென்னில், தாமரையிலிருப்பு பிரமனுக்குமுண்டாயிருப்பதனாலே பிராட்டி சம்பந்தமுள்ள தாமரைக்கு வந்தகுறை யென்னோ? சிவன் பிரமாதியர், பிராட்டி கடாக்ஷபாத்ரபூதரேயன்றோ? இதனை இருக்குவேதம் எட்டாமஷ்டகம் ஏழாமத்தியாயம் பத்தாம் வர்க்கத்தில் பிரதிபாதிப்பதுணர்க.

ஏழாமதிகாரம்.

ஏழாமதிகாரத்தில் ஆழ்வார், திருமாலைத் திரிமூர்த்திகளில் ஒருவராக ஒப்புக்கொண்டாரெனச் சொல்லவந்து, அதற்கு "மூவரிலெங்கள் மூர்த்தி யிவனென முனிவரோடு தேவர் வந்திறைஞ்சு நாங்கூர்த் திருமணிக்கூடத்தானே" எனவும் "மூவரிலொருவனை யொருவனை" எனவும் "முதலாவார் மூவரே யம் மூவருளும் முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன்" எனவு முள்ளவைகளைக் காட்டினார். இவர் நாலாயிரப் பிரபந்தத்தை ஆராய்ச்சி செய்த அழகு சாலச் சிரிக்கத்தக்கதேயாம். பெரிய திருமொழி ௩-ம் பத்து ௩-ம் திருமொழி ௧-ம் பாட்டில். "மூவரின் முன் முதல்வன்" எனவும், திருவாய்மொழி ௩-ம் பத்து ௫-ம் திருவாய்மொழி ௪-ம் பாட்டில் "தானொருருவே தனிவித்தாய்த் தன்னில் மூவர் முதலாய வானோர் பலரும் முனிவரும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்" எனவும்

கூ-ம் பத்து க-ம் திருவாய்மொழி உ-ம் பாட்டில் "மூவராகிய மூர்த்தியை முதல் மூவர்க்கு முதல்வன் தன்னை" எனவும், கூ-ம் பத்து அ-ம் திருவாய்மொழி கூ-ம் பாட்டில் "மூவர் முதல்வ வொரு மூவுலகாளி" எனவும் ஆழ்வார்கள், திருமாலைத் திரிமூர்த்திகட்கும் முதல்வனாகக்கூறியிருத்தலையறியாமை யறியாமைப்பாற்பட்டதேயாம். மூவரிலொருவரான விஷ்ணு, ஸ்திதியின் பொருட்டுண்டான அவதாரமூர்த்தியேயாம். "ராம ஏவ பரப்ரஹ்மம்" எனவும், "ப்ரஹ்மண்யோ தேவகிபுத்ரோ" எனவும் வரும் உபநிஷத்வசனங்கள், அவதார மூர்த்திகளைப் பரன் எனச் சொல்லுதல் விரோதமின்மைபோல மூவரிலொருவனே பரனெனினும் விரோதமின்றாம். சைவத்திற்போல இங்கு உருத்திரருக்கும் மூவரிலொருவரான உருத்திரருக்கும் அபேதம் என்றும், பேதமென்றும், உருத்திரர், பிரம விஷ்ணுக்களுக்குச் சிறந்தவரென்றும், ஒத்தவரென்றும், தாழ்ந்தவரென்றும் சமயத்திற்குத் தக்கபடி கூறுவது, மூவருக்கும் முன்னவரான நாராயணனுக்கும் அவதார விஷ்ணுவுக்கும் அபேதமேயென்றுணர்க. இவ்வாற்றை எமது திராவிடவேதவைபவப் பிரகாசிகையில் தடைவிடைகளுடன் நன்கு விளக்கியிட்டாம். ஆங்கதனைக் கண்டுகொள்க. மூவருக்கு முன்னவருக்கும் மூவரிலொருவர்க்கும் அபேதமாயின், மூவரிலொருவர்க்குக் கூறுந் தாழ்வுகள் முன்னவர்க்குங் கூடுமேயென்னில், அவதாரத்தில் நடனமாகச் செய்த காரியங்களைப்பற்றியும், தாமசபுராண வசனங்களைக்கொண்டும் கூறுமவைகள் அயுக்தங்களேயாமென மறுக்க.

ஆழ்வார், மூவருக்கு முன்னவன் என்னுமிடத்து, மூவரிலொருவன் இந்திரனுமென இவருரைத்தார். "மூவரி லொருவனே" என்னுமிடத்து, மூவர், சிவன் பிரமன் விஷ்ணுவென்பதாம், "மூவருக்கு முன்னவனே" என்னுமிடத்து மூவர், இந்திரன் சிவன் பிரமன் என்பதும் ஆபாசகர் சொல்லேயன்றி வேறியாதாம்.

என்னுமிவர். மூவருக்கு முதல்வன் சிவா திசப்த முடையானெனச் சொல்லினர். இவை பசுவதிகரண நியாயத்தாலே நாராயண பரமேயாம். ஆயின் நாராயணனைச் சுருதிகளில் மூவருக்கு முன்னவனாகச் சொல்லியுளதோவென்னில், மஹா நாராயணோபநிஷத்தில், "சதுர்முக பஞ்சமுக ஷண்முக ஸப்தமுகாஷ்டமுகாதி ஸங்க்யாக்ரமேண ஸஹஸ்ராவதி முகாந்தைர் நாராயணாம்சைர்ஜோகுணப்ரதானை ரேகைக ஸ்ருஷ்டிகர்த்ருபி ரதிஷ்டிதாநி" என்றும் "விஷ்ணுமஹேச்வராக்யைர் நாராயணாம்சை ஸ்ஸத்வதமோகுணப்ரதானை ரேகைக ஸ்திதிஸம்ஹார கர்த்ருபி ரதிஷ்டிதாநி" எனவும் கேட்கப்படுதலால் மூவராயுள்ளார் அம்சமெனவும் நாராயணன் அம்சி எனவும் நன்கு விளங்குதல் காண்க. உத்தரதாபநீயோபநிஷத், ப்ரஹ்மோபநிஷத், மைத்ரேயோபநிஷத், யாஜ்ஞவல்க்யம், பாரத பாகவத விஷ்ணு புராணங்களிலும் மூவருக்கு முன்னவனாகச் சொல்லப்படுமவன் நாராயணனேயாம். இதனை நல்லார்வாய்க்கேட்டறியா இவர், ஆர்த்தசப்தம்கேட்டு அங்ஙனே நீறும் சிவன் பெயர் கொண்டு விளக்கிற்று எனச்சொல்லியது தக்க கல்வி கேள்வியில்லாமையையே காட்டுவிடுமென்க.

இன்னும் ஆழ்வார், "என்னுடைய ஆக்கையுள்ளுமாவி யுள்ளுமல்ல புறத்தினுள்ளும் நீக்கமின்றி யெங்குமாய் நின்றாய்" என்றருளிச் செய்திருப்பதற்கு, விண்டுமூர்த்தி உலகை விழுங்குமவராதலாலே அங்ஙனங் கூறினரென்றார். "அணோரணீயாந்மஹதோமஹீயாந்" என்றும் "யஸ்யாத்மா சரீரம் யஸ்யப்ருதிவீ சரீரம்" என்றும், "ஸர்வவ்யாபகோ நாராயண" என்றும் "யச்சகிஞ்சித் ஜகத்யஸ்மிந் த்ருச்யதே ச்ரூயதேபிவா அந்தர்பஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்திதః" என்றும் எழுந்த வேதாந்த வசனங்களை அடியொற்றி ஆழ்வார் அருளிச்செய்துள்ளாராக அவைகளையறியும்

பிறவிப்பேறிலா இவர் தம் இயல்புக்குத்தக்கபடி யுரைத்தபுன்குட்சி முதற்றாலே யென்றொழிக.

இன்னும் ஆழ்வார், "ஆணல்லன் பெண்ணல்லனல்லா வலியுமல்லன்" என்றருளிச்செய்திருப்பது, விஷ்ணுவின் சைதந்நிய ஆண் பெண் அலியென்னும் அடையாளமில்லாதிருத்தல் கருதியென்றுரைத்தார். தனித்த ஆன்மாக்கள், தனித்த அசித்தாகும் ஆண்பெண் அலியென்னும் பாகுபாடு பெறுவதாகக்கூறுதல் புரபன்று. ஆன்மாவும் அசித்துங்கூடிய உருவத்துக்கே அக்குறியுண்டு. தனித்த ஆன்மாவான சைதந்நியத்துக்கு அவ்வாறு பிரஸ்தாபிப்பது அறிவிலார்க்கேயன்றி அறிவுடையார்க்கடுக்கா. ஏற்காத இலக்கணத்தை ஒரு பொருளுக்கு ஏற்றியுரைத்துத்தடுமாறுதல் ப்பிராந்தியுடைய மந்தமதிகள் செயலேயென்க. உலகிற்காணும் ஆண் பெண் அலிகள்போல்பவனல்லன். புருஷோத்தமனெனவே, ஆழ்வாருரைத்தவாறும் இதனை ஆண்பால் விகுதியேகாட்டும். கம்பநாடர், சரஸ்வதியந்தாதியில் "தேவரும் தெய்வப்பெருமானும்" என்னும் செய்யுளில், சரஸ்வதிதேவியை மூவருக்கும் மேலாகச் சொல்லியிருத்தலை யெடுத்துரைத்தார். இது கம்பநாடர் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளை ஆசிரயிக்காத பூர்வதசையில் சொல்லியதாகையால், நமக்குப் பாதகமாவதன்றென்க.

இவர் இவ்வதிகாரத்தில் தேவார திருவாசகங்களே முடிவான திராவிட வேதம் என்றார். ஆழ்வாரருளிச்செயலே மெய்ம்மையான திராவிடவேதமாகுமெனவும், ஏனையவை சொல்லளவில் நிற்குமவை யெனவும் தக்கபல ஏதுக்களாலே எமது திராவிடவேத வைபவப் பிரகாசிகையில், நிரூபித்துள்ளோமாதலாலே இவர் சொல் அஸாமஞ்ஜஸமேயென்று துணிக.

திருமழிசையாழ்வார். சிவவாக்கியரா யிருந்தவரல்லர் என சொல்லவந்து, ஆழ்வார், திருவரங்கம் முதலிய க்ஷேத்திரங்க

ளைப் பாடியவரென்றும், சிவவாக்கியர், தீர்த்தலிங்கமூர்த்திகளை விட்டவரென்றும், இழிவாய் தீர்த்தலிங்கமூர்த்திகளென்றும் கூறினார். "உளியிட்ட கல்லையு மப்பிட்ட சாந்தையு மூத்தையுமம் புளியிட்ட செம்பையும் போற்றுகிலேன்" என்றும், "கல்லினுஞ் செம்பினுமாவிருப்பானெங்கள் கண்ணுதலே" என்றும் பாடிய பட்டினத்தார், க்ஷேத்திரலிங்கமூர்த்திகளை விட்டிருந்தவரா? "கச்சியேகம்பனே" என்றும், "கண்டங்கரியதாம் கண்மூன்றுடையதாம் * * * ஒற்றிக்கடலருகே நிற்குங் கரும்பு" என்றும் சொல்லியவை க்ஷேத்திரலிங்கமூர்த்திகளைக் குறித்தனவேயன்றோ? ஆனபடியால் கல், செம்பு எனலிங்கமூர்த்திகளைப்பட்டினத்தார் கூறும் தார்கள் சொல் பயன் பெறாமை போல இவர் சொல்லும் பயனற்றனவேயாம். ஒரே ஆசிரியர் சொல்லில் முன் பின் முரணுமாறு பொருள் கூறுதல், தாமச ஜந்மங்களுக்கே யுரியதாம். பட்டினத்தார் சொல்லியதும் சிவவாக்கியர் சொல்லியதும் முன் பின் முரணுமாறில்லை. தூலமாகக் கல் செம்பு எனக்கொள்ளாது சூக்ஷுமமாக ஈசுவர ஸாந்நித்யம் எனக்கொள் என்பதே அவர் கருத்தாம். "தீர்த்தலிங்க முள்ளினின்ற சிவனைத் தெரியுமோ" எனச் சிவவாக்கியர் கூறியதுங் காண்க. அன்றி, க்ஷேத்திரலிங்கமூர்த்தங்களைத் தரிசித்துப்பாடலோதிய அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் என்போர் உண்மை ஞானிகளல்லரென்பது சைவர்கள் துணிபு? அந்தோ! இவர் எடுத்துச்சொல்லுவன யாவுமே ஆபாசமா? ஆகவே திருமழிசையாழ்வார், சிவவாக்கியரா யிருந்திலர் என்பதற்காக இவர் சொல்லியது பாறியதென்க.

எட்டாமதிகாரத்தில் இவர் எடுத்துக்கொண்டது, இழிப்புரை மறுப்பு என்பது. அதாவது, ஆழ்வார்கள் சிவனை இழித்துச்சொல்லியவைகளை மறுப்பதாம். ஆழ்வார்கள், சிவனை இழித்துக்கூறிய

தாண்டாய் அடியவர்களை இவர் மறுப்பதுண்டாயின், அவ்வாழ்வாரை இவர் அடியவராகிய பெரியார் என்றதும், ஆழ்வார் அருளிச் செய்தவைக்குச் சாதகமுண்டென்று சொல்லவந்ததும் பொருந்தனமேயன்றே. ஆழ்வாரருளிச்செயற் பொருளை யிவர் மறுப்பதி சாஸ்திரங்களில் ...சபாகங்களைக்கொண்டே யாதலால், அவை யாவும் அசப்பியமேயாம்; அயுக்தமுமாம்.

திருமழிசையாழ்வார், நான்முகன்திருவந்தாதியில் "என்று மறந்தறியேன்" என்றருளிச் செய்ததனால் கருவிருந்த நாள்முதல் எக்காலமும் திருமாலை மறந்ததில்லை யெனச்சொல்லுவதனால், அவர் சைவராயிருந்து வைணவரானதில்லை யென்றார். ஆழ்வார், கருவுருந்த நாள் முதல் என்றது, பிறப்புக்கு அடிவைத்த நாள் முதல் என்ற படியாம். பிறப்பென்பது, ஞானஜன்மம் என்றறிக. "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்று அவ்வாழ்வாரே அருளிச்செய்திருத்தலால், "அன்று" என்பது, சாக்கியரும் சமணருமாய் மாதங்காரர் ஆக்கியவாகம நூலாரம்பத்தமாக இருந்த காலமாம். "பிறந்தபின்" என்பது பேயாழ்வாரான ஆசார்யராலே தமக்கு ஞானஜன்மமுண்டான பிற்பாடு என்றவாறாம். ஆகவே "இனி யறிந்தேனீசற்கும் நான்முகற்கும் தெய்வம் இனியறிந்தேனெம்பெருமானுன்னை" என்பது, முன்னதனோடு மாறுபடுதலில்லாமை யுணர்க. இதனால், "என்றுமறந்தறியேன்" என்பதற்கு இவர் கூறியவுரை புரைபடுதலறிக. ஞானமுண்டாவதன்முன் பெரியார் தங்களைப் பிறந்தவராக நினைத்திரார்கள். "பெரும்பற்றப்புலியூரானைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவாநாளே" என்று தேவாரத்திலுமுண்டன்றோ? இன்னும் திருமழிசையாழ்வாரும் ...னைவிக்கொண்டது ஆழ்வார் பாடலில் இன்றென்றார். இதனைப் பல புராணங்கள் எடுத்துக் கூறுவதுண்மையாம். ... இவர் சொல் பயனற்றதென்க. இவ்

...ாழ்வார் தமது திருவந்தாதியில் "பிறருமை யில்லேன் ...ஞ்சம் ...றான்றே யெதிர்வனவனெனக்கு நேரான்" என்றருளிச்செய்திருத்தலால் ஆழ்வார் சிவனை யெதிர்த்தவரே யென்று தெளிக.

திருமங்கையாழ்வார் பாடல்கள் சாமானியப் புலவர் பாடல் பாலுள்ளன என்றும், சம்பந்தமூர்த்தி பாடல்கள், யமகம், மொழிமாற்று, மாலைமாற்று, ஏகபாதம் முதலிய சிறப்புடைச் செய்யுட்களாடு விளங்குமென்றுங் கூறினார். உபநிஷத்பாகங்கள் வெளிவந்த தைத்திரீயராதியர் வசனங்கள் கவியலங்காரங்களில்லாதிருக்கும். வேறு கவிராயர் வசனங்கள் கற்பனாலங்காரங்கள் மிஞ்சியிருக்கும். இதனாலேயே தைத்திரீயாதி சுருதிகள் தாழ்ந்தும் கவிராயர் வசனங்கள் உயர்ந்தும் விடுமோ? அதுபோன்றே தமிழ் வேத பாகமான ஆழ்வாரருளிச் செயலினும் சம்பந்தர் பாடுவை சிறப்புடைத்தென்றலின்றாம். ஆழ்வார் ஒரு கவிப்பொருட்சுவைக்கு முன்னே சம்பந்தர் பாடல் பல கூடினும் நேர் நிற்பதன்றென்று கவிப்பொருளின்பமறிந்தார் யாவரும் கழறுவரென்க.

சம்பந்தர் பாடல்களால் அற்புதங்கள் பல நடந்ததாகவும் ஆழ்வாரிடத்து அங்ஙனமின்றெனவும் கூறினார். ஆழ்வார்கள் அற்புதங்கள் காட்டவந்தவரன்று. ஆயினும் அவசியமாகச் சமயம் நேர்ந்தவிடத்துச் சில காட்டப்பட்டன. தத்துவஞானத்தாலே மோக்ஷமுண்டாமாதலாலே அதனை யுண்டாக்கவே வந்தவர்களாம். அற்புதங்கள் யேசுகிறிஸ்துநாதரிடத்தும் மகம்மதுவினிடத்தும் பலவாகவுண்டு. அவற்றுக்குமுன் சம்பந்தர் அற்புதங்கள் சால்புபெறுவனவன்றென்க.

ஆழ்வாரைச் சம்பந்தர் கும்பிட்டனரென்பதை மறுக்க நுதலி, மிலேச்சரை வேதியர் கும்பிடுதல் வைணவர் மட்டோடு பேரும்

என்றார். நம்பந்தர் என்றும் பறையனைச் சிதம்பர பிராமண
வணங்கினர் என்பது சைவர் கோட்பாடென பிள்ளையார் போலவு
ஒரே மதத்தவர்களுண்டு; வேறு மதத்திலங்ஙனங்கூடாதென்
றாயின், "கடியுண்டநெடுவாளை காரவிற்றப்பிக் கயத்துக்குள்ட
காமல் விசும்பிற்பாய, அடியுண்டவர் தெங்கின் பழத்தாற் பூக
அலையுண்டு குலைசிதறு மாலிநாடா, அடியுண்ட பெருமானைப் பர
அப்பாடிப் பரிசுபெற்ற பெருமாளே தமிழ்பேர் பெற்ற கொ
யொன்று நின்பவனிக்கெதிரே சென்று கும்பிட்டானே மொன்று
கொடுத்தானே" என ஆழ்வார் விஷயமாகச் சம்பந்தர் பாடி
செய்யுளில் ஆழ்வாரைச் சம்பந்தர் சிறப்பித்தே சொல்லியுள்ளா
இவர் சொன்ன நியதியை ஒப்புவோமாயின் சம்பந்தர் க்குள்
பிராமண குலம் சந்தேகம்படத்தக்கதேயாம்.

ஆழ்வார் சம்பந்தரிடத்திருந்த வேலைப்பறித்திலர் எனச் செ
ல்லவந்த இவர், ஆழ்வார் சம்பந்தரைக்கண்ட போது பாடிய ப
கத்துக்குறிப்பட்ட பதிகங்களில் ஆழ்வாருக்கு வேலுண்டென
குறிப்பிடவந்தார். இதனால் ஆழ்வாருக்கு முன்னரே வேலிருந்
தாகத் தெரிதலால் சம்பந்தரை வேலைப்பறிக்கவில்லை யென்பது
இவர் கருத்து. ஆழ்வார் கையில் வேலிருந்ததுலைதான் சம்ப
தர் தம் கைவேலை கொடுத்துவிட நேர்ந்ததென்க. இவர் பாத
மாக எண்ணினதே எமக்குச் சாதகமாய்விட்டதென்க. "நா
படித்த மெய்ப்பொருளை வாள் வலியாற் கொண்டிட்டோய் நுன
கு முன் யான் வேல் பிடிக்கத்தக்கதோ" எனச் சம்பந்தர் கூறி
தை ஆழ்வார் சரிதங்கூறுஞ் செய்யுட் குருபரம்பரையாலுணர்க.

அமரகோசத்தில் பார்வதி திருநாமம் "ஸர்வமங்களா" என
றுரைத்தார். அதிலேயே பெரிய பிராட்டியாருக்கு "ரமாமங்க
தேவதா" என்றிருப்பதையறியாமற் பேசுமறியாமைக்கு யாரெ
செய்யலாம்.

ரெவரெண்டு ஜி. யூ. போப்பு, டி. டி. என்பவர் மெய்யதப்
புத்தகங்களுள் எதையுமெடாமல் திருவாசகத்தை மொழிபெயர்த்து உரை
யெழுதி, நூலாசிரியரையும் சைவத்தையும் வியந்து கூறியுள்ளா
ரென்பர். திருவாசகமுடையார்க்கு அன்புண்டேயாயினும், அம்
மாணிக்கவாசகர் கிறிஸ்தவரானபிறகே மோக்ஷமடைவார் என்
னும் அவரது கொள்கையைக்குறித்து இனியேனும் அவருக்குக்
கடிதமெழுதியேனுந் தெரிந்துகொள்வாராக. ரெவரெண்டு டே
லர் ப்ரொடெஸ்டென்ட் என்னும் நூலையும் ரெவரெண்டு ஹண்டர் என்பவ
ரது இந்திய சரித்திர நூலையும் இனிமேலுங்கண்டு, மாணிக்கவா
சகர் சரித்திரத்தையும் சைவ சமயத்தன்மையையும் அறிந்திடுங்கு
வாராக.

ஆக இதுகாறும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தில் சைவத்துக்குச் சாத
கமாயுள்ளனவற்றை யெடுத்துக்காட்டுவேனென்று வெளிவந்து,
மற்றொன்று விரித்தலாகப்பேசிய வேறு விஷயங்களைத் தூஷணமென
வொதுக்கி, ஆழ்வார்கள் விஷயமாகவும் அருளிச்செயல் விஷயமா
கவும் முக்கியமான பிற விஷயமாகவும் இவர் கூறிய ஆபாசங்களை
வாட்டியோட்டினும். ஆழ்வார்கள் வைபவத்திலும் அருளிச்செய
லிலும் சிறிதேனும் இவ்விஷயார்க்கு விபரீத ஞானமுண்டாகாமைக்
காகவே இந்நூல் வெளியிடப்பட்டது.

நாலாயிரப்பிரபந்த விசார ஆபாச தர்ப்பணம்
முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவிட்ட புராணச் சுருக்கம் பக். அஅ ௬௨

திராவிட வேதமையைப் பிரகாசிக்க

நாலாயிரப் பிரபந்த விசார அபாக தர்ப்பணம் ...